

РЕЙЧЪЛ КЕЙН

Среднощна АЛЕЯ

ВАМПИРИТЕ ОТ МОРГАНВИЛ

КНИГА ТРЕТА

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

РЕЙЧЪЛ КЕЙН СРЕДНОЩНА АЛЕЯ

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Морганвил е чудесно място за живеене...
... и за умирање, ако нямате нищо против тези неща!

Когато Клеър Денвърс разбира, че градчето, където учи, се управлява от вампири, тя прави онова, което всяко интелигентно момиче с инстинкт за самосъхранение би сторило — подава молба за преместване и се запасява с чесън. Преместването се оказва невъзможно, но чесънът може би ще ѝ свърши работа.

Клеър се врича в служба на Амели, най-могъщия вампир в града, но защитата, която договорът ѝ осигурява, не вдъхва успокоение на приятелите ѝ. Най-неочаквано В града започват да умират момичета, някой от миналото и отново я преследва, а древен кръвопиец ѝ прави смразяващо предложение — да взема частни уроци в усамотения му дом. Клеър много скоро ще открие защо думите „Вечерно училище“ изведнъж ще придобият ужасяващ нов смисъл.

Динамична поредица, в която зад всеки тъмен ъгъл
изскача изненада.

Парк Ривюс

На хората, които ми помогнаха да преживея моите морганвилски години: Елизабет Сандлин, Анди Сийли, Мона Флуит, Брус Тинсли, Луис Ернандес, Гари Уайли, Скот Чейс, Марша Макнийл, Рейчъл Скарброу и още мнозина, които направиха дните ми светли. Както и на спомена за това, как седя до Стиви Рей Воун и слушам вълшебството, което се лее от ръцете му, когато малцина слушаха.

На хората, които ми помагат през настоящите морганвилски години: Кат Конрад, Кели Уолтърс, Марла Стеър, Кейти Хендрикс, Клеър Уилкинс и малката Гриф, Беки Роча, Лори Андрюс и прекрасните ѝ момиченца, П. Н. Елорд, Джаски Лийф, Бил Лийф, Джоан Мадж, Айрийн Ферис, Тер Матис, Алфите, ORAC, Дъглас Джоузеф, Шарън Самс и сина ѝ Броудман, Ан Джаксън и сина ѝ Трей, както и безбройните приятели от „LiveJournal“ и „MySpace“ — твърде много, за да ги изброя. Всеки един от тях е изключителен и незаслужен дар.

Както и на Чарлз Армитидж и Кевин Клиъри, задето направиха Морганвил още по-вълнуващ.

БЛАГОДАРНОСТИ

За бързото прочитане и коментари от избрана група хора, между които Джаци, Шарън, Дона и Лиса. И особено Дона, която ми напомни, че ако в първо действие поставите на масата нож, не е добра идея в трето действие да го сменяте с пистолет... Благодаря, Дона!

1

В мига, в който телефонът в Стъклената къща иззвъня, Клеър сякаш по телепатия разбра, че се обажда майка ѝ.

Всъщност не беше толкова телепатия, колкото най-обикновена логика. Беше обещала на майка си, че ще ѝ се обади още преди няколко дена, и понеже не го бе сторила, майка ѝ, както можеше да се очаква, звънеше в най-неподходящия момент.

Изводът се налагаше от само себе си.

— Недей — прошепна гаджето ѝ Шейн (чак не ѝ се вярваше, че наистина може да го нарича така — не просто обикновен приятел, а нейното гадже), без да откъсва устни от нейните. — Майкъл ще вдигне.

Трябваше да признае, че Шейн ѝ даваше крайно убедителна причина да забрави за телефона, а онова тихичко гласче, някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ, нямаше намерение да се откаже толкова лесно.

Така че тя слезе от скута на Шейн с въздишка на съжаление и като облизваше влажните си, изтръпнали устни, се втурна към вратата на кухнята.

Майкъл тъкмо ставаше от масата с намерението да отиде до телефона, но тя го изпревари, като не пропусна да изрече едно безмълвно „извинявай“, преди да вдигне слушалката.

— Ало?

— Клеър! О, боже, толкова се тревожех, миличка. От няколко дена се опитваме да те намерим на мобилния и...

По дяволите!

Клеър раздразнено потърка чело.

— Мамо, нали ви изпратих имейл, забрави ли? Изгубих си мобилния и още нямам нов.

По-добре да не уточнява как го бе изгубила. Нито пък да обяснява колко опасен бе станал животът ѝ, откакто се премести в Морганвил, Тексас.

— А! — отвърна майка ѝ. — Баща ти е забравил да ми каже. Нали знаеш, че той проверява електронната поща. Никак не си падам по компютрите.

— Да, мамо, знам.

Между майка ѝ и компютрите съществуваха обтегнати отношения, в което нямаше нищо странно, тъй като те имаха склонността да дават накъсо, когато тя беше наоколо.

Майка ѝ продължаваше да говори:

— Всичко наред ли е? Как вървят лекциите? Интересно ли ти е?

Клеър отвори вратата на хладилника, извади кутийка кола, отвори я и я разклати, докато мислеше дали може да каже на родителите си дори част от истината.

Виж, мамо, имах малко неприятности. Бащата на гаджето ми пристигна в града заедно с цяла банда рокери, уби няколко души и за малко не уби и нас. Това доста ядоса вампирите и за да спася приятелите си, реших да сключа договор с тях, така че сега съм нещо като роб на най-могъщия вампир в града.

Да, определено не вървеше да каже това.

Освен това, дори да го направеше, майка ѝ нямаше да разбере. Вярно, че беше идвала в Морганвил, но всъщност не беше видяла истинския град. Хората обикновено не го виждаха. А ако това все пак станеше, те или оставаха в града, или изгубваха спомените си в мига, в който го напуснеха.

И ако по някаква случайност започнеха да си спомнят, ги сполетяваха неприятности. Смъртоносни неприятности.

Така че отговорът на Клеър гласеше следното:

— Лекциите са страхотни, мамо. Миналата седмица си взех всички изпити с отличие.

— Разбира се, че си ги взела. Ти винаги ги вземаш.

Е, да, ама миналата седмица трябваше да го направя, тревожейки се някой да не ми забие нож в гърба, а това определено може да се отрази на успеха на всеки.

Глупаво бе да се гордее с нещо такова...

— Тук всичко е наред. Ще ти кажа, когато си взема нов телефон, става ли? — Клеър се поколеба, преди да попита: — А вие как сте?

— О, добре сме, миличка. Просто много ни липсваш. Обаче баща ти никак не е доволен, че не си в общежитията и живееш с онези по-

големи деца...

От всички неща, за които можеше да си спомни, майка ѝ трябваше да се сети точно за това. И разбира се, Клеър нямаше как да ѝ обясни защо не живее в общежитията, а дели къща с трима осемнайсетгодишни съквартиранти, двама от които — момчета. Е, да, майка ѝ още не го бе споменала, но беше само въпрос на време.

— Мамо, нали ти казах колко гадни могат да бъдат момчетата в общежитията! Тук е по-добре. Те са ми приятели. И са страхотни.

Майка ѝ не звучеше особено убедена:

— Нали внимаваш? С момчетата, имам предвид.

Да, не ѝ беше отнело много време.

— Да, внимавам.

Внимаваше дори и с Шейн, но това беше най-вече защото Шейн никога не забравяше, че Клеър няма и седемнайсет, а той още не бе навършил деветнайсет. Разликата в годините не беше голяма, но от гледна точка на закона беше огромна, стига родителите ѝ да се разтревожат. А те определено щяха да се разтревожат.

— Между другото, всички ви поздравяват — добави Клеър. — Майкъл дори ви маха с ръка.

Майкъл Глас, другото момче в къщата, се бе разположил край кухненската маса и четеше вестник, но при думите ѝ вдигна поглед и поклати глава, сякаш искаше да каже „не си го и помисляй“. Първата му среща с родителите ѝ съвсем не беше минала добре, а сега... ами сега нещата бяха още по-лоши, ако това изобщо бе възможно. Предишния път Майкъл беше поне наполовина нормален — човек през нощта и безплътен призрак през деня, неспособен да напуска къщата нито деном, нито нощем.

За Морганвил това си беше почти нормално.

В желанието си да помогне на Шейн, Майкъл бе взел ужасно решение — вече имаше тяло от плът и кръв през цялото време и можеше да напуска къщата, но се бе превърнал във вампир. Клеър не можеше да прецени дали това го тревожи. Трябва да го тревожеше, нали така? Той обаче изглеждаше съвсем... нормален. Може би прекалено нормален.

Тя се заслуша в гласа на майка си и след малко подаде слушалката на Майкъл.

— Искан да говори с теб.

— Не! Кажи ѝ, че ме няма — прошепна той и размаха ръце, сякаш отпъждаше някого, но Клеър продължи да му тика слушалката.

— Ти си най-отговорният в къщата — напомни му тя. — Просто гледай да не споменаваш... — при тези думи тя изимитира зъби, забити в гърлото ѝ.

Майкъл ѝ хвърли гаден поглед, но пое слушалката и включи обаянието си. А той го притежаваше в големи количества, както Клеър отлично знаеше. Харесваха го не само родителите, но и... ами, всички. Майкъл беше интелигентен, мил, секси, талантлив, възпитан... у него нямаше нищо, което да не харесаш, с изключение, разбира се, на това, че бе вампир. Той увери майка ѝ, че всичко е наред, че Клеър се държи много благопристойно (при тези думи той извъртя очи към тавана и Клеър едва не се задави с колата си) и че лично той се грижи за малкото момиченце на госпожа Денвърс. Това последното всъщност си беше самата истина. Майкъл приемаше самоотредената си роля на по-голям брат страшно сериозно и гледаше да не изпуска Клеър от очи, освен когато на нея ѝ се налагаше да остане сама или пък тайничко се измъкнеше от къщи, за да отиде на лекции без придружител... нещо, което тя правеше винаги, щом ѝ се удадеше възможност.

— Да, госпожо — каза Майкъл; по лицето му се изписа напрегнато изражение. — Не, госпожо. Няма да допусна да го направи. Да. Да.

Клеър се смили над него и взе слушалката обратно.

— Мамо, трябва да затваряме. Обичам ви и двамата.

Майка ѝ все още звучеше разтревожено.

— Клеър, сигурна ли си, че не искаш да се върнеш у дома? Може би сгрехих, като не те пуснах да отидеш в Масачузетския технологичен институт. Защо не си дадеш една година почивка, да се подготвиш добре, а и ние ще се радваме отново да си бъдеш къщи...

Странно. Обикновено майка ѝ лесно се успокояваше, особено след като поговореше с Майкъл. Клеър неволно си спомни за майката на Шейн и как нейните спомени за Морганвил постепенно започнали да се връщат. Как вампирите дошли и я убили, защото, каквото и да бяха сторили, за да я накарат да забрави, то не бе подействало.

Родителите ѝ се намираха в същото положение. Бяха идвали в Морганвил, но Клеър все още не бе сигурна какво точно бяха научили при посещенията си и колко от него си спомняха — ами ако беше

достатъчно, за да изложи живота им на опасност? Тя трябваше да стори всичко по силите си, за да не допусне да им се случи нещо лошо. Това означаваше да се откаже от мечтата си да учи в Масачузетския технологичен институт — ако изобщо успееше да напусне границите на Морганвил, вампирите щяха да я последват и да я върнат обратно. Или просто да я убият.

На всичкото отгоре, сега Клеър трябваше да остане, защото беше подписала договор, с който се вричаше във вярност на Основателя на града, Амели. Тя беше най-страшният и могъщ вампир, макар че рядко го демонстрираше, и се бе оказала единствената надежда на Клеър да опази живи себе си и своите приятели.

Досега от договора не бяха настъпили никакви особени последици — нямаше обява в местния вестник, Амели не се бе появила на прага им, за да ѝ поиска душата или нещо такова. Може би всичко щеше да отминее... безпроблемно.

Майка ѝ продължаваше да говори за МТИ, а на Клеър не ѝ се слушаше за това. През целия си живот беше мечтала да отиде или там, или в Калифорнийския технологичен институт и беше достатъчно умна, за да го направи. Дори я бяха одобрили на предварителния прием. Ужасно несправедливо беше, че трябваше да остане в Морганвил, като муха, оплетена в лепкава паяжина. За няколко секунди Клеър си позволи да се чувства сърдита и огорчена.

Чудесно, подигра я една брутално откровена част от нея. Готова си да пожертваш живота на Шейн, за да удовлетвориш собствените си желания. Защото отлично знаеш, че именно това ще се случи. Рано или късно вампирите ще си намерят повод да го убият.

И ако ти не сториш всичко по силите си, за да им попречиш, с нищо няма да си по-добра от тях.

Това ѝ помогна да прогони гнева, ала съжалението не бързаше да последва примера му. Клеър можеше само да се надява, че Шейн никога няма да разбере какво изпитва тя дълбоко в себе си.

— Мамо, съжалявам, но трябва да затварям. Имам занятия. Обичам те. Предай и на татко, че го обичам.

И като се опитваше да не обръща внимание на протестите на майка си, Клеър затвори телефона и погледна към Майкъл, който я наблюдаваше съчувствено.

— Разговорите с родителите не са лесни, нали? — подхвърли той.

— Ти никога ли не говориш с вашите? — попита Клеър и се настани на един стол край малката кухненска маса.

Пред Майкъл имаше чаша и за миг Клеър си помисли, че е пълна с кръв, после обаче усети миризмата на кафе. С аромат на лешници. Вампирите не само можеха, но и с удоволствие ядяха истинска храна; тя просто не можеше да поддържа живота им.

Тази сутрин Майкъл изглеждаше подозрително добре — лицето му не беше толкова бледо, колкото предишната вечер, а в движенията му имаше енергия, която вчера липсваше.

Явно не беше минал само с едно кафе. Как ли точно ставаше? Дали отскачаше до кръвната банка? Или пък правеха доставки по домовете?

Клеър си отбеляза наум да го провери. Тайно.

— Да, понякога им се обаждам — Майкъл сгъна вестника (местния парцал, списван от вампирите) и взе няколко навити на руло листа, прихванати с ластиче. — Те са изгнаници от Морганвил и имат доста за забравяне, така че е по-добре да не се чуваме твърде често. По-безопасно е. Затова предпочитам да им пиша. И обикновената, и електронната поща се проверява, преди да бъде изпратена, нали го знаеш? Следят се и повечето телефонни разговори, особено извънградските.

Той махна ластичето и разгърна другия вестник. Клеър прочете наопаки заглавието — „Зъбати вести“, напечатано върху евтината хартия, на фона на два заострени кола, пресечени под формата на кръст.

— Какво е това?

— Това ли? — Майкъл тръсна вестника и сви рамене. — Капитан Очевиден.

— Какво?

— Капитан Очевиден. Това е псевдонимът му. Вече две години списва този вестник. Нелегално, разбира се.

В Морганвил това можеше да означава много неща.

— Ъ-ъ-ъ... — повдигна вежди Клеър. — Той вампир ли е?

— Не — отвърна Майкъл. — Освен ако няма сериозни проблеми със самоидентичността. Капитан Очевиден ненавижда вампирите. Ако

някой премине границата, той веднага го документира...

Изведнъж, както четеше някакво заглавие, Майкъл се вцепени и остана с широко отворена уста. Миг по-късно я затвори, лицето му се вкамени, а сините му очи потъмняха покрусено.

Клеър се пресегна, взе вестника от ръцете му, обърна го към себе си и зачете.

НОВ КРЪВОПИЕЦ В ГРАДА

Майкъл Глас, някога изгряваща музикална звезда, твърде талантлив за този извратен град, премина към Тъмната страна. Информацията е оскъдна, ала Глас, който през последната година странеше от всички, безспорно се е присъединил към бандата на Кръвопийците.

Никой не знае със сигурност как и къде се е случило, а се съмнявам, че Глас ще ни каже, но всички имаме повод за безпокойство. Означава ли това, че броят на вампирите ще се увеличи, а този на хората ще намалее? В края на краищата, той е първият нововъзкресен нежив от десетилетия насам.

Бъдете нащрек, момчета и момичета — сега зад ангелската външност на Глас се крие демон. Запомнете това лице, всички вие, хапки на два крака — той е най-новият член на клуба „По-добре мъртви“!

— Клуб „По-добре мъртви“? — повтори Клеър ужасена. — Шегува се, нали?

Към статията имаше и снимка на Майкъл (най-вероятно взета от годишника на морганвилската гимназия), вградена в нарисуван надгробен камък. И с небрежно надраскани вампирски зъби.

— Капитан Очевиден никога не подтиква открито към убийство. Винаги подбира думите си много внимателно — отвърна Майкъл и Клеър забеляза, че е ядосан. И уплашен. — Посочил е адреса ни. Както и имената ви, въпреки че си е направил труда да спомене, че никой от вас не е вампир. Все още. И това е нещо.

Майкъл явно се беше посъвзел от шока да се види изобличен на страниците на вестника и сега започваше да се тревожи. Клеър вече го беше изпреварила.

— Ами... такава... а вампирите защо не направят нещо? Защо не го спрат?

— Вече опитаха. През последните две години арестуваха трима души, за които твърдяха, че са Капитан Очевиден, ала се оказа, че никой от тях не знае нищо. Дори ЦРУ има какво да научи от Капитана за това, как се ръководи тайна операция.

— Излиза, че не е чак толкова очевиден — каза Клеър.

— Там е иронията — Майкъл отпи глътка кафе. — Клеър, това изобщо не ми харесва. Сякаш си нямахме достатъчно неприятности и преди...

В този миг някой блъсна кухненската врата толкова яростно, че тя се удари в стената и накара Клеър и Майкъл да подскочат. Ева прекоси стаята и се подпря на масата. Днес нямаше обичайния си готически вид — черната ѝ коса беше вързана на опашка, а по обикновената ѝ плетена блуза и черните панталони не се виждаше нито един череп. Не носеше грим и имаше почти... нормален вид. Което беше адски странно.

— Така — тя хвърли на масата пред Майкъл друг брой на „Зъбати вести“. — Моля те, кажи ми, че вече си измислил особено духовит отговор на това тук.

— Ще се погрижа тримата да бъдете в безопасност.

— О, да, точно каквото исках да чуя! Не разбирам защо се тревожиш за нас. Не виждам наши снимки да украсяват нарисувани надгробни камъни!

Ева хвърли поглед към вестника и добави:

— Макар че наистина е по-добре мъртъв, отколкото с такава прическа... Боже, това да не е снимката ти от бала?

Майкъл издърпа вестника от ръцете ѝ и го сложи върху масата, със статията надолу.

— Ева, нищо лошо няма да се случи. Знаеш, че Капитан Очевиден само си говори. Никой няма да ни нападне.

— Отлично — разнесе се нов глас.

Шейн беше последвал Ева, явно с намерението да присъства на изригването ѝ, и сега се бе облегал на стената до печката, скръстил

ръце на гърдите си.

— О, да, продължавайте да се самозалъгвате — добави той. — Здравата сме загазили и вие отлично го знаете.

Клеър очакваше той да се присъедини към тях на масата, както винаги досега, ала това не стана. Шейн не бе оставал задълго в една стая с Майкъл от... от промяната. Освен това избягваше да го поглежда, с изключение на косите погледи, които му хвърляше скришом. На всичкото отгоре бе започнал да носи един от сребърните кръстове на Ева, макар че точно сега той бе скрит под сивата му тениска. Клеър усети, че се взира в едва забележимите му очертания.

Ева не му обърна никакво внимание; големите ѝ тъмни очи бяха приковани в лицето на Майкъл.

— Нали си даваш сметка, че сега всички ще ти вдигнат мерника? Всички, които се мислят за Бъфи?

Клеър беше гледала „Бъфи, убийцата на вампири“, но се чудеше как Ева бе успяла да го стори. В Морганвил сериалът беше забранен, както и всички други филми и книги, в които ставаше дума за вампири. Или, за да сме съвсем точни — за това, как се убиват вампири. Свалянията от интернет се следяха строго, макар че без съмнение съществуваше черен пазар за подобни неща, до който Ева се бе добрала.

— Такива като теб ли? — отвърна Майкъл.

Очевидно не бе забравил арсенала от кръстове и подострени колове, който Ева криеше в стаята си. За град като Морганвил това беше проява на здрав разум, поне доскоро, сега обаче приличаше на подготовка за домашно насилие.

Ева изглеждаше съкрушена.

— Никога не бих...

— Знам — увери я Майкъл и нежно улови ръката ѝ. — Знам.

Изражението ѝ се смекчи за миг, после тя издърпа ръката си и отново се намръщи.

— Виж, това е опасно. Знаят, че си по-лесна мишена от останалите, и със сигурност те мразят повече от другите вампири, защото си един от нас. На нашите години.

— Може и да е така — отвърна Майкъл. — Хайде, Ева, седни.

Тя го послуша и се свлече на един стол, като потропваше нервно с крак, а лакираните ѝ в черно нокти барабаняха по масата.

— Това е много лошо. Ужасно. Девет и половина по десетобалната скала на гадостите.

— В сравнение с какво? — обади се Шейн. — Нали и без това вече делим покрив с врага. На това колко му даваш? И сигурно получаваш допълнителни точки, когато преспиш с него...

— Млъкни, Шейн — прекъсна го Майкъл, мъртвешки блед. — Сериозно ти говоря.

Шейн дори не го погледна и продължи да се взира в Ева.

— Ще те ухапе. Рано или късно то ще се окаже по-силно от него, а започне ли веднъж, няма да може да спре и ще те убие. Но ти го знаеш, нали? Може би това е някаква налудничава готическа представа за романтично самоубийство? Да се превърнеш във вампирска любовница.

— Майната ти, Шейн. Всичко, което знаеш за готик културата, си го научил от стари епизоди на „Семейство Манстър“ и от онзи неонацист, баща ти.

Страхотно, сега и Ева беше сърдита. Което означаваше, че Клеър бе единственият трезвомислещ човек в стаята.

Майкъл направи опит да успокои обстановката.

— Стига, Шейн. Остави я на мира. Сега ти си този, който я наранява, не аз.

Шейн най-сетне премести поглед от Ева върху Майкъл. Леденостуден поглед.

— Аз не наранявам момичета. Внимавай какво говориш, задник такъв.

Шейн се оттласна от стената, защото Майкъл бе направил няколко крачки към него. Клеър ги гледаше с широко отворени очи, вцепенена от ужас.

Ева побърза да застане между двамата, разперила ръце.

— Стига вече. Знаете, че не искате да го направите.

— Не съм толкова сигурен — хладно възрази Шейн.

— Добре тогава — сопна му се Ева. — Пребийте се или пък се прегърнете. Правете каквото искате, само не се преструвайте, че искате да защитите малкото, безпомощно момиченце, защото изобщо не става въпрос за мен. Това си е между вас. Така че разберете се веднъж завинаги или се махайте. Все ми е тая кое от двете.

Шейн я изгледа продължително, с широко отворени очи, в които се четеше болка, после се обърна към Клеър, тя обаче не помръдна.

— Махам се — заяви той и излезе от кухнята, затръшвайки вратата след себе си.

Ева въздъхна тихо.

— Не мислех, че ще отстъпи — гласът ѝ потрепери и за миг Клеър си помисли, че ще се разплаче. — Какъв идиот!

Клеър се пресегна и улови ръката ѝ. Ева я стисна силно, после се отпусна в прегръдките на Майкъл. Вампир или не, двамата изглеждаха щастливи заедно, пък и това все пак си беше Майкъл. Клеър просто не можеше да разбере Шейн — гневът му изригваше, когато тя най-малко очакваше, и без никакъв повод.

— Аз най-добре да... — започна тя.

Майкъл кимна и тя стана от стола и отиде да намери Шейн. Което не беше особено трудно — беше се разположил на дивана с джойстик в ръце и избиваше зомбита в поредната видеоигра.

— Значи си на негова страна? — подхвърли той и пръсна главата на едно зомби.

— Не — отвърна Клеър и се настани на дивана, като внимаваше да не седне прекалено близо до него — не искаше да си помисли, че го притиска. — И защо трябва да има страни?

— Какво?

— Майкъл ти е приятел. Той ни е съквартирант. Защо трябва да има страни?

Шейн щракна с пръсти.

— Хмм, чакай да помисля... Може би, защото е кръвопиещо изчадие на нощта, което беше мой приятел?

— Шейн!

— Въобразяваш си, че разбираш, но не е така. Той ще се промени. Те всички се променят. Може и да не е веднага, не знам. Майкъл си мисли, че е нещо повече от човек, но греши. Той е по-малко от човек. Никога не го забравяй.

Клеър го изгледа продължително, леко учудена и ужасно натъжена.

— Ева е права. Звучиш точно като баща си.

Шейн потръпна, прекъсна играта и остави джойстика.

— Това беше удар под кръста, Клеър.

Шейн определено не беше най-големият почитател на баща си. И как би могъл, при всичко, което бе изтърпял от него.

— Не, беше истината. Виж, става дума за Майкъл. Не мислиш ли, че е заслужил доверието ни? Та той не е сторил зло никому. И не можеш да отречеш, че да имаме вампир на наша страна, наистина на наша страна, няма да ни навреди. Не и в Морганвил.

Вместо отговор, Шейн продължи да се взира в екрана, стиснал здраво зъби. Клеър се мъчеше да измисли друг начин да го накара да се вслуша в думите ѝ, когато на вратата се позвъни.

— Аз ще отворя — въздъхна тя, тъй като Шейн не помръдна, и отиде до входната врата.

Беше приятен, слънчев преди обед, с други думи — що-годе безопасно. Лятото най-сетне бе започнало да отстъпва място на есента, но не и преди да изсуши и последната зеленина из тексаския пейзаж.

Клеър примига и за момент реши, че нещо не е наред с очите ѝ. Защото на прага стоеше не кой да е, а кралицата на кучките Моника Морел, заедно с вечните си придружителки, харпиите Джина и Дженифър. Облечени като модели в скъп бутик, те изглеждаха досущ като Барби и нейните приятелки, само че в естествен размер. Съвършени фигури, съвършен тен и съвършен грим, от начервените устни до лакираните нокти на краката. Моника си беше придала дружелюбно, макар и неестествено изражение, а Джина и Дженифър се мъчеха да последват примера ѝ, но в действителност изглеждаха така, сякаш са подушили миризмата на нещо, което се разлага.

— Здравсти! — поздрави Моника. — Имаш ли планове за деня, Клеър? Какво ще кажеш да го прекараме заедно.

Ясно, помисли си Клеър, очевидно сънувам. Само че това е кошмар, нали така? Моника се държи, сякаш сме приятелки? Определено е кошмар.

— Аз... ъ-ъ-ъ... какво искаш? — каза тя на глас. Отношенията ѝ с Моника, Джина и Дженифър бяха започнали, когато трите я бутнаха по стълбите в общежитието, и оттогава не се бяха подобрили особено.

За готините момичета Клеър не струваше повече от някоя хлебарка. И то в най-добрия случай. Или пък — изтривалка.

Да не би да е заради Майкъл?

Защото неговото положение се беше променило и за една нощ той се беше превърнал от „музикант отшелник“ в „секси вампир“. А

Моника определено бе от онези, които на драго сърце биха преспали с един вампир, нали така?

— С Майкъл ли искаш да говориш?

Моника я изгледа учудено.

— За какво ми е Майкъл? Той може ли да отиде по магазините посред бял ден?

— О! — отвърна Клеър, неспособна да измисли нищо друго.

— Какво ще кажеш да обиколим магазините, а после да поучим малко? Може да отидем в онова ново място. Не в „Комън Граундс“, разбира се, ужасно демоде е. Сякаш изгарям от желание Оливър да ме държи под око през цялото време. Откакто стана Покровител на нашето семейство, се бърка във всичко. Трябва да му показвам дори оценките си. Отвратително, нали?

— Аз...

— Хайде де, смили се над мен. Наистина имам нужда от помощ по икономика, а тези двете са пълни глупачки — и Моника махна пренебрежително към двете си най-близки приятелки. — Сериозно ти говоря. Ела с нас. Моля те. Твоят ум определено ще ми дойде добре. А и сега, когато положението се промени, няма да е лошо да се опознаем по-добре, не мислиш ли?

Клеър отвори уста, после отново я затвори, без да каже нищо. Последните два пъти, когато бе отишла някъде заедно с Моника, се беше озовала просната на пода на микробус, бита и малтретирана.

— Знам, че ще прозвучи грубо — успя да каже тя най-сетне, — но какво, по дяволите, правиш?

Моника въздъхна, а по лицето ѝ се изписа — колкото и да бе невероятно — израз на разкаяние.

— Знам какво си мислиш. Да, държах се като истинска кучка с теб и те нараних. И наистина съжалявам — каза тя. Джина и Дженифър, нейният дежурен хор, кимнаха и прошепнаха „извинявай“. — Станалото — станало, съгласна? Прости и забрави, нали така?

Клеър бе още по-слисана, ако това изобщо бе възможно.

— Защо го правиш?

Моника сви начервените си устни, приведе се към нея и понижи заговорнически глас:

— Ами... добре. Не си мисли, че съм получила сътресение и съм започнала да те смятам за готина или нещо такова. Но сега ти си

различна. И аз мога да ти помогна. Мога да те представя на всички хора, които наистина трябва да познаваш.

— Шегуваш се! Как точно съм различна?

Моника се доближи още повече.

— Ти подписа.

Хмм... значи все пак не ставаше дума за Майкъл. Клеър вече беше... популярна. Защото беше станала собственост на Амели.

А това беше ужасяващо.

— О! — бе единственото, което успя да каже. — О!

— Повярвай ми, трябва ти някой, който е навътре в нещата. Някой, който да ти обясни кое как е.

Ако единственият друг човек, останал на света, беше Джак Изкормвача, Клеър пак би се доверила първо на него.

— Съжалявам — отвърна тя. — Имам планове. Все пак... благодаря ти. Може би някой друг път.

И тя затвори вратата пред изненаданото лице на Моника, след което заключи. Едва не подскочи, когато се обърна и видя Шейн да стои зад нея и да я гледа така, сякаш я виждаше за първи път.

— *Благодаря ти!* — изимитира я той. — За какво благодариш на тази кучка, Клеър? Задето те преби? Задето се опита да те убие? Задето уби сестра ми? За Бога! Първо Майкъл, а сега и ти. Имам чувството, че вече не познавам никого от вас.

С тези думи Шейн се обърна и си тръгна, типично в свой стил. Клеър се заслуша как прекосява дневната с тежки стъпки, как поема по стълбите и как най-сетне затръшва вратата на стаята си.

— Хей! — извика тя след него. — Просто се опитвах да бъда учтива.

2

— Е — каза Ева, докато караше Клеър на лекции, — ще ми кажеш ли какво беше това с Моника? Имам предвид, че трябва много да внимаваш с нея. Дори повече от преди.

— Звучеше ми искрено. Със сигурност не ѝ е било лесно да дойде и да ми се извини.

Ева ѝ хвърли един от онези погледи, допълнително подсилен от факта, че идваше от момиче с мъртвешки бял грим, катраненочерна очна линия и яркочервени устни.

— В света на Моника да бъдете приятелки, означава да правиш каквото Моника поиска и когато Моника поиска. А някак си ми е трудно да си те представя като една от безмозъчните ѝ почитателки.

— Не! Не е... Не съм казала, че искам да бъдем приятелки, просто... ами ти попита и... — Клеър скръсти ръце пред гърдите си и се намести в седалката на древния кадилак на Ева, като се опита да си придаде упорито изражение. — Тя не ми е приятелка, окей? Ти си ми приятелка.

— Значи, когато Моника започне да води готината си тайфа в библиотеката, за да учите заедно, ти просто ще си тръгнеш? Как ли пък не. Прекалено си мила, за да го направиш. Много скоро вече ще се движиш с тях и преди да си се усетила, ще започнеш да ги съжаляваш и ще се опиташ да ме убедиш как Моника всъщност не е лоша, просто никой не я разбира. Не след дълго двете ще си сплитате косите, ще се кискате и ще си говорите за момчешки групи.

Клеър издаде звук, сякаш повръща.

— Никога няма да го направя.

— О, моля ти се! Ти харесваш всички. Харесваш дори мен. Харесваш и Шейн, а нека си го кажем направо — той е голям идиот, поне в момента — очите на Ева се присвиха при мисълта за Шейн. — И като си говорим за него, ако в най-скоро време не започне да се държи нормално, ще му ударя един по муцуната. Всъщност, за да

бъдем съвсем точни, ще му ударя един и ще хукна да бягам колкото ме държат краката.

Клеър си представи картинката и едва не се разсмя на глас. И най-добрият удар на Ева можеше най-много да изненада Шейн. Тя просто виждаше недоумяващото изражение, което щеше да се изпише на лицето му — „сега пък какво направих?“.

— Аз не съм от популярните момичета — заяви Клеър. — Моника не ми е приятелка и нямам намерение да започна да се движа с нея. Никога. Точка по въпроса.

— Заклеваш ли се?

Клеър тържествено вдигна ръка.

— Заклевам се.

— Хмм — Ева не звучеше особено убедена. — Както кажеш.

— И след като сме приятелки, какво ще кажеш да ме черпиш една мока?

— Използвачка.

— Е, нали ти си тази, която има работа.

Следобед заваля дъжд, нещо необичайно за Морганвил — студен есенен дъжд, който се изливаше като из ведро. Както поне деветдесет процента от студентите, Клеър не си бе взела чадър и сега унило шляпаше покрай празните пейки в университетския двор и подгизналите табла за съобщения на път към лабораторията по химия. Обичаше лабораторията по химия и ненавиждаше дъжда. Мразеше да е мокра до кости и честно казано, животът в тази част на Тексас правеше риска това да се случи доста малък. В раницата ѝ нямаше място за нищо ненужно, като например дъждобран. Тревожеше се, че учебниците ѝ ще подгизнат, но пък нали раницата уж беше непромокаема.

— Май ти е студено — разнесе се глас зад нея, после дъждът изведнъж спря и тя чу потропването на дъждовни капки върху отворен чадър.

Клеър вдигна поглед, изтри водата от очите си и видя, че някой бе разтворил над главата ѝ грамаден чадър, под който можеха да се поберат четири или пет като нея или пък една като нея и един като този, който го държеше. Защото той беше огромен. И готин, по онзи масивен, типичен за играчите на американски футбол начин. Пред него дори Шейн би изглеждал дребен, но му отиваше, тъй като беше добре

сложен и сигурно бе висок поне два метра. Имаше шоколадовокафява кожа, страхотни кафяви очи и изглеждаше... свестен.

— Аз съм Джером — представи се той. — Здравсти.

— Здравсти — отвърна тя, все още изумена, че някой, който очевидно не бе кой да е, би спрял, за да ѝ предложи чадъра си. — Благодаря. Ъ-ъ-ъ, аз съм Клеър.

Тя премести подгизналата раница в лявата си ръка и му протегна десницата си. Той я улови в своята (която бе поне три пъти по-голяма от нейната и Клеър бе готова да се обзаложи, че с лекота можеше да обхване футболна топка) и я разтърси.

Джером носеше тениска на спортния факултет на университета, така че не беше трудно да се досети какво учи.

— Къде отиваш, Клеър?

— В лабораторията по химия — отвърна тя и посочи сградата, която се намираше в далечния край на двора; Джером кимна и се насочи натам. — Виж, много мило от твоя страна, но няма нужда...

— Няма проблем — той ѝ се усмихна и тя видя, че има трапчинки. — Чувам, че по това време на годината в Катедрата по естествени науки е готино. Пък и нали е за приятелка.

— Ама аз не съм...

Джером кимна на няколко момичета, които се бяха скупчили на сухо под навеса на Катедрата по езици. Хубави момичета. Моника Морел стоеше в центъра на групичката и когато видя Джером, му изпрати закачлива въздушна целувка.

— А! — каза Клеър. — За тази приятелка.

Мнението ѝ за Джером започна да се срива главоломно, достигна дъното и продължи да копае надолу.

— Виж, оценявам жеста ти, но не съм направена от захар и няма да се разтопя.

Тя се измъкна изпод чадъра и се отдалечи с бърза крачка. Джером я настигна само с две стъпки и без да каже нищо, я закри с чадъра си. Тя го изгледа сърдито и той повдигна вежди.

— Мога да играя на тази игра цял ден.

— Добре тогава — каза Клеър. — Но услугите на Моника не са ми притрябвали.

— Момиче, това е просто един чадър, не е спортна кола — изтъкна той напълно основателно. — Дори не ти го давам назаем. Не е

кой знае каква услуга.

Клеър стисна устни и продължи да крачи напред, свела глава към земята. Спряха чак когато достигнаха стълбището на Катедрата по естествени науки. Клеър го изкачи на един дъх и побърза да се мушне под арката на входа, където имаше и други студенти, криещи се от дъжда. Когато се обърна, тя видя Джером да ѝ се усмихва и да махва с ръка. Погледът ѝ беше привлечен от проблясъка на медна или може би бронзова гривна.

Джером беше Защитен. Най-вероятно беше роден в Морганвил.

— Не съм ѝ приятелка. Това не беше по моя вина — опита да се оправдае тя пред Ева, която дори не беше там.

После кихна, подсмръкна и се запъти, подгизнала до кости, към лабораторията.

Дъждът продължи да вали до края на деня, не спря и през нощта. Проясни се едва на следващата сутрин, когато слънцето най-сетне се показва, бледосребристо и далеч не така изпепеляващо, както Клеър очакваше. Всъщност беше доста приятно. Тя вече се бе изкъпала, когато Ева се появи в банята, залитайки и с много по-мъртвешки вид, отколкото повечето вампири. Тя измърмори нещо неразбираемо и без да обръща внимание на Клеър, се залови с кранчетата на душа. Клеър побърза да довърши тоалета си и слезе на долния етаж. Завари Майкъл в кухнята да чисти филтъра на кафемашината. Колкото и да беше странно, като вампир той далеч не беше същата нощна птица, каквато беше преди. А може би просто му харесваше отново да се наслаждава на утрините, вместо да се превръща в безплътен призрак с изгряването на слънцето.

— Ева стана, така че гледай да го направиш колкото се може по-силно.

По устните на Майкъл пробяга усмивка — мимолетна, ала въпреки това напълно способна да спре сърцето на което и да е момиче. За щастие, той знаеше точно на коя степен да включи чара си, за да няма жертви.

— Толкова ли е зле?

Клеър се замисли за миг, докато си вземаше купичка и кутия с оризово мюсли. Откри млякото полускрито зад бутилките с бира (контрабанда от Шейн).

— Гледал ли си онзи филм, където зомбитата ядат мозъците на хората?

— „Нощта на живите мъртви“?

— Е, видът ѝ може да изплаши дори тях.

Майкъл сипа още една лъжица кафе в новия филтър. *Изглежда добре*, помисли си Клеър. Висок, силен, уверен. Беше облечен с хубава синя риза и не много овехтели дънки и освен това носеше обувки. Вярно, маратонки, но все пак — обувки. Клеър се взря в тях.

— Ще излизаш ли?

— Намерих си работа — отвърна той. — В музикалния магазин на Джей Ти на Трета улица. От десет часа, докато затвори. Най-вече ще показвам китари и ще ги продавам, но Джей Ти каза, че ако искам, може да давам и частни уроци.

Това беше толкова... нормално. Съвсем нормално. А и Майкъл определено звучеше щастлив. Клеър прехапа устни и се опита да сложи ред в многобройните въпроси, които напиреха в главата ѝ.

— Ами слънцето? — попита тя; това като че ли беше най-сериозният проблем.

— Отпуснаха ми кола. В гаража е. С пълна защита от слънцето. А при Джей Ти има подземен гараж. В Морганвил повечето места имат подземни гаражи.

— Отпуснаха? Кой ти я отпусна? — попита Клеър, без да обръща внимание на погледа на Майкъл, който красноречиво казваше „хайде де, мислех те за по-умна“. — Градът? Амели?

Вместо отговор, Майкъл затвори кафемашината и натисна копчето за приготвяне на кафето. Разнесе се обичайното съскане и в каната започна да се процежда черна течност.

— Казаха ми, че това било обичайната процедура — отвърна Майкъл най-сетне. — Правели го за всички нови вампири.

— Не че е имало такива от петдесет години, нали? Майкъл сви рамене. Очевидно бе, че въпросите ѝ го карат да се чувства неловко, ала Клеър не бе в състояние да се въздържи.

— Разбра ли защо... защо толкова отдавна не е имало нови вампири?

— Не мисля, че сега е най-подходящият момент да се задават твърде много въпроси.

Клеър го разбираше, разбираше и че той не говори само за себе си, ала беше по-силно от нея.

— Майкъл, те ли ти намериха работата?

— Не. Познавам Джей Ти и сам си я намерих. Те ми предложиха... — той не довърши; очевидно смяташе, че вече е казал достатъчно.

— Предложиха ти някаква работа във вампирската общност, нали? — предположи Клеър. — Или пък...

О, Боже!

— Да не би да ти предложиха да станеш Покровител? — прошепна тя.

— Не, не веднага — отвърна Майкъл на кафемашината. — Трябва да се издигнеш дотам. Поне така ми казаха.

Майкъл. Да притежава хора. Да прибира част от приходите им, досущ като някой мафиотски бос. Клеър се опита да не показва колко ѝ се гади дори от идеята, че той изобщо го е обмислял.

Майкъл изведнъж я погледна, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Аз не приех. Сам си намерих работата при Джей Ти, Клеър — увери я той и пристъпи към нея. Тя неволно потръпна и Майкъл рязко си пое дъх и извинително разпери ръце. — Съжалявам, понякога забравям... Не е толкова лесно да се научиш как да се движиш в присъствието на хора, когато си толкова бърз. Но никога не бих те наранил, Клеър. Никога.

— Шейн смята...

В очите на Майкъл припламна светлина, ярка и плашеща, ала той премигна и тя изчезна.

— Шейн греши — каза, като полагаше усилие да говори тихо. — Аз няма да се променя, Клеър. Все още съм ти приятел и ще се грижа за теб. За всички вас. Дори за Шейн.

Тя не отговори. Честно казано, колкото и да го харесваше (всъщност чувствата ѝ граничеха с обич), днес у него се долавяше нещо различно. Нещо объркано, тревожно и странно.

Да не би да беше... гладен? Той се взираше в нея... не, не в нея, а в нежната кожа на шията ѝ и тя неволно вдигна ръка към врата си. Едва забележима розовина обагри бледото лице на Майкъл и той побърза да извърне очи.

— Никога не бих! — този път тонът му беше различен, почти уплашен. — Повярвай ми, Клеър. Но е... трудно. Ужасно трудно.

Клеър му повярва най-вече защото почувства страданието и болката в гласа му. Тя си пое дъх, пристъпи към него и го прегърна. Майкъл беше висок и главата ѝ едва достигаше брадичката му. Силните му ръце ѝ вдъхваха сигурност и ако тялото му не беше топло, то бе само защото в кухнята беше доста студено. Кое то не беше вярно, но ѝ подейства успокояващо.

— Никога не бих те наранил — прошепна той. — Но не мога да отрека, че ми се иска. Цял живот ненавиждах вампирите, а виж ме сега!

— Нямаше друг избор — напомни му Клеър.

Въздишката му премина през тялото ѝ.

— Не е вярно — възрази той. — Шейн е прав. Имах друг избор. Само че аз избрах това и сега трябва да се науча да живея с него.

Той я пусна и тя отстъпи назад. Никой от двамата не знаеше какво да каже, затова Клеър се зае да вади четирите различни чаши, които използваша на закуска. Тази на Майкъл беше най-обикновена керамична чаша, грубовата и масивна. Тази на Ева беше малка и черна, с рисунка на прозяващ се вампир; върху чашата на Шейн беше нарисувано усмихнато лице с кървава дупка от куршум в средата на челото, а на Клеър се беше паднала една с Гуфи и Мики Маус.

— Как вървят лекциите? — попита Майкъл. Неутрална тема. Очевидно нямаше желание да споделя и предпочиташе да задържи всичко в себе си. Не че Клеър бе изненадана. Майкъл открай време беше прекалено затворен, повече, отколкото бе добре за самия него.

— Прекалено са лесни — въздъхна тя и си наля кафе. Двамата седяха край масата и отпиваха от чашите си, когато вратата се отвори и Шейн, облечен в долнище на пижама и избеляла, прокъсана тениска, влезе в кухнята. Без да поглежда към Майкъл, той си взе чашата, напълни я до ръба и излезе, без да каже нито дума.

Майкъл, чието лице бе застинало в каменно изражение, го проследи с поглед.

Клеър се почувства длъжна да защити Шейн.

— Той просто...

— Знам — прекъсна я Майкъл. — Повярвай ми. Познавам го много добре. Кое то не означава, че това ми харесва.

Определено трябва да спра да се изживявам като посланик на добра воля в къщата, помисли си Клеър, макар да знаеше, че няма да престане. В края на краищата, все някой трябваше да го прави. Така че, след като си изпи кафето, тя отиде да поговори с Шейн.

Вратата на стаята му бе откряната и Клеър я побутна и пристъпи вътре. Миг по-късно се закова на място, а всичко, което си бе намислила да му каже, изхвърча от главата ѝ, тъй като Шейн се обличаше.

От гледката мозъкът на Клеър даде накъсо, а здравият ѝ разум капитулира. Шейн беше с гръб към нея. Беше обут, но все още не си бе облякъл тениската и Клеър застина като омагьосана от стегнатите мускули на гърба му, от гладката кожа, от начина, по който разрошената му коса докосваше раменете му и я предизвикваше да я приглади с ръка...

Звукът от вдигането на цип я върна на земята и тя побърза да излезе в коридора, притваряйки вратата след себе си. След това почука.

— Какво?

Долетелият отговор определено не беше дружелюбен.

— Аз съм — каза тя. — Може ли да вляза?

Отвътре се разнесе нещо средно между изръмжаване и въздишка и тя отвори вратата. Шейн тъкмо нахлузваше тясна тъмносива тениска, която му стоеше страхотно. Е, не можеше да се сравнява с липсата на такава отпреди малко, но Клеър се опитваше да не мисли за това, защото споменът разпалваше в нея приятен огън.

— Това нова тениска ли е? — попита тя в отчаян опит да пропъди образите, които упорито изникваха в съзнанието ѝ. В отговор получи ново изсумтяване. — Хубава е.

Шейн я погледна насмешливо.

— За дрехи ли ще си говорим? Почакай, ще ида да си взема „Мода за начинаещи“.

— Аз... забрави. За Майкъл...

— Спри — прекъсна я Шейн и я целуна по челото. — Знам, че не искаш да се заяждам с него, но то е по-силно от мен. Дай ми малко време, става ли? Трябва да си изясня някои неща.

Клеър наклони глава назад и този път устните на Шейн откриха нейните. Трябваше да е сладка и мимолетна целувка, но някак неусетно тя се проточи, стана по-дълбока и по-чувствена. Устните му

бяха влажни и меки като коприна, в пълен контраст с коравите очертания на тялото му, притиснато до нейното. Силните му ръце се обвиха около кръста ѝ и я привлякоха още по-близо до него. В гърдите му се надигна гърлено ръмжене, животински, изпълнен с копнеж звук, от който краката ѝ омекнаха.

Задъхан, той откъсна устни от нейните, но продължи да я притиска до себе си.

— Добро утро и на теб. Човече, просто не мога да ти се сърдя, когато правиш това.

— Какво правя? — попита тя невинно, макар че изобщо не се чувстваше невинна, нито пък на шестнайсет, почти седемнайсет години.

Ни най-малко. Шейн винаги я караше да се чувства по-голяма. Много, много по-голяма. Готова за всичко. Добре, че Шейн не беше чак толкова глупав, колкото хормоните ѝ.

— Освен ако не искаш да избягаш от лекции и да си останеш вкъщи, нямаме време да говорим за това — каза той и многозначително повдигна вежди. — Е, искаш ли да избягаш от лекции и да се целуваме?

Тя го плесна през ръката.

— Ох! — интонацията му красноречиво говореше, че изобщо не го бе заболяло. — Ти си странно момиче. С Ева ли ще ходиш?

— След като престане да бъде сърдито зомби и отново се превърне в човек — да. Предполагам, че за това ще ѝ трябват още две чаши кафе.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от телохранител?

Въпросът му беше напълно сериозен — Шейн не работеше и Клеър не бе сигурна дали изобщо можеше да си намери работа след наскорошните подвизи на баща му в Морганвил. Май беше най-добре известно време да не привлича излишно внимание върху себе си. С колкото по-малко вампири (и поддръжници на вампирите) си имаше вземане-даване сега, толкова по-добре. Все още го смятаха за съучастник в свирепото отмъщение на баща му и въпреки че кметът официално го беше оневинил, това не се беше понаравило никому.

Ставаха злополуки.

— Не, нямам нужда от телохранител — отвърна тя. — Никой не ми е вдигнал мерника. Дори Моника напоследък е крайно

дружелюбна.

Тези думи го накараха да ѝ хвърли строг поглед, който никак не се връзваше с меките му устни, които просто я мамеха да ги целуне.

— Аха. И защо?

Клеър сви рамене и избягна погледа му.

— Не знам.

Шейн повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Значи вече се лъжем, така ли? Мислех, че това обикновено става след вълнуващия, секси меден месец.

Тя му се изплези и за неин ужас той се наведе и я близна по езика.

— Гадост!

— Тогава не се плези — засмя се Шейн. — Ако ще се мотаеш в стаята ми и ще ме изкушаваш, ще трябва да си платиш съответната глоба. Всяка допълнителна минута ще ти струва една свалена дреха.

— Перверзник.

Шейн заби пръст в гърдите си.

— Момче, осемнайсет години. Какво очакваш? — Толкова си...

— Я кажи, имаш ли плисирани миниполи и чорапи до коленете? Страшно си падам по...

Тя изписка и избегна ръцете му, които посегнаха към нея, после си погледна часовника.

— О, по дяволите! Наистина трябва да вървя! Ти нали... нали всичко ще бъде наред?

Усмивката му се стопи, оставяйки само едва забележима диря в тъмните му, потайни очи.

— Да — увери я той. — С мен всичко ще е наред. Бъди внимателна, Клеър.

— Ти също.

Тя се запъти към вратата, ала се обърна, когато чу стъпките му зад себе си. Той я притисна до стената, повдигна лицето ѝ към своето и я целуна толкова пламенно, че краката ѝ омекнаха, а в главата ѝ избухна същинска заря от звезди.

— Това за довиждане ли беше? — попита Клеър, когато той се отдръпна на милиметри и тя отново си пое дъх.

— По-скоро стимул да се прибереш бързо — отвърна той и се отгласна от стената. — Сериозно ти говоря, Клеър. Тревожа се за теб и

искам да се пазиш.

— Знам — усмихна се тя. Колената ѝ още бяха като направени от гума, а светлината в главата ѝ грееше все така ярко. — Между другото, това беше най-добрата целувка досега.

Той повдигна вежди:

— Ти да не пишеш оценки?

— Хей, ти сам вдигна летвата. А аз оценявам много строго.

Макар и неохотно, тя го остави и отиде да си вземе раницата и да провери дали Ева все още е в настроение да яде човешки мозъци, или е готова да я закара до университета.

3

Сутрешните часове минаха доста добре, а почивките си Клеър прекара в университетското кафене. Ева работеше там и се справяше отлично — беше спокойна, експедитивна и сякаш глуха за заяжданията и придирчивостта на много от студентите. Клеър бе забелязала, че почти всички от грубияните имаха Защита — явно беше въпрос на социален статус и тъй като Ева бе решила, че не иска да получава Защита от вампирите, за тях тя беше второ качество човек.

А може би просто си бяха грубияни. Хората нямат нужда от връзки с вампирите, за да бъдат арогантни гадняри.

Този ден Ева работеше с още едно момиче, което Клеър не познаваше. То имаше дълга, права, кестенява коса, която ѝ стигаше до раменете и когато момичето се движеше, се полюшваше като лъскава завеса. Клеър предположи, че няма проблем, тъй като момичето не приготвяше напитки, а работеше на касата. На гърдите си носеше табелка с името ЕЙМИ и изглеждаше весела и мила. Двете с Ева си бърбяха като приятелки, което беше добре — Ева определено се нуждаеше от това. Клеър убиваше времето между часовете, като преглеждаше учебника си по английска литература (скучно!) и четеше книга за теорията на струните, която беше взела от библиотеката (интересно!). Идеята, че в основата на всичко стояха трептящи нишки, че наоколо имаше безброй повърхности, които вибрираха, страшно ѝ допадаше. Това правеше света много по-... вълнуващ. Вечно движещ се.

Часовникът ѝ изпиука, за да ѝ напомни, че ако не побърза, ще закъснее за час, така че тя натъпка книгите в раницата си, помахна на Ейми и Ева и излезе в топлия, слънчев следобед.

Докато примигваше срещу яркото слънце, налетя на Моника. Най-буквално, тъй като Моника тъкмо се изкачваше по стълбите, по които Клеър слизаше. Моника залитна и Клеър автоматично я улови да не падне. *Какво правя?*, помисли си тя внезапно. Та нали не толкова

отдавна Моника през смях бе наблюдавала как Клеър пада по стълбите и едва не си разбива главата.

— Хей, внимавай къде ходиш, кучко! — сопна се Моника, после обаче забеляза кой стои пред нея. — А, Клеър, ти ли си? Здравей! Готина блузка!

Искрено озадачена, Клеър погледна блузата си. Изобщо не беше готина. Всъщност самата тя не би окачествовила която и да било от дрехите си като готина, а критериите на Моника бяха неимоверно високи.

— За лекции ли бързаш? — весело продължи Моника. — Жалко. Можех да те черпя една мока или нещо такова.

— Аз... ъ-ъ-ъ... да, имам лекции — отвърна Клеър и се опита да я заобиколи, но Моника ѝ препречи пътя; усмивката ѝ изглеждаше дружелюбна, ала в големите ѝ красиви очи нямаше и помен от нея. — Ще закъснея.

— Само за момент — Моника понижи глас и Клеър внезапно си даде сметка, че за първи път я вижда сама, без вечните ѝ придружителки Джина и Дженифър, или пък заобиколена от цяла тайфа от Популярните. — В петък вечер организирам парти. Можеш ли да дойдеш? В къщата на родителите ми е. Ето ти адреса.

И преди Клеър да успее да реагира, Моника тикна листче хартия в ръката ѝ.

— Недей да го разтръбяваш, окей? — добави Моника. — Поканила съм само най-отбрани гости. А, да, облечи си нещо хубаво, ще бъде доста официално.

И тя изприпка по стълбите, присъедини се към групичка момичета и влезе в стъкленото преддверие на Университетския център, като си бърбеше с тях и се смееше.

Най-отбрани гости? Клеър се загледа в листчето хартия, поколеба се дали да не го изхвърли, после обаче го мушна в джоба си.

Може би това беше прекрасна възможност веднъж завинаги да убеди Моника, че никога няма да ѝ бъде приятелка.

Тя се запъти към аудиторията, но това не ѝ попречи да си държи очите отворени и когато забеляза онези, които търсеше, се отклони и закрачи през тревата.

Геймъри. Смотаняци. Прекарваха по-голямата част от следобедата в хвърляне на зарчета и местене на пулове върху някакви неразбираемо

изрисувани дъски. Клеър минаваше покрай тях всеки ден, ала нито веднъж не бе видяла някое момиче да отиде при тях или дори да ги доближи. Всъщност, когато Клеър спря пред тях и се прокашля, те я изгледаха, сякаш бе извънземно, дошло от някой от световите, изобразени на дъските пред тях.

— Здравсти — поздрави тя и им подаде листчето хартия. — Казвам се Моника и този петък организирам парти. В случай че искате да дойдете. Кажете и на приятелите си.

Един от тях се пресегна и предпазливо взе листчето. После друг го изтръгна от ръката му и го прочете.

— Леле! Ама ти сериозно ли?

— Абсолютно.

— Нещо против да поканим и други хора?

— Колкото повече — толкова по-добре.

И Клеър се отправи в час.

— Клеър Денвърс?

Беше последният ѝ час за деня и Клеър стреснато вдигна поглед от тетрадката си. Преподавателят определено не проверяваше присъстващите. Всъщност досега с нищо не бе показал, че му пука за посещаемостта на часовете му, която понякога беше почти нулева. Като днес, например — освен Клеър, в залата надали имаше повече от дузина студенти. Присъствието в часовете на професор Как-му-беше-името беше безсмислено — лекциите му представляваха PowerPoint презентации, които той им диктуваше най-подробно и които качваше в интернет веднага след края на часа. Нищо чудно, че повечето студенти не си правеха труда да влизат в часовете му.

Клеър вдигна ръка, като се чудеше какво ли става. За миг я обзе чувство на вина, задето беше дала поканата на отбора на Смотаняците, но после си каза, че бе твърде рано някой вече да е разбрал. Пък и на кого му пукаше (освен на Моника, разбира се)?

Преподавателят, с посивяла коса, набръчкано, уморено лице и нито капчица ентузиазъм, ѝ хвърли празен поглед и обяви:

— Викат ви в администрацията, стая 317. Вървете още сега.

— Но... — Клеър понечи да попита какво става, ала той вече се бе върнал на презентацията си и монотонно нареждаше нещо.

Клеър натъпка книгите в раницата си и като се чудеше какво става, без особено съжаление напусна часа.

Беше ходила в административната сграда точно три пъти — веднъж, за да се регистрира, веднъж, за да подаде молба да напусне общежитията, и веднъж, за да си промени програмата. Постройката по нищо не се различаваше от административната сграда на което и да било учебно заведение — невзрачна и олющена, пълна с уморени, свадливи чиновници и затрупани с папки бюра. Клеър мина покрай Деловодния отдел и пое по стълбите, отвеждащи на втория етаж. Макар и по-тихо, отколкото на първия етаж, и тук се чуваше говор, потракване на клавиатури и бръмчене на компютри и принтери.

На третия етаж се носеше единствено шепот. Клеър тръгна по коридора и тишината стана още по-плътна. През прозорците също не долиташе шум, въпреки че ясно се виждаше как навън се разхождат хора и си приказват, а по улицата се движат коли. Клеър мина покрай редица лъскави, плътно затворени врати и най-сетне стигна до стая 317, която се намираше в дъното на коридора.

Почука и тъй като ѝ се стори, че чу отвътре „влез“, завъртя дръжката и се озова в... пълен мрак. Непрогледна, кадифена тъмнина, от която Клеър внезапно загуби представа къде се намира. Бравата се изплъзна от пръстите ѝ и вратата се затвори зад гърба ѝ. Тя се опита да я намери, ала напипа единствено гладка стена.

Изведнъж зад нея затрептя светлина и когато се обърна, Клеър видя пламъчето на една кибритена клечка да близва фитила на восъчна свещ. На треперливия му светлик лицето на Амели изглеждаше като направено от слонова кост.

Амели бе точно каквато си я спомняше — хладна, бледа, с все същия царствен вид. Светлорусата ѝ коса беше вдигната в сложна прическа, най-вероятно — с помощта на прислужници. Беше облечена в бял копrienен костюм, а кожата ѝ беше безупречна. Ако носеше грим, то изобщо не си личеше. Очите ѝ изглеждаха някак загадъчни в полумрака — искрящи и не съвсем човешки, ала невероятно красиви.

— Извинявам се за представлението — усмихна ѝ се Амели.

Имаше много хубава усмивка — спокойна и приятна. Майката на Клеър открай време харесваше „Заден прозорец“ на Хичкок и Клеър изведнъж си помисли, че ако Грейс Кели бе станала вампир, сигурно щеше да изглежда точно така. Леденостудена и съвършена.

— Безсмислено е да търсиш вратата — продължи Амели. — Няма да се появи, докато аз не поискам.

Сърцето на Клеър заби учестено, нещо, което не убягна на Амели, въпреки че тя не каза нищо, а просто угаси кибритената клечка и я пусна в една сребърна чинийка на масата. Когато очите ѝ привикнаха с полумрака, Клеър установи, че се намира в сравнително малка стая, подобна на библиотека и претъпкана с книги. „Претъпкана“ беше меко казано — върху всички рафтове имаше поне по два реда книги, върху етажерките и по пода се издигаха същински книжни пирамиди. Толкова много книги, че цялата стая беше пропита от мириса на стара хартия. По стените нямаше нито един сантиметър, с изключение на мястото, където допреди малко се намираше вратата, който да не е барикадиран от етажерки, превиващи се под тежестта на безброй книги.

— Здравсти — неловко поздрави Клеър.

Не беше виждала Амели, откакто подписа документите за Защита и ги пусна, както ѝ беше наредено, в пощенската кутия пред тях. Беше очаквала някакво посещение, но такова не бе последвало.

— Ъ-ъ-ъ — продължи тя. — Как трябва да ви наричам?

Тънките руси вежди на Амели се повдигнаха.

— Знам, че добрите маниери не са това, което бяха, но си мислех, че все ще знаеш някоя учтива форма на обръщение, която би била подходяща.

— Госпожо? — заекна Клеър.

— Ще свърши работа — кимна Амели и запали още една свещ.

Макар и все така треперлива, светлината се усили и окъпа стаята в топло, дружелюбно сияние. Полускрита в сенките, Клеър забеляза още една врата, ниска, със старинна брава и голям ключ в масивната ключалка.

В стаята нямаше никой друг, само тя и Амели.

— Повиках те, за да обсъдим обучението ти — каза Амели и се настани на един стол зад масата.

Откъм страната на Клеър нямаше друг стол, така че тя остана права. Чувстваше се неловко, но все пак остави раницата си на пода и сплете пръсти пред себе си.

— Да, госпожо. Оценките ми не са ли достатъчно добри?

Всъщност тя имаше отличен успех, който би трябвало да задоволи и най-взискателните очаквания. Амели махна пренебрежително.

— Не говорех за лекциите ти. Имах предвид обучението ти. Сигурна съм, че намираш местния университет под нивото си. Казват, че си изключително надарена.

Клеър не знаеше какво да отговори, затова си замълча. Искаше ѝ се да има стол. Искаше ѝ се да каже нещо любезно и да се върне в час, и никога повече да не види Амели, защото под учтивата, мила външност на Амели имаше нещо леденостудено. Нещо смущаващо нечовешко.

— Искам да вземаш уроци при един мой приятел. Разбира се, това ще ти даде допълнителни кредити — Амели се подсмихна и се огледа наоколо. — Намираме се в неговата библиотека. Моята е далеч по-подредена.

Клеър усети, че гърлото ѝ се свива, и с мъка успя да процеди:

— Ъ-ъ-ъ... той вампир ли е?

— Това притеснява ли те? — Амели постави снежно-белите си ръце на масата и сплете пръсти; светлината на свещите проблесна в очите ѝ.

— Н-н-не, госпожо.

Притесняваше я и още как! Изобщо не ѝ се мислеше как ще реагира Шейн, когато научи.

— Убедена съм, че ще го намериш за невероятно интересен, Клеър. Той е един от най-забележителните умове, които съм срещала през дългия си живот, и през годините е научил толкова много, че никога не би успял да предаде всичките си знания другиму. Въпреки това, може да предаде поне част от тях. Отдавна се опитвам да му намеря ученик, някой, който бързо да разбере направените от него открития и да му помага в работата.

— О! — прошепна Клеър.

Значи... стар вампир. Опитът ѝ със старите вампири не беше от най-добрите. Също като Амели, те бяха студени и странни, и често пъти жестоки. Като Оливър. О, Боже! Нали не говореше за Оливър?

— Кого...?

Амели сведе поглед надолу за миг, преди да срещне очите на Клеър и да се усмихне.

— Не се познавате — увери я тя. — Поне не официално. Казва се Миърнин и е един от най-старите ми приятели и съюзници. Искам да знаеш, Клеър, че действията ти от пристигането ти в Морганвил, включително и договорът ти с мен, спечелиха доверието ми. Никога не бих удостоила с тази чест някого, когото смятам за недостоен.

Ласкателство. Клеър го разбираше и бе наясно, че едва доловимата топлина в гласа на Амели бе добре пресметната, но въпреки това страхът ѝ понамаля.

— Миърнин? — повтори тя.

— Много старо име — отвърна Амели на неизречения въпрос в гласа ѝ. — Древно и забравено. Ала някога той беше велик учен, прочут и уважаван. Не бива и работата му да потъне в забвение.

Тук имаше нещо странно, ала Клеър беше прекалено притеснена, за да проумее какво точно се опитва да каже Амели. Или пък — да не каже. Клеър се мъчеше да преглътне буцата, заседнала на гърлото ѝ, ала тя беше голяма колкото отровна ябълка и като че ли продължаваше да расте.

Тя кимна и Амели се усмихна. Изглеждаше някак изкуствено, сякаш се бе упражнявала пред огледалото, а не се бе научила да се усмихва като малка. Усмивката като че ли не беше нещо естествено за това бледо лице, помисли си Клеър. И наистина — тя се стопи само след секунда.

— Ако си готова...?

— Сега ли? — Без да иска, Клеър хвърли безпомощен поглед към голата стена зад себе си.

Вратата я нямаше и тя не можеше да избяга. Май нямаше избор.

Без да чака отговор, Амели се изправи и с изящна стъпка (същинска нежива Грейс Кели!) отиде до другата врата и завъртя ключа, след това го извади от ключалката и като го погледа в продължение на няколко мига, го подаде на Клеър.

— Задръж го. Можеш да си оставиш раницата тук. Не бих искала да я забравиш. Ще си тръгнеш през същата врата, през която дойде.

Пръстите на Клеър се обвиха около студения, тежък ключ. Мушна го в джоба на сините си дънки и подпря раницата си на една от етажерките в мига, в който Амели отвори ниската врата.

— Миърнин? — гласът ѝ беше тих и ласкав. — Миърнин, доведох ти момичето, за което говорихме. Казва се Клеър.

Клеър добре познаваше този тон. С него се говореше на стари, болни хора. Хора, които вече не разбираха какво се случва около тях. Хора, за които знаете, че не след дълго няма да са сред вас. Странно бе да го чуе от устата на Амели, защото в него ясно се долавяше обич. Нима вампирите можеха да обичат? Е, очевидно да — нали Майкъл можеше? Защо тогава и Амели да не бе способна да обича?

С властен жест Амели ѝ даде знак да се приближи. Клеър се подчини и надникна през отворената врата. Погледът ѝ нетърпеливо обходи стаята от другата страна — голяма и пълна с най-причудливата смесица от съоръжения и боклуци, която Клеър беше виждала някога. Чисто нов лаптоп със скрийнсейвър ориенталска танцърка. Сметало. Уреди за химически опити, които изглеждаха като извадени от някой стар филм за Шерлок Холмс. Купчини книги, натрупани по масите и пръснати по пода, сякаш за да препънат всеки нежелан гост. Лампи — някои електрически, други газови. Свещи. Стъкленици и шишенца, и сенки, и ъгли, и...

... и един мъж.

Клеър примига изненадано. Беше очаквала болнав старец и дотолкова бе убедена в това, че неволно се огледа наоколо, сякаш очакваше да го намери. Ала единственият човек в стаята седеше на един стол и четеше. При появата им той си отбеляза с пръст докъде бе стигнал, затвори книгата и вдигна поглед към Амели.

Беше млад или поне изглеждаше млад. Имаше къдрава, дълга до раменете кестенява коса, печални тъмни очи и безупречна златиста кожа. Останал завинаги на около двацет и пет години, с едва забележими бръчици около очите и както Клеър веднага си даде сметка, много, много... красив.

И освен това изобщо не изглеждаше болен. Ни най-малко.

— А, радвам се — каза той. — Очаквах те.

Говореше на английски, ала в произношението му се долавяше акцент, който Клеър не можеше да определи. Приличаше на ирландски или може би шотландски, но беше някак... по-плавен. Може би уелски?

— Клеър, нали така? Е, влез де, няма да те ухапя — той се усмихна и за разлика от хладния опит на Амели, по лицето му се изписаха искрена топлина и веселие.

Клеър направи няколко крачки към него и усети как зад гърба ѝ Амели се напруга. Защо ли? Миърнин изглеждаше свестен. Всъщност много по-свестен от който и да било вампир, когото Клеър бе срещнала досега, може би, с изключение на Сам, дядото на Майкъл. Както и на Майкъл, разбира се, най-младия вампир в Морганвил.

— Здравей — поздрави тя и Миърнин се усмихна още по-широко.

— Тя говори! Отлично. Не ми трябва някое безгръбначно същество. Кажи ми, малка Клеър, харесваш ли науката?

Какъв древен начин на изразяване — науката. В наши дни хората обикновено уточняваха коя наука имат предвид — биология, ядрена физика или пък химия. Въпреки това Клеър знаеше как да отговори.

— Да, сър. Много харесвам науката.

В тъмните му очи заиграха лукави пламъчета.

— Колко сме възпитани! Ами философията?

— Аз... не знам. Не сме учили философия в гимназията. А току-що постъпих в колежа.

— Наука без философия не струва — сериозно каза Миърнин. — Ами алхимията? Знаеш ли нещо за нея?

Този път Клеър поклати глава. Всъщност знаеше, но не ставаше ли дума просто за превръщане на оловото в злато? Нещо като псевдонаука?

По лицето на Миърнин се изписа такова трагично разочарование, че на нея ѝ се прииска да излъже и да му каже, че е получила отлична оценка в часа по алхимия за начинаещи.

— Не се хващай за дреболии, Миърнин — обади се Амели. — Нали ти казах, че този век не храни особено уважение към алхимията. Никъде няма да откриеш човек, който да разбира от херметичните науки, така че ще трябва да се задоволиш с това, което имаме. Чувам, че това момиче е изключително надарено, и съм убедена, че ще разбере всичко, на което можеш да я научиш, стига да си достатъчно търпелив.

Миърнин кимна сериозно, остави книгата настрана и се изправи. Оказа се много висок и някак непохватен, с дълги ръце и крака, като богомолка. Дрехите му представляваха странна смесица — не като на някой бездомник, но определено причудливи. Трикотажна риза на вертикални райета, нещо, което приличаше на редингот, и стари сини

дънки с дупки на коленете. Както и джапанки. Клеър се взря в босите му пръсти. В съчетание с този тоалет, джапанките изглеждаха почти неприлично.

Но пък той имаше хубави стъпала.

Миърнин се наведе над масата и ѝ протегна ръка. Клеър я пое и я разтърси. За момент той изглеждаше изненадан, после по лицето му се изписа удоволствие и отвърна на ръкостискането ѝ толкова ентузиазизирано, че Клеър я заболя рамото.

— Ръкостискане, това ли е нормалният поздрав в наши дни? — попита той. — Дори и за такова прелестно младо момиче? Знам, че е разпространено сред мъжете, но не е ли твърде енергично за една жена?

— О, да, всички се поздравяват така — побърза да го увери Клеър.

Боже, нали нямаше намерение да ѝ целуне ръка или нещо такова? Не, очевидно нямаше — Миърнин скръсти ръце пред гърдите си и я погледна изпитателно.

— Бързо. Какъв е символът на елемента рубидий?

— Ъ-ъ-ъ... Rb.

— Атомен номер?

Клеър трескаво се опита да си припомни Периодичната таблица. Като малка си играеше с нея така, както другите деца си играеха с пъзели; знаеше я наизуст.

— Трийсет и седем.

— Група?

Клеър виждаше таблицата пред очите си така ясно, сякаш я държеше напечатана на хартия.

— Първа група — уверено отвърна тя. — Алкален метал. Пети период.

— И какви опасности крие работата с рубидий, малка Клеър?

— При съприкосновение с въздуха се възпламенява. Освен това има бурно взаимодействие с водата.

— Твърдо тяло, течност, газ или плазма?

— Твърдо тяло до 40° С. Това е температурата му на топене — Клеър зачака следващия въпрос, ала вместо това Миърнин наклони глава на една страна и се вгледа в нея. — Е, как се справих?

— Задоволително. Запомнила си таблицата добре. Ала ученето наизуст не е наука и науката не е познание.

Миърнин отиде до една от купчините книги, небрежно захвърли няколко от тях настрани, преди да извади един окъсан том и да го прелисти, без да го е грижа, че може да скъса някоя от овехтелите страници.

— Аха! Ето го. Какво е това?

Той ѝ подаде книгата и Клеър се загледа в неясната илюстрация. Донякъде приличаше на малко корабно платно, издуто от вятъра. Тя се намръщи и поклати глава. Миърнин шумно затвори книгата и Клеър подскочи.

— Трябва да я науча на твърде много неща — каза той на Амели и замислено закрачи напред–назад, като си играеше с една реторта, пълна с отблъскваща зелена течност. — Нямам време да се правя на бавачка, Амели. Намери ми някой, който да има поне бегла представа от това, което се опитвам да направя...

— Вече ти казах, че никъде не може да се намери човек, който да разпознае този символ. А и тази област никога не е привличала особено надеждни типове. Дай ѝ шанс. Клеър е много схватлива — в гласа на Амели прозвучаха добре премерени, ледени нотки. — Не ме карай да ти заповядвам, Миърнин.

Той спря да крачи напред–назад, ала не вдигна глава.

— Не искам друг ученик — сърдито каза той.

— Въпреки това имаш нужда от такъв.

— Обясни ли ѝ рисковете?

— Оставям го на теб. Тя е твоя, Миърнин. Но да сме наясно за едно — ще те държа отговорен както за представянето ѝ, така и за нейната безопасност.

Разнесе се металическо изщракване и когато погледна зад себе си, Клеър видя, че Амели я няма.

Беше я оставила сама. С него.

Когато отново се обърна, Клеър видя, че Миърнин е вдигнал глава и се взира в нея. Веселите пламъчета в топлите му кафяви очи бяха угаснали и я гледаха много сериозно.

— Май нямаме голям избор — каза той. — Е, ще трябва да направим каквото можем.

Той разрови купчините книги и извади един том, по-тънък от онзи, с който се бе отнесъл така небрежно преди малко, но също толкова стар и окъсан. Подаде го на Клеър и тя видя, че заглавието е на английски — „Метали в древноегипетските ръкописи“.

— Онова, което ти показах, беше символът на медта — обясни Миърнин. — Искам до утре да си научила останалото. Освен това очаквам да си прочела „Последна воля и завещание“ на Василий Валентин. Тук имам един екземпляр — той яростно се зарови в книгите и след малко извади нещо с тържествуващ вик. — Обърни особено внимание на алхимичните символи. Очаквам да ги преписваш, докато ги научиш наизуст.

— Но...

— Взимай! Взимай книгите и си върви! Махай се! Имам си работа!

И като се втурна покрай нея, събаряйки няколко купчини книги в бързината, той отвори вратата, през която Амели си бе тръгнала преди малко. Поне трийсетина сантиметра по-висок от горния праг, като човек в хобитова дупка, той стоеше там, потропвайки нетърпеливо с крак, така че джапанката му издаваше ритмичен, шляпащ звук.

— Не ме ли чу? — сопна се той. — Върви си. Сега нямам време. Тръгвай. Ела утре.

— Ама... аз не знам как да си отида вкъщи. Нито пък как да се върна тук.

Той я гледа в продължение на няколко секунди и избухна в смях.

— Някой ще трябва да те доведе. Не мога да конфигурирам системата само заради теб!

Да конфигурира системата?

Клеър отвърна на погледа му.

— Каква система? Тези... врати ли?

Възможностите, които се откриваха пред нея, бяха главозамайващи. Ако Миърнин знаеше как действат, ако можеше да контролира тези портали, които се появяваха сякаш от нищото навсякъде из Морганвил...

Трябва да науча как действат.

— Да, аз съм отговорен за тях, както и за много други неща, макар че точно сега това не е важно — отвърна той. — Друг път, Клеър. Сега си върви. Ще говорим утре.

И като я улови, той я побутна през прага и хлопна вратата зад гърба ѝ. От другата страна се разнесе забележително силен удар — явно Миърнин беше ударил дървото с ръка.

— Заклучи я! — извика той и Клеър побърза да извади големия ключ от джоба си.

Беше ѝ трудно да го вкара в ключалката, тъй като светлината в стаята беше прекалено слаба, а нейните ръце трепереха, но най-сетне успя и чу как механизмът изщрака.

— Извади ключа! — провикна се Миърнин от другата страна.

— Но...

— Сега ти отговаряш за мен, Клеър. Трябва да се грижиш за безопасността ми — Миърнин звучеше отпаднало, сякаш изведнъж се беше уморил. — Да ме пазиш от всички.

А после... се разплака.

— Миърнин? — повика го Клеър и долепи ухо до вратата. — Добре ли си? Искаш ли да дойда и да...

Яростен удар разтърси вратата и Клеър уплашено отскочи назад.

Риданието от другата страна не спираше. Горчивият плач на малко изгубено момченце.

Клеър се поколеба в продължение на няколко секунди, после се обърна и видя, че Амели все още бе там. Тя стоеше безмълвно до масата, осветявана от мекото сияние на единствената запалена свещ. Лицето ѝ беше спокойно, ала печално.

— Умът на Миърнин не е същият, както някога. Все пак има периоди на прояснение. И ти на всяка цена трябва да се възползваш от тях, за да научиш онова, което той може да ти предаде. То не бива да бъде изгубено. В никакъв случай. Има неща, които той прави, които... — Амели поклати глава. — Започнати са проекти, които на всяка цена трябва да продължат.

Сърцето на Клеър биеше учестено, тялото ѝ трепереше.

— Той е вампир и на всичкото отгоре луд, а вие искате да се обучавам при него?

— Не. Заповядвам ти да се обучаваш при него и по силата на договора, който ти доброволно подписа, трябва да ми се подчиниш. Става въпрос за много важна работа. Никога не бих те изложила на ненужен риск.

„Обясни ли ѝ рисковете?“, нали така беше казал Миърнин.

— Какви са рисковете? — поиска да узнае Клеър.

В отговор Амели ѝ посочи етажерката, до която беше подпряна раницата ѝ. Клеър я вдигна и я преметна през рамо, после се закова на място, тъй като на празната стена внезапно се бяха появили очертанията на врата. Солидна дървена врата със съвсем обикновена брава. Досуц като всички останали врати в университета.

— Отвори я — каза Амели.

— Но...

— Отвори вратата, Клеър.

Клеър се подчини и примига срещу яркото флуоресцентно осветление и застиналия въздух на административната сграда, които я заляха като вълна.

Амели духна свещта и Клеър вече не можеше да я различи във възцарилия се мрак.

— Бъди готова утре, в четири следобед, в Университетския център — каза Амели. — Сам ще те вземе. Съветвам те да прочетеш онова, което Миърнин ти възложи. И още нещо, Клеър — не казвай на никого какво правиш тук. На абсолютно никого.

Чак след като излезе в коридора, а вратата се затвори зад нея, Клеър си даде сметка, че Амели така и не бе отговорила на въпроса ѝ. Тя отново отвори вратата, ала се озова в най-обикновена стая, пълна със стари, изпотрошени мебели. Нещо пробяга крадешком в далечния ъгъл. Имаше прозорец с разкривени щори, но нито помен от Амели. Нямахте ги и купчините книги. Нито пък Миърнин.

— Болен е — каза Клеър на незнайното същество, което шумолеше в ъгъла зад трикракото бюро. — Затова тя му говореше по този начин. Той е стар и болен. Може би дори умира.

Нима вампирите можеха да се разболяват? И да умират? По някаква причина досега Клеър изобщо не се бе замисляла за това.

Тя внимателно затвори вратата, намести раницата на гърба си и сведе поглед към овехтелите книги в ръцете си.

„Последна воля и завещание“.

Надяваше се, че това не е някакво предзнаменование за собственото ѝ бъдеще.

През целия път към Стъклената къща Ева не спря да бърбори за това, как беше минал денят ѝ — разказа ѝ за някакво момче, което се опитало да я покани на среща, както и за Чад, гаджето на Ейми, който дошъл да им помогне да почистят и бил голям сладур, но пък шефът ѝ бил голям задник, но все пак ѝ повишил заплатата с двайсет цента на час.

— Мисля, че е, задето не напуснах още след първата седмица — нехайно каза Ева, но звучеше наистина доволна и Клеър се радваше за нея. — Вярно, че са само няколко долара повече на седмица, но...

— ... пак е нещо — кимна Клеър в знак на съгласие. — Поздравления, Ева. Наистина го заслужаваш. Справяш се отлично и съм сигурна, че ако поискаш, можеш да ръководиш цялото заведение.

— Аз? Мениджър? — Ева чак изпръхтя от смях. — Да бе, все едно мечтата на живота ми е да властвам над някакво кафене. Я се стегни!

— Сериозно ти говоря. Ти си мила, хората те харесват, разбираш си от работата. Определено ще се справиш. И то отлично.

Ева ѝ хвърли кос, почти неодобрителен поглед.

— Ти наистина говориш сериозно.

— Аха.

— Не знам дали съм готова да бъда мениджър или нещо такова. Сигурно ще трябва да нося вратовръзка и още кой знае какво.

— Ти вече имаш една — напомни ѝ Клеър.

— Да, с Мрачния жътвар. Хей, я почакай! Може пък това да стане моят стил на управление — издъни се и си мъртъв, нищожество! — Ева се ухили широко. — Ето какво трябва да преподават в бизнес училищата.

— Нищо чудно тук да преподават точно това — въздъхна Клеър.

— Какво ти става днес, Си Би? — Си Би идваше от Клеър Беър^[1], шеговитият прякор, който Ева ѝ беше измислила. Клеър не смяташе, че ѝ подхожда особено, тя изобщо не приличаше на мечка, нито дори на плюшено мече. — Изглеждаш ми... и аз не знам, никак умислена.

— Ами... — проточи Клеър, не биваше да казва на Ева за Миърнин. — Имам много домашни.

Така си беше, само че никога досега от успеха ѝ не бе зависело толкова много. Тя прелисти книгата за египетските ръкописи.

Струваше ѝ се разбираема, макар да не бе сигурна точно колко египетско бе съдържанието ѝ. Все пак, изглеждаше интересна. Другата, „Последна воля и завещание“, като че ли беше доста по-трудна. Беше пълна със странни символи от писменост, която Клеър не разбираше. Май щеше да будува цяла нощ, мъчейки се да запомни поне най-основното.

— Ева... случвало ли се е някой да наруши договора си в Морганвил? Имам предвид, да го наруши и да остане жив?

— Договор? — Ева отново ѝ хвърли кос поглед, подправен с допълнителна доза неодобрение. — За договор с вампир ли говориш? О, да, по едно или друго време, хората са опитвали всичко. Без особен успех обаче.

— Какво им се е случвало?

— В миналото ги бесели. В наши дни мисля, че просто ги хвърлят да изгният в затвора. Ако преди това вампирите не ги изядат, разбира се. Ама това нас не ни вълнува, нали така? Свобода или смърт!

И Ева вдигна ръка в тържествуващ жест. Клеър отвърна на поздрава ѝ, ала без особен ентузиазъм. Струваше ѝ се, че още усеща как химикалката между пръстите ѝ се плъзга по коравата хартия, докато тя продава живота си. Обзе я срам.

— Защо? — любопитства Ева.

— Ъ?

— Защо питаш? — уточни Ева и сви по улица „Лот“. От прозорците на Стъклената къща — техния дом — струеше светлина. — Хайде де, Клеър. Да не би някой твой познат да го обмисля?

— Ъ-ъ-ъ... има едно момче в училище. Чух да споменава нещо такова и се зачудих. Това е всичко.

— Е, стига си се чудила. Проблемът си е негов, не твой. И така, нали знаеш какво да правиш? Бързо, като заек. Давай!

При тези думи Ева рязко натисна спирачките на черния кадилак, а Клеър изскочи навън, заобиколи колата, отвори бялата дървена портичка и се втурна по стълбите към входната врата, като подрънкваше с ключовете. Моторът на кадилака угасна и зад гърба ѝ се разнесоха стъпките на Ева.

Внезапно стъпките затихнаха. Чисто и просто спряха. Клеър се обърна уплашена, като очакваше да види някой дебнещ вампир, ала Ева се бе забавила само за да вземе пощата от пощенската кутия и вече

идваше към нея, като разглеждаше пликите в ръката си. Клеър побърза да прекрачи прага и Ева я последва, след което затвори вратата с крак и пусна резето с лакът — подвиг, който Клеър никога не би опитала... нито пък би успяла да изпълни дори наполовина толкова изкусно, колкото приятелката ѝ.

— Сметки за електричество, сметки за вода, сметки за интернет. А, има и нещо за теб — Ева извади малко пакетче и ѝ го подаде. — Няма обратен адрес.

Кой ли можеше да ѝ изпраща нещо? Е, да, майка ѝ и баща ѝ, разбира се, както и от време на време по някоя картичка от други роднини. Бившата ѝ най-добра приятелка, Елизабет, също ѝ беше изпратила картичка (от Тексаския А&М университет), но то беше само веднъж. Четливият почерк на плика изобщо не ѝ беше познат. Ева я остави да го оглежда изучаващо и тръгна по коридора, провиквайки се, за да разберат Майкъл и Шейн, че двете са се прибрали. В отговор се разнесе викът на Майкъл:

— Идвай тук и ми направи нещо за ядене, жено. Веднага!

— Мислех, че се очаква да станеш зъл, не простак! — долетя отговорът на Ева.

Клеър отвори пакетчето и го обърна. Отвътре изпадна малка кутийка за бижута, обточена с червено кадифе, върху което имаше златен герб. Клеър усети, че настръхва. О, не!

Подозренията ѝ се потвърдиха, когато отвори кутийката и видя златната гривна, която лежеше върху украсеното с бродерия кадифе. Беше красива и не особено голяма — достатъчно фина, за да пасне на някоя от тънките ѝ китки.

Върху миниатюрна златна плочица дискретно беше гравирани символът на Основателя.

О, не!

Клеър прехапа устни и дълго се взира в гривната, преди най-сетне да затвори капачето на кутийката и да я мушне обратно в плика. След това отиде в кухнята при Ева и Майкъл.

— Какво ще кажеш за спагети? — попита Ева, докато подреждаше тенджери върху готварския плот, а Майкъл ровеше за продукти в хладилника.

— Става — отвърна Клеър.

Чудеше се дали ѝ личи, че е уплашена. Надяваше се да не е така, но всъщност беше без значение, тъй като Ева имаше очи само за Майкъл, а и той не сваляше поглед от нея, така че нямаше голяма опасност Клеър да бъде подложена на щателен оглед.

Поне докато не се обърна и едва не се блъсна в Шейн, който междуременно бе влязъл през вратата зад гърба ѝ. Пликът в ръката ѝ започна да пари и тя неволно направи крачка назад.

Кое то му подеждаства като шамар. Клеър съвсем ясно видя болката в очите му.

— Здравсти — поздрави той. — Добре ли си?

Тя кимна, неспособна да каже каквото и да било, защото то неизбежно щеше да бъде лъжа. Шейн се доближи до нея и топлатата му ръка помилва лицето ѝ. Усещането беше приятно, всъщност толкова приятно, че Клеър се притисна в нея, а после се отпусна в прегръдката му. Той я караше да се чувства мъничка и обичана и за няколко секунди пакетчето в ръката ѝ престана да има значение.

— Преуморяваш се — каза той. — Много си бледа. Как минаха часовете?

— Добре — отвърна Клеър и това не беше лъжа, определено вече се плашеше не от часовете. — Май просто имам нужда от повече сън.

— Само още няколко дена до уикенда — той я целуна по косата и като се наведе, прошепна в ухото ѝ: — Моятта стая. Трябва да поговорим.

Клеър примига, ала той вече се бе отдръпнал и отиваше към вратата. Тя хвърли поглед през рамо, където Ева и Майкъл щастливо си бърбеха, докато приятелката ѝ нагласяше пламъка под тенджерите. Явно не бяха забелязали нищо.

Клеър мушна пакетчето в раницата си, закопча я и последва Шейн по стълбите.

Стаята му беше съвсем спартанска — легло, което никога не оправяше (макар че, когато Клеър влезе, той се опита да поизпъне чаршафите и метна едно одеяло отгоре), и няколко плаката по стените. Никакви снимки, никакви лични вещи. Освен за да спи, Шейн не идваше често в стаята си. Повечето му вещи бяха натъпкани в гардероба.

Клеър подпря раницата си на стената и приседна на леглото до него.

— Какво има?

Ако беше очаквала порция страстни целувки преди вечеря, остана разочарована. Той дори не я прегърна през раменете.

— Мисля да се махна — каза той.

— Да се махнеш? Но Ева тъкмо приготвя вечеря...

Той се обърна и я погледна в очите.

— Да се махна от Морганвил.

Клеър усети как я залива вълна от ужас.

— Не! Не можеш!

— Правил съм го и преди. Виж, това място... аз... не се върнах, защото то ми липсваше. Върнах се, защото баща ми ме прати, и сега, след като той си отиде и вече не трябва да му върша мръсната работа... — в очите на Шейн се четеше отчаяна молба да го разбере. — Искам истински живот, Клеър. Твоето място също не е тук. Не можеш да останеш. Те ще те убият. Не, още по-лошо — ще те превърнат в една от тях, ходещ мъртвец. И не ти говоря за вампирите. Това тук не е живот.

— Шейн...

Той я целуна. Устните му бяха топли и влажни, и меки, и настойчиви.

— Моля те — прошепна той. — Трябва да се махнем оттук. Тепърва ще става още по-лошо. Усецам го.

Господи, защо му трябваше да го прави! И то точно сега!

— Не мога — отвърна тя. — Училището и... просто не мога, Шейн. Не мога да си тръгна.

Подписът ѝ върху лист хартия. Душата ѝ, поднесена на тепсия. Това бе цената, която Клеър бе платила, за да спаси живота на приятелите си. Цената, която трябваше да продължи да плаща. Като ученичка на Миърнин. А нещо ѝ подсказваше, че обучението няма да е задочно.

— Моля те — прошепна Шейн едва доловимо. Устните му докосваха нейните и Клеър почувства, че би направила почти всичко, което той поиска от нея по този начин, ала този път...

— Какво се е случило? — попита тя.

— Какво?

— Нещо с Майкъл ли? Той... ти... да не би да... — Клеър сама не знаеше точно какво се опитва да го попита, но беше очевидно, че

нещо го беше разстроило, а тя нямаше никаква представа какво може да е то.

Той я изгледа продължително, после се отдръпна, изправи се и отиде до прозореца, гледащ към задния двор, който те никога не използваха.

— Баща ми се обади — отвърна той най-сетне. — Каза ми, че скоро ще се върне и че очаква от мен да му помогна да убие още вампири. Ако остана, ще трябва да убия Майкъл. Не искам да бъда тук, Клеър. Не мога.

Шейн не искаше да избира. Не отново. Клеър прехапа устни — ясно долавяше болката в гласа му, макар че той никога не би допуснал тя да се изпише по лицето му.

— Наистина ли вярваш, че баща ти ще се върне?

— Да. Рано или късно ще се появи. Може би няма да е този месец или дори тази година, но някой ден ще го стори. И когато това стане, той ще има всичко, от което се нуждае, за да започне истинска война — Шейн потрепери и Клеър видя как мускулите му се напрягат под тясната сива тениска, с която беше облечен. — Трябва да те измъкна оттук, преди да си пострадала.

Клеър се приближи и като обви ръце около него, облегна глава на гърба му и въздъхна.

— Повече се тревожа за теб. Ти и неприятностите...

— Да — отвърна Шейн и Клеър усети усмивката в гласа му. — Май ги привличам като магнит.

[1] Клеър Беър — игра на думи с почти идентично звучащите на английски Грижовни мечета (англ. Care Bears), рисувани герои от многобройни картички и анимационни филми. — Бел.прев. ↑

4

Спагетите бяха вкусни, а с малко увещаване успяха да накарат Шейн да хапне заедно с останалите. Двамата с Майкъл седяха един срещу друг, ала нито говореха, нито се поглеждаха. Общо взето, напълно благовъзпитано. Клеър тъкмо започна да се отпуска, когато Шейн безцеремонно попита:

— Нали сложи повечко чесън в спагетите, Ева? Знаеш колко го обичам.

Ева му хвърли гаден поглед.

— И съседите знаят колко го обичаш — отвърна и с извинителен поглед към Майкъл добави: — Нали не съм прекалила?

Защото чесънът определено не беше любимата подправка на вампирите. И именно по тази причина Шейн го слагаше на всичко, което ядеше.

— Добре е — увери я Майкъл, макар всъщност да ровичкаше вяло в чинията си, а и изглеждаше доста блед. — Моника се отби днес. Теб търсеше, Клеър.

Шейн и Ева простенаха. Като никога и тримата ѝ съквартиранти бяха на едно и също мнение. И не сваляха поглед от нея.

— Какво? Кълна се, че не... не съм започнала да ѝ се подмазвам или нещо такова! Тя си е побъркана, окей? Не сме приятелки и нямам представа защо идва вкъщи.

— Сигурно пак се опитва да ти заложи някакъв капан — подхвърли Ева и си сипа още спагети. — Както направи на онзи купон. Хей, а ти чу ли, че този петък у тях щяло да има парти? Само за най-отбрани гости, ще има и самолети за онези, които не са от града. Пълна програма. Предполагам, че ще си празнува рождения ден или пък поредната тлъста сумичка от татко, или нещо такова. Защо не ѝ се изтърсим без покана?

— Идеята ми харесва — обади се Шейн. — Да провалим партито на Моника.

И като хвърли бърз поглед на Майкъл, добави:

— Ами ти? Това нали не нарушава никакви вампирски правила на поведение или нещо такова?

— Да го духаш, Шейн.

— Момчета! — намеси се Ева с престорено строг тон. — Внимавайте как се държите. На масата има непълнолетна.

— Е — каза Шейн, — така или иначе, нямах намерение да го направя.

Клеър извъртя очи към тавана.

— Стига де, не съм расла в саксия. Не е като да не съм чувала израза. Или използвала.

— Не бива да го използваш — най-сериозно заяви Майкъл. — Момичетата казват „целуни ме отзад“, а не „да го духаш“. Обаче не бих ти препоръчал „ухапи ме“. Не и по тези места.

Ева се задави със спагетите си и Шейн я потупа по гърба, но и той, и Майкъл се смееха. Клеър ги изгледа сърдито в продължение на няколко секунди, преди да се предаде и да признае, че наистина беше смешно.

Изведнъж всичко отново беше наред.

— Е? Петък вечер. Какво ще кажете? — попита Ева, като си бършеше очите и се задъхваше от смях. — Ще купонясваме ли? Защото лично на мен няма да ми се отрази никак зле.

— Съгласен — каза Майкъл и натъпка огромен зальк спагети в устата си; Клеър се зачуди дали не го изгориха. — Смятам, че ако дойда с вас, тя няма да може да ви изгони. Вампирски VIP статус. Все за нещо да върши работа.

Шейн го погледна и за миг Клеър почувства топлотата, която толкова ѝ липсваше напоследък. После всичко отмина и между двамата отново се издигна стена.

— Сигурно ще е забавно — отвърна Шейн. — Но ако искаме да провалим вечерта на Моника, трябва да отидем всички заедно.

Довършиха вечерята в неловко мълчание. Мислите на Клеър час по час се връщаха към кадифената кутийка в стаята ѝ и тя трябваше да полага немалко усилие, за да не изглежда гузна. Без особен успех, предположи тя, когато забеляза, че Майкъл я наблюдава настойчиво, макар да не бе сигурна дали е доловил неудобството ѝ, или просто се чуди защо не се бе присъединила към плановете им да отидат на партито на Моника.

Клеър се нахрани бързо, изми купичката си и като измърмори някакво извинение за много домашни, изтича по стълбите. Е, те вече бяха свикнали с постоянното ѝ учене, а понеже днес бе ред на Шейн да измие чиниите, това щеше да ѝ спечели малко време...

Кутийката си беше на тоалетката, там, където я бе оставила. Клеър я взе и седна по турски на пода, опряла гръб в стената, като претегляше кутийката в ръката си.

— Чудиш се дали да я носиш, или не — каза Амели и Клеър изписка от изненада.

Спокойна и елегантна както винаги, Амели се бе разположила в старинното кадифено кресло в ъгъла, сплела благовъзпитано пръсти в скута си. Повече приличаше на картина, отколкото на човешко същество. Днес, повече от всеки друг път, от нея се излъчваше древност и мраморна студенина.

Клеър побърза да се изправи. Знаеше, че е глупаво, но просто не ѝ се струваше редно да седи в тази поза в присъствието на Амели. Амели кимна едва-едва в знак на одобрение, но иначе не помръдна.

— Съжалявам, че те стреснах, Клеър, но трябваше да поговорим насаме.

— Как проникнахте тук? Искам да кажа, че това е нашата къща, мислех, че вампирите не...

— ... не могат да влязат, ако не са поканени? Могат, когато къщата принадлежи на друг вампир. Но дори и четиримата да бяхте хора, тази къща всъщност е моя. Аз я издигнах, така, както издигнах и всички други къщи на Основателя. Къщата ме познава и аз не се нуждая от позволение, за да вляза — очите на Амели проблеснаха в мрака. — Това смуцава ли те?

Клеър преглътна и не отговори.

— Какво искате?

Амели повдигна дългите си, тънки вежди и посочи кутийката в ръцете на Клеър.

— Искам да я сложиш.

— Но...

— Не те моля. Заповядвам ти.

Клеър потрепери, тъй като гласът на Амели, макар и все така спокоен, беше прозвучал... сурово. Тя отвори кутийката, извади гривната, тежка и топла върху дланта ѝ, и се взря в нея.

Не виждаше откъде се откопчава, макар че украшението очевидно беше прекалено тясно, за да може да си го сложи направо.

С крайчеца на окото си забеляза как нещо проблесна и докато вдигне поглед, Амели вече беше взела гривната от ръката ѝ и бе обвила ледени пръсти около китката ѝ.

— Направена е специално за теб — обясни тя. — Не мърдай. За разлика от гривните, които повечето от другите деца носят, твоята не може да бъде свалена. Договорът, който подписа, ми дава това право.

— Ама... не, не искам...

Твърде късно. Амели направи някакво движение и гривната мина през плътта и костите на Клеър и се склучи около китката ѝ. Клеър опита да се отскубне, ала нямаше никакъв шанс, не и срещу силата на един вампир. Амели се усмихна и я задържа неподвижно в продължение на няколко секунди просто за да ѝ покаже кой командва, после я пусна. Клеър трескаво завъртя гривната, като я натискаше ту тук, ту там, търсейки закопчалката ѝ.

Само че гривната беше съвършено гладка и явно не можеше да бъде свалена.

— Трябваше да го направя така, по древния начин — обясни Амели. — Тази гривна ще ти спаси живота, Клеър, помни ми думите. Много рядко съм проявявала подобна благосклонност към когото и да било. Би трябвало да си ми признателна.

Признателна? Клеър се чувстваше като куче на каишка и това изобщо не ѝ харесваше. От гневния ѝ поглед усмивката на Амели стана още по-широка. Не че така изглеждаше по-дружелюбна — в усмивката на Амели нямаше нищо успокояващо.

— Е, някой ден може би ще ми благодариш — каза тя и повдигна вежди. — Много добре. Време е да си вървя. Сигурна съм, че имаш да учиш.

— Как очаквате да го скрия от приятелите си? — промърмори Клеър.

— Няма да го криеш — отвърна Амели и отвори вратата, без да я отключва. — Не забравяй, че трябва да се подготвиш за работата си с Миърнин утре.

И тя излезе в коридора, затваряйки вратата след себе си. Клеър изтича след нея и завъртя бравата, ала вратата не помръдна. Докато Клеър успее да отключи и да излезе в коридора, там вече нямаше

никого. Тя се заслуша в потракването на чинии от долния етаж и далечния смях на приятелите си, и усети, че ѝ се доплаква.

После разтърка очи, пое дълбоко дъх и се върна на бюрото си, за да се опита да учи.

Следващият ден беше истинска вихрушка от лекции, тестове и упражнения и Клеър изпита огромна благодарност, когато най-сетне дойде време за следобедната ѝ почивка. Чувстваше се глупаво, облечена в блуза с дълги ръкави, ала това бе единствената дреха в гардероба ѝ, която покриваше гривната, а тя отчаяно държеше да я скрие. Дотук — добре. Ева не беше забелязала, а когато двете излязоха от вкъщи, Шейн още спеше. Майкъл също не се виждаше никъде. Миналата нощ, в пристъп на отчаяние, Клеър се бе опитала да среже гривната — първо с ножица, а после с чифт ръждясали клещи, които беше открила в мазето. Острието на ножицата се счупи, а клещите бяха тежки и неудобни и просто се хлъзгаха по гладкия метал. Не можеше да го направи сама, а нямаше как да помоли за помощ.

Не можеше и да я крие вечно.

Е, можеше поне да опита.

Тя се запъти към кафенето в Университетския център и видя, че Ева е сама зад бара, раздразнена и със зачервени бузи под мъртвешки бялата пудра.

— Къде е Ейми? — попита Клеър, докато ѝ подаваше три долара за чаша мока. — Мислех, че е на работа през цялата седмица.

— Без майтап! Аз също. Обадих се на шефа, но той е болен, както и Ким, така че днес съм сама. На света няма достатъчно кафе, за да направи този ден поносим — Ева издуха един кичур от запотеното си чело, втурна се към машината за еспreso и извади няколко чашки. — Някога сънувала ли си как тичаш ли, тичаш, докато всички си стоят неподвижно, но въпреки това все не можеш да ги настигнеш?

— Не — отвърна Клеър. — Аз обикновено сънувам, че съм гола в час.

Ева се ухили.

— За това получаваш безплатен карамел в кафето. Иди да седнеш. Няма нужда и ти да се въртиш наоколо като останалите лешояди.

Клеър си намери свободна маса, извади учебниците си, взе си моката, когато Ева извика нейното име, и прозявайки се, отвори „Последна воля и завещание“. Беше прекарала по-голямата част от предишната нощ в запаметяване на най-различни символи, ала задачата не беше никак лесна. С египетските се беше справила, ала тези далеч не бяха толкова ясни, а тя имаше чувството, че Миърнин няма да търпи грешки.

Над разтворената ѝ книга падна сянка и когато вдигна поглед, Клеър видя инспектор Травис Лоу и неговия партньор, Джоу Хес. Тя познаваше и двамата доста добре — бяха ѝ помогнали през онзи размирнен период, когато бащата на Шейн се спотайваше в града и се опитваше (успешно!) да убива вампири. Двамата нямаха гривни и не бяха Защитени. Доколкото Клеър бе успяла да разбере, по някакъв начин си бяха извоювали особен статут. Не знаеше как точно са го направили, но бе сигурна, че е било нещо наистина храбро.

— Здравей, Клеър — поздрави я Хес и си придърпа стол; Лоу последва примера му.

По телосложение двамата не си приличаха особено — Хес беше висок и жилав, с издължено лице, докато Лоу беше кръглолик и оплешивяващ. За сметка на това погледите им бяха еднакви — предпазливи, потайни, вечно нащрек.

— Е, как си? — попита Хес.

— Добре — отвърна тя и едва устоя на изкушението да докосне гривната около китката си. Погледът ѝ се местеше от единия върху другия, а спокойствието ѝ бързо се изпаряваше. — Какво има? Нещо не е наред ли?

— Да — отговори Лоу. — Може и така да се каже. Виж, Клеър, неприятно ми е да ти го кажа, но зад къщата ви беше намерен труп на младо момиче. Открили са го тази сутрин, докато събирали боклука.

— Мъртво момиче? — преглътна Клеър с мъка. — Коя е?

— Ейми Калъм — отвърна Хес. — Тукашна. Семейството ѝ живее на няколко преки от вас. Родителите ѝ са съкрушени — Хес хвърли поглед към бара. — Работела е тук.

Ейми? Ейми от кафенето? О, не!

— Познавах я — промълви Клеър. — Работеше заедно с Ева. Днес трябваше да е тук. Ева каза...

Ева! Клеър погледна към нея и видя, че тя все още бърби жизнерадостно, приема поръчки, връща ресто. Явно не ѝ бяха казали.

— Сигурни ли сте, че е било зад нашата къща? — попита тя.

— Клеър... — двамата инспектори си размениха погледи; лош знак. — Тялото ѝ е било натъпкано във вашия контейнер.

Клеър усети, че ѝ прилошава. Толкова близо... та тя беше изхвърлила боклука само преди два дни! Беше метнала торбите с отпадъци в същия този контейнер. Тогава Ейми все още беше жива. А сега...

— Видя ли нещо миналата нощ? — продължи Хес.

— Не, аз... когато се прибрах, вече се беше стъмнило. А после цяла нощ учих.

— Да си чула нещо? Някакъв шум откъм контейнерите?

— Не. Бях си сложила слушалките. Съжалявам.

Шейн гледаше през прозореца, спомни си тя внезапно. Може би беше видял нещо. Но ако беше така, щеше да ѝ каже, нали? Никога не би скрил нещо такова.

Изведнъж ѝ хрумна ужасяваща мисъл и тя впери поглед в спокойните, безпристрастни очи на Джоу Хес.

— Да не са били...

Наоколо имаше твърде много хора, така че вместо да довърши, тя изимитира зъби, забити в шията ѝ. Джоу поклати глава.

— Точно като предишния труп е — допълни Лоу. — Все още не можем да изключим зъбатите ни приятелчета, но не е в техен стил. Предполагам, сецаш се в чий стил е?

Клеър почувства, че се вледенява.

— На Джейсън. Братът на Ева. Още ли не е арестуван?

— Не сме го хванали да върши нищо незаконно. Но и това ще стане. Той е прекалено луд, за да живее нормално — Лоу я изгледа изпитателно. — Нали не си го виждала?

— Не.

— Добре.

Двамата се изправиха едновременно, като по телепатичен сигнал.

— Е, най-добре да идем да кажем на Ева. Ще ни се обадиш, ако си спомниш нещо, нали? И недей да излизаш сама. От това и Защитата не може да те опази — Лоу хвърли многозначителен поглед към китката ѝ и тя усети, че се изчервява, сякаш той бе познал какъв цвят е

бельото ѝ. — Ако ти се налага да излизаш, взимай някой от приятелите си, става ли? Същото важи и за Ева. Ние ще се опитаме да ви наглеждаме, но най-добрата защита е постоянната бдителност.

С тези думи те си тръгнаха. Клеър ги изпрати с поглед и видя как кимват на висок млад мъж, който идваше към нея. За миг го взе за Майкъл — имаше същата походка и сходно телосложение, — ала после светлината падна върху косата му. Рижа, а не руса като косата на Майкъл.

Сам. Сам Глас, дядото на Майкъл. Ами да, нали Амели ѝ беше казала, че Сам ще я заведе при Миърнин. Съвсем беше забравила. Е, това беше добре. Клеър харесваше Сам. Той беше спокоен и мил, и с изключение на бледата кожа и странния блясък в очите, по нищо не приличаше на вампир. Точно като Майкъл, каза си Клеър. Но пък те бяха двамата най-млади вампири, а освен това помежду им имаше роднинска връзка. Кой знае, може би с годините вампирите постепенно губеха нормалното у себе си.

— Здравсти, Клеър — поздрави я Сам, сякаш току-що се бяха разделили, макар че не се бяха виждали поне от седмица; Клеър предположи, че времето тече различно за вампирите. — Какво искаха?

Сам беше облечен с дънки и тениска на университета и изглеждаше секси. Е, като за червенокос вампир, разбира се. По устните му играеше мила, макар и разсеяна усмивка. Очевидно Клеър не беше неговият тип. Доколкото знаеше, Сам все още беше лудо влюбен в Амели, нещо, което на Клеър ѝ беше много по-трудно да възприеме, отколкото теорията на струните.

— Намерили са труп на момиче — каза Клеър, тъй като Сам все още очакваше отговор. — В нашия контейнер за боклук. Ейми. Ейми Калъм.

Изразителното, сериозно лице на Сам помрачня.

— По дяволите! Познавам семейството ѝ. Свестни хора. Ще намина да ги видя — той седна на масата и като се приведе към Клеър, понижи глас. — Не са го направили вампири, поне това знам. Щях да чуя, ако някой беше прекрачил границата.

— Така е. Май е бил един от нас — внезапно Клеър осъзна, че Сам не беше „един от нас“, и се изчерви. — Искях да кажа... някой човек.

Сам ѝ се усмихна, ала очите му изглеждаха натъжени.

— Всичко е наред, Клеър. Свикнал съм. Ние и те, така е в този град — той сведе поглед към ръцете си, които почиваха спокойно върху масата. — Трябва да те заведе на срещата ти.

— А, да — Клеър побърза да затвори книгите и да ги натъпче в раницата си. — Извинявай, забравих колко е часът.

— Не се притеснявай — успокой я той, все така, без да я поглежда; когато продължи, гласът му беше много мек. — Клеър, сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Какво?

Той се пресегна и я сграбчи за китката, онази, с гривната, скрита под дългия ръкав. Украшението болезнено се впи в кожата ѝ.

— Знаеш какво.

— Ау! — изохка тя и той я пусна. — Бях принудена. Нямах друг избор. Трябваше да подпиша, ако исках да опазя живота на приятелите си.

Сам не отговори. Сега я гледаше право в лицето, ала тя не смееше да срещне погледа му. Не ѝ харесваше, че той знае за договора ѝ с Амели. Ами ако кажеше на Майкъл, а той — на Шейн?

Рано или късно Шейн ще разбере.

Е, тя предпочиташе да е колкото се може по-късно.

— Знам — увери я Сам. — Но ми се иска да не се беше захващала с другото. С Миърнин. Не е... безопасно.

— Да, той е болен или нещо такова. Но няма да ми стори зло. Амели...

— За Амели един човек не е нещо, за което си струва да се тревожи — от устата на Сам това прозвуча изненадващо горчиво, особено при положение че ставаше дума за Амели. — Тя те използва така, както използва всички хора. Не е нищо лично, но и определено не е в твой интерес.

— Защо? Какво премълчаваш?

Сам я изгледа продължително и след дълга борба най-сетне се реши:

— През последните няколко години Миърнин имаше петима ученици. Двама от тях бяха вампири.

Клеър примигна изненадано, а Сам се изправи на крака.

— Петима? Какво е станало с тях?

— Това е правилният въпрос. А сега го задай на правилните хора.

И той се отдалечи. Клеър ахна и като грабна раницата си, побърза да го настигне.

В другия край на кафенето двамата инспектори съобщаваха новината на Ева. Клеър погледна натам в същия момент, в който Ева научи, че приятелката ѝ е мъртва. Дори от толкова далече сърцето на Клеър се сви при вида на болката, изписала се по лицето на Ева, макар и само за миг, преди тя да я скрие и да я заключи в себе си. *В Морганвил човек свиква да губи близките си*, предположи Клеър.

О, Боже, понякога този град беше просто ужасен!

Сам имаше кола — лъскав тъмночервен седан със затъмнени прозорци. Беше паркиран в подземния гараж под Университетския център, на едно от местата, означени „САМО ЗА СПОНСОРИ“. Имаше и рисунка на стикера, който трябваше да се вижда на предното стъкло като доказателство, че колата може да паркира там.

Стикер, какъвто Сам, разбира се, имаше.

— Какво означава това? Че даряваш пари на университета ли?

Сам отвори вратата на мястото до шофьора и я задържа, за да може Клеър да се качи — кавалерски жест, с какъвто тя не беше свикнала.

— Не точно. Амели ги дава на онези, които работят в университета.

— Ти работиш в университета? — попита Клеър, когато Сам също се качи в колата и пъкна ключа в стартера.

— Водя вечерни лекции — той се усмихна широко и изведнъж заприлича на малко момче.

Клеър си помисли, че това никак не беше в стила на вампирите — да изглеждат толкова умилително хлапашки. Може би, ако повече от тях го правеха, щяха да се радват на по-голяма популярност сред местното дишащо население.

— Един вид програма за приобщаване — допълни Сам.

— Супер — отвърна Клеър, докато се взираше през стъклата, които бяха толкова тъмни, сякаш навън бе нощ. — Наистина ли виждаш през това?

— Като посред бял ден — увери я Сам.

Клеър си сложи колана, отпусна се в седалката и го остави да шофира. Не пътуваха дълго (в Морганвил всичко беше наблизо), но тя все пак имаше достатъчно време, за да забележи някои неща по колата на Сам. Като например че беше чиста. Ама наистина чиста. Нямахше абсолютно никакви боклуци. (Е, той надали похапваше хамбургери в колата, нали така? Хмм, я почакай, а дали не...) Миризмата вътре също бе различна от миризмата на повечето коли. Някак си нова и стерилна.

— Как вървят часовете?

О, значи възнамеряваше да покаже типичния за възрастните дежурен интерес.

— Добре — отвърна Клеър. Всъщност никой не се вълнуваше от истинския отговор на този въпрос, но пък и „добре“ не беше лъжа. — Не са много трудни.

Което също не беше лъжа.

Сам я погледна или поне така й се стори на мъждивата светлина, излъчваща се от таблото.

— Може би не извличаш всичко възможно от тях? Замисляла ли си се над това?

Тя сви рамене.

— Винаги съм била напред с материала. Все пак е по-добре от гимназията, но се надявах на нещо малко по-трудно.

— Като да работиш с Миърнин ли? — сухо попита Сам. — На това наистина му се казва предизвикателство. Клеър...

— Амели не ми остави кой знае какъв избор.

— Но и ти искаш да го направиш, нали?

Така беше, принудена бе да признае Клеър. Миърнин й вдъхваше страх, но Клеър бе усетила у него някаква светлина. Същата искрица, която гореше и у нея и която тя постоянно търсеше с какво да подхранва.

— Може би просто има нужда от някого, с когото да говори — каза тя.

Сам издаде неопределен, леко развеселен звук и паркира колата.

— Трябва да съм много бърз — обясни той. — Последната врата в края на улицата. Ще те чакам в сянката там.

Той отвори вратата и... изчезна, а вратата се захлопна сама. Клеър ахна, откопча колана си и излезе на окъпаната от слънчевите

лъчи улица, ала от Сам нямаше и помен. Колата беше паркирана до тротоара на една задънена улица и на Клеър ѝ бяха достатъчни само няколко секунди, за да разпознае къщата пред себе си. Голяма готическа постройка, почти идентична със Стъклената къща, само че тази беше собственост на една старица на име Катрин Дей и нейната внучка.

Възрастната жена и сега беше на верандата, полюляваше се напред–назад в стола си и си вееше с книжно ветрило. Клеър ѝ помахаше и старицата ѝ махна в отговор.

— Да ме видиш ли си дошла, момичето ми? Качи се, ще ти донеса лимонада.

— Може би по-късно — отвърна Клеър. — Сега трябва да...

Тя млъкна ужасена, осъзнала изведнъж къде ѝ бе казал да отиде Сам.

В алеята. Същата, до която всички, в това число и старата Катрин Дей, я бяха предупредили да не припарва. Алеята, където като паяк в мрежата си се спотайваше вампирът, който веднъж вече се бе опитал да я подмами в бърлогата си.

Катрин Дей бавно се изправи. Дребна, сбръчкана старица, тя изглеждаше съсухрена и жилава като стара кожа. Нямаше как да не е жилава, щом бе оцеляла толкова години в град като Морганвил, помисли си Клеър.

— Добре ли си, момиче?

— Да — отвърна Клеър. — Благодаря. Аз... скоро ще се върна.

И тя се запъти към алеята.

— Хей, момиче, на какво си играеш? — долетя гласът на старицата зад гърба ѝ. — Да не си си изгубила ума?

Май да.

Улицата беше тясна, от двете ѝ страни се издигаха огради. Колкото по-напред отиваше Клеър, толкова повече улицата се стесняваше, също като фуния. Не се усещаше никаква особена притегателна сила, нито пък се чуваха странни гласове.

Не се виждаше и никакъв Сам.

— Ето ме — разнесе се глас, когато Клеър сви зад един ъгъл.

И наистина, той стоеше там, полускрит в сянката на една сводеста врата, въвеждаща в нещо, което изглеждаше като барака. При

това — доста паянтова барака. Клеър се зачуди дали бе нормално да е наклонена така.

— Миърнин е паякът! — досети се тя изведнъж.

Сам я погледна замислено и кимна.

— Повечето хора знаят, че не бива да идват насам. Той взима само онези, които нямат Защита. Знае разликата, така че няма да ти стори нищо. Не и сега.

Ободряваща мисъл. Сам отвори вратата (която не изглеждаше достатъчно здрава, за да спре дори някой по-силен повей на вятъра) и прекрачи прага. Силна, горчива миризма долетя отвътре и раздвижи застоялия въздух. Химикали. Стара хартия. Непрани дрехи.

Е?

Клеър пое дълбоко въздух, напоен с мириса на всички тези неща, и пристъпи в бърлогата на Миърнин.

5.

Миърнин беше в настроение. В добро настроение.

— Клеър!

Докато тя слизаше по стълбите (единственото нещо, което се намираще в бараката), Миърнин като светкавица прекоси стаята, до която те водеха, и спря на сантиметри от нея, толкова близо, че тя неволно отстъпи и се блъсна в широките гърди на Сам, който побърза да я улови. Широко отворените очи на Миърнин горяха ентузиазирани.

— Очаквах те! — възкликна той. — Закъсна, късна, страшно късна. Хайде, хайде, нямаме време за глупости. Носиш ли си книгите? Добре. Е, какво стана с „Последна воля и завещание“? Научи ли символите? Ето, вземи това.

Той тикна парче тебешир в ръката ѝ и бърз като скакалец, придърпа стара, изпоцапана черна дъска. Наложил му се да бутне няколко купчини книги, за да го стори, което той направи с блажено безразличие към бъркотията, която оставяше след себе си.

— Внимавай — прошепна Сам едва доловимо. — Опасен е, когато е в това настроение.

Без майтап. Клеър кимна, преглътна и се усмихна, когато Миърнин се обърна към нея и я погледна с налудничавите си, щастливи очи. Искаше и се да попита какво следва след маниакалната фаза, но не посмя.

— Аз ще бъда в другата стая — каза Сам и Миърнин махна нетърпеливо с ръка, поглеждайки го едва-едва.

— Да, да, добре, върви. Така. Да започнем с египетския символ асем. Асем. Знаеш ли кой елемент е това?

— Електриум — отвърна Клеър и внимателно нарисова символа, който наподобяваше купа, от която стърчеше жезъл. — Добре ли е?

— Отлично! Съвсем правилно. А сега — нещо по-трудно. Чесбет.

Сапфир. Да, това наистина беше трудно. Клеър прехапа устни, докато се опитваше да си спомни правилната последователност, след

това нарисува символа. Окръжност над линия, пресечена с две черти, до нея един крак, и до него нещо, което приличаше на кола без колела над две отделни окръжности.

— Не, не, не — Миърнин разпалено изтри „колата“. — Прекалено съвременно. Виж.

И той нарисува символа наново, въпреки че според Клеър той пак изглеждаше като кола. Тя го прерисува два пъти, докато накрая Миърнин остана доволен.

Символите не бяха никак малко и той я попита за почти всички, като все повече се въодушевяваше. Ръката на Клеър започна да я боли от цялото това писане по дъската, особено след като обърка символа за олово и Миърнин я накара да го начертае сто пъти.

— Защо не го правим на компютър? — подхвърли Клеър, докато го рисуваше за осемдесет и девети път. — С графичен таблет.

— Глупости. Радвай се, че не те карам да ги рисуваш с писец върху восъчна дъска — изсумтя Миърнин. — Деца! Разглезени деца, които винаги искат да си играят с най-новата играчка.

— С компютър е много по-бързо!

— Аз мога да правя изчисления с ей това дървено сметало по-бързо, отколкото ти на компютъра — изсмя се Миърнин.

Вече започваше да я ядосва.

— Докажи го!

— Какво?

— Докажи го — Клеър се отказа от нападателния тон, ала Миърнин не изглеждаше сърдит, а някак особено заинтригуван.

Погледа я безмълвно в продължение на няколко секунди, след което по лицето му се разля най-широката и странна усмивка, която Клеър беше виждала у който и да било вампир.

— Добре тогава. Съревнование. Компютър срещу сметало.

Клеър не бе сигурна, че идеята е добра, въпреки че тя я беше предложила.

— Ъ-ъ-ъ... какво ще спечеля, ако победя?

И още по-важно — какво ще стане, ако изгубя?

В Морганвил сделките бяха начин на живот, само че тук те бяха като сключването на пакт с човекоядни чудовища. Трябваше доста да

внимаваш какво си пожелаваш.

— Свободата си — напълно сериозно отвърна Миърнин. Очите му бяха широко отворени и искрени, в прекалено младото му лице нямаше и следа от притворство. — Ще кажа на Амели, че не ставаш за тази работа, и тя ще те остави да правиш с живота си каквото искаш.

Хубава награда. *Прекалено хубава.* Клеър преглътна мъчително.

— А ако изгубя?

— Тогава ще те изям — отговори Миърнин.

С абсолютно същото безстрастно изражение.

— Ти... ти не можеш да го сториш! — Тя дръпна ръкава си нагоре и вдигна ръка, така че светлината да падне върху златната гривна около китката ѝ.

— Не ставай смешна. Естествено, че мога да го сторя. Мога да правя всичко, което си поискам, дете. Без мен няма бъдеще. Никой, най-малко пък Амели, има нещо против, ако от време на време си похапвам. Пък ти и бездруго не си достатъчно голяма, за да минеш за цяло ястие. А наградата, която ти обещах, наистина си струва.

Клеър направи крачка назад. Голяма крачка. Тази налудничава усмивка... Тя хвърли поглед към вратата, отвеждаща в другата стая, където беше Сам. Нищо чудно, че Амели му бе наредила да я изчака.

От гърдите на Миърнин се откъсна дълбока, театрална въздишка.

— Смъртните не са това, което бяха. Преди хиляда години щеше да продадеш безсмъртната си душа за къшей корав хляб, а сега не мога да те накарам да рискуваш дори ако в замяна можеш да получиш свободата си. Честна дума, хората са станали толкова... скучни. Е, какво става — отказваш ли се от облога? Наистина ли?

Клеър кимна и по лицето на Миърнин се изписа огромно разочарование.

— Добре тогава. За утре искам да напишеш есе върху историята на алхимията. Не очаквам да е научно издържано, но държа да имаш поне някаква представа за онова, което ще ти преподавам.

— Ще уча алхимия?

Лицето на Миърнин придоби изненадано изражение и той се огледа наоколо.

— Нима не виждаш какво правя тук?

— Но алхимията е... това са пълни глупости. Искам да кажа, това е магия, не наука.

— За съжаление постиженията на алхимията отдавна са потънали в забвение, а магия е прекрасно определение за онова, което не разбираме. Що се отнася до науката... — тук Миърнин издаде груб звук; очите му отново бяха придобили трескавия си блясък. — Науката е просто метод, не религия, ала и тя може да бъде също толкова тесногръда. А тук умът трябва да е напълно непредубеден, Клеър. Винаги. Поставяй под въпрос абсолютно всичко и никога не приемай за истина нещо, докато не го докажеш сама. Разбра ли?

Клеър кимна колебливо, по-скоро защото се боеше да му противоречи, отколкото защото бе наистина убедена. Миърнин ѝ се ухили широко и здравата я тупна по гърба.

— Само така, момичето ми. А сега ми кажи какво знаеш за теорията на Шрьодингер. Онази с котката.

Миърнин не направи нищо странно до края на заниманията им, когато, поне така се стори на Клеър, той започна да се уморява. Клеър бе принудена да признае, че ѝ беше забавно да работи заедно с него в лабораторията му. Беше изпълнен с необикновена жар и вършеше всичко с огромен ентузиазъм (дори когато това нещо беше да я плаши до смърт). Беше като малко дете, преливащо от енергия и неспособно да стои на едно място. Лесно избухваше в смях и също толкова лесно я срязваше, когато тя допуснеше грешка. Обичаше да се подиграва, а не да поправя. Смяташе, че за да научи нещо както трябва, Клеър сама трябва да стигне до отговора.

Когато най-сетне си погледна часовника, Клеър видя, че е станало осем часът. Прекалено късно. Вече трябваше да си е у дома. В момента Миърнин не ѝ обръщаше внимание, след като ѝ беше наредил да преписва таблици с неразбираеми символи от някаква книга, която според него била толкова рядка, че това бил единственият запазен екземпляр. Клеър се прозя, протегна се и заяви:

— Трябва да си вървя.

— Вече? — попита Миърнин, без да вдига поглед от нещо, което приличаше на много стар и грубоват микроскоп.

— Късно е. Трябва да се прибирам у дома.

Миърнин се изправи и когато срещна погледа му, Клеър видя, че се задава буря.

— Откога започна да ми заповядваш? — сопна се той. — Забрави ли кой е ученикът и кой — учителят?

— Аз... съжалявам, но не мога да остана тук цяла нощ.

Миърнин пристъпи към нея и Клеър едва го позна.

У него нямаше и помен от предишната маниакална енергия, нито от острия, режещ гняв. Лицето му беше помрачняло и тревожно.

— У дома — повтори той. — Домът е там, където е сърцето. Защо не оставиш своето тук? Аз ще се грижа добре за него.

— С-с-сърцето ми?

Клеър изпусна химикалката и отстъпи назад, оставяйки голяма маса, отрупана с лабораторно оборудване, между себе си и него. Устните на Миърнин се вдигнаха нагоре, разкривайки заострените му кучешки зъби.

Канал Дискавъри. Кралска кобра. О, боже, нали не може да пръска отрова или нещо такова?

В очите му лумна огън, подклаждан от нещо, което ѝ заприлича на... страх.

— Не бягай — гласът му звучеше раздражено. — Мразя, когато бягат. Кажи ми какво правиш тук! Защо ме преследваш? *Коя си ти?*

— Това съм аз, Миърнин, Клеър. Твоята ученичка. Трябва да съм тук, не помниш ли?

Очевидно не трябваше да го казва, макар че и представа си нямаше защо. Миърнин се закова на място, а блясъкът в очите му стана още по-налудничав. Беше грозно и ужасяващо. Той отново тръгна към нея, движейки се с плавната гъвкавост на котка.

— Моя ученичка — повтори той. — Значи си моя собственост. Мога да правя с теб каквото си поискам.

Кралска кобра.

— Сам! — извика Клеър и се втурна към стълбите.

Не можа да направи и две крачки.

Миърнин прескочи масата (при което много от инструментите се счупиха и по пода се посипа натрошено стъкло) и Клеър усети как студените му, невероятно силни ръце я сграбчват за глезените и я дръпват назад. Тя размаха ръце в отчаян опит да се залови за най-близкия предмет, ала той се оказа само купчина книги, която рухна заедно с нея.

Клеър се удари в пода и за миг светът спря, пред очите ѝ затанцуваха звезди. Когато най-сетне се посъвзе, Миърнин я беше уловил за раменете и се взираше в лицето ѝ, на сантиметри от нея.

— Недей! — примоли се тя. — Недей, Миърнин. Аз съм ти приятелка! Няма да ти сторя зло!

И сама не знаеше защо го каза, но явно бе налучкала правилния подход. Очите на Миърнин се разшириха и изведнъж налудничавият пламък в тях отстъпи място на сълзи. Той я потупа по бузата нежно и объркано, а вампирските му зъби се прибраха.

— Какво търсиш тук, скъпо дете? Амели ли те накара да дойдеш? Не биваше да го прави. Ти си твърде млада и твърде мила. Кажй ѝ, че повече няма да идваш. Не искам да те нараня, но ще го сторя — той се потупа по челото. — Изменя ми. Тази глупава, глупава плът.

Миърнин започна да се удря все по-силно и по-силно, а по бузите му се застичаха сълзи.

— Трябва да науча някого, ала не и теб. Не и теб, Клеър. Твърде млада. Твърде мъничка. Събуждаш звяра в мен.

Той се изправи и се отдалечи, като цъкаше с език над изпотрошените инструменти и подреждаше разпилените книги. Сякаш Клеър изведнъж бе престанала да съществува. Тя се изправи разтреперана и уплашена.

Сам стоеше само на метър–два от нея. Тя не го бе видяла или чула да влиза, а и той не бе направил опит да я защити. Лицето му беше напрегнато, а погледът — смутен.

— Той е болен — каза Клеър.

— Болен, болен, болен, да, така е — обади се Миърнин, стиснал с ръце главата си, сякаш тя щеше да се пръсне от болка. — Всички сме болни. И обречени.

— За какво говори? — обърна се Клеър към Сам.

— За нищо. Не го слушай.

Миърнин вдигна глава и оголи зъби. Погледът му беше яростен, макар и разумен. Всъщност повече разумен, отколкото яростен.

— Те няма да ти кажат истината, малка хапчице, но аз ще го сторя. Ние умираме. Преди седемдесет години...

Сам я отмести настрани и за първи път, откакто го познаваше, Клеър го видя да придобива заплашителен вид.

— Млъкни, Миърнин!

— Не. Време е да проговоря. Твърде дълго мълчах — той вдигна очи, зачервени и плувнали в сълзи. — О, момиченце, нима не разбираш? Моята раса умира. Умира, а аз не знам как да я спася.

Клеър отвори уста, после отново я затвори. Не знаеше какво да каже. Сам се обърна към нея; яростта още струеше на вълни от тялото му.

— Не му обръщай внимание — каза той. — И сам не знае какви ги говори. Да се махаме, преди да си е спомнил какво се канеше да направи преди малко. Или да е забравил защо не бива да го прави.

Клеър хвърли поглед към Миърнин, който държеше стъклена тръбичка, строшена на две, и се опитваше да я сглоби наново. Когато не успя, пусна парчетата на земята и закри лицето си с ръце. Клеър видя, че раменете му се тресат.

— Не може ли... някой не може ли да му помогне?

— Няма помощ — гласът на Сам беше пропит със сдържан гняв. — Няма лек. А аз ще направя всичко възможно никога вече да не идваш тук.

6

Клеър мълча през половината път до Стъклената къща, Сам също не казваше нищо. Най-сетне тя не издържа под напора на въпросите, които се вихреха в главата ѝ.

— Не лъжеше, нали? Има някакво заболяване. Амели се опита да ме убеди, че по неин избор вече не създавате нови вампири, но това не е вярно, нали? *Истината е, че не можете.* Тя е единствената, която не е болна.

Лицето на Сам, едва-едва осветявано от таблото, се обтегна и застина. Пътуването с неговата кола беше като пътешествие в космоса — през затъмнените стъкла не се виждаха дори звездите, така че двамата сякаш бяха затворени в своя собствена, миниатюрна вселена. От радиото се носеше класическа музика, нещо леко и приятно.

— Няма смисъл да те моля да замълчиш, нали?

— Най-вероятно не — потвърди Клеър със съжаление. — Също така няма да спра да търся отговора.

Сам поклати глава.

— Ти изобщо имаш ли инстинкт за самосъхранение?

— И Шейн често ме пита същото.

Въпреки очевидното си безпокойство, Сам се усмихна.

— Е, добре. Амели също е болна. Все по-трудно ѝ е да създава нови вампири. С Майкъл едва се справи. Бях уплашен до смърт, че този път усилието ще я погуби. Истината е, че всички сме болни. Вече седемдесет години Миърнин се опитва да открие причината за болестта, както и лек за нея, ала вече е твърде късно. Той е прекалено зле, а шансът някой друг да му помогне, е много малък. Не мога да ѝ позволя да те пожертва по този начин, Клеър. Казах ти, че Миърнин имаше петима помощници преди теб. Не искам и ти да се превърнеш в поредната бройка.

О, господи! Вампирите умират! Клеър усети прилив на адреналин, толкова силен, че ръцете ѝ затрепераха. Заля я вълна от...

задоволство, последвана миг по-късно от угризения. Ами Сам? И Майкъл?

А Оливър и всички страшни вампири като него? Нямаше ли да е страхотно те всички да измрат?

— Какво ще стане, ако Миърнин не открие лек? — Клеър се мъчеше да не издава обзелите я чувства, макар да бе сигурна, че Сам може да чуе учестеното биене на сърцето ѝ. — Колко още...?

— Клеър, забрави, че изобщо знаеш за това. Сериозно ти говоря. В Морганвил има много тайни, ала тази ще те погуби. Не казвай нищо, разбираш ли? Нито на приятелите си, нито на Амели. Разбираш ли ме?

Настойчивостта му бе дори по-ужасяваща от тази на Миърнин, навярно защото бе така добре овладяна. Тя кимна.

Което не попречи на въпросите да продължат да се гонят из главата ѝ.

Сам спря до бордюра и не си тръгна, докато не я видя да влиза в къщата. Беше се стъмнило, а в подобна прохладна, ясна нощ бе пълно с дебнещи вампири. Е, да, никой не би я наранил (най-вероятно), но Сам не бе в настроение да рискува.

Клеър затвори вратата след себе си и я заключи, после се облегна на здравето дърво и се опита да си събере мислите. Знаеше, че приятелите ѝ ще я засипят с въпроси — къде е била, полудяла ли е, че се мотае сама в тъмното, ала тя не можеше да им отговори, не и без да наруши заповедите на Амели и Сам.

Те умират! Звучеше невероятно. Вампирите изглеждаха толкова силни, толкова ужасяващи. Ала тя го бе видяла със собствените си очи. Видяла бе упадъка на Миърнин, както и страха на Сам. Дори Амели, съвършената, леденостудена Амели, беше обречена. Нима това не беше добра новина? И ако бе така, защо тогава на Клеър леко ѝ прилошаваше при мисълта за това, как Амели бавно полудява, също като Миърнин?

Клеър си пое още няколко дълбоки глътки въздух, заповяда на мозъка си да замълчи за малко и се отгласна от вратата.

Не стигна далече, тъй като коридорът беше пълен с разпилени вещи. Отне ѝ само секунда, преди да ги разпознае с ужас.

— О, не! — прошепна тя. — Нещата на Шейн.

Клеър се запромъква между куфарите и кутиите, които ѝ препречваха пътя.

По дяволите!

Ето го и плейстейшъна, изключен и нещастен, захвърлен на пода заедно с контролерите си.

— Хей! Какво става тук? — провикна се Клеър, докато си проправяше път през барикадите от вещи. — Има ли някой вкъщи?

— Клеър? — сянката на Майкъл изникна в края на коридора. — Къде, по дяволите, беше?

— Аз... забавих се в лабораторията — отвърна тя, което всъщност не беше лъжа. — Какво става тук?

— Шейн каза, че се изнася — Майкъл изглеждаше ужасно сърдит, но зад гнева му се долавяше и болка. — Радвам се, че се прибра. Тъкмо щях да излизам да те търся.

От горния етаж се разнесоха гласове. Висок и остър — гласът на Ева, и ниското буботене на Шейн. След около половин минута Шейн се появи на стълбите, понесъл голям кашон. Лицето му беше преbledняло, но решително, и макар да се поколеба за миг при вида на Клеър, той продължи да слиза.

— Сериозно те питам, задник такъв, какви си мислиш, че ги вършиш? — обади се Ева от върха на стълбището и като изтича пред него, му препречи пътя; той отстъпи назад и се опита да я заобиколи. — Ей ти, селският идиот! На теб говоря!

— Щом искаш да живееш тук заедно с него — добре — процеди Шейн. — Аз обаче се махам. Дойде ми до гуша.

— Изнасяш се през нощта? Да не са те ударили по главата или нещо такова?

Шейн се престори, че ще се опита да мине отдясно, и когато Ева се подведе, той се шмугна от лявата ѝ страна... и налетя право на Клеър. Тя нито помръдна, нито проговори и след няколко секунди мълчание той не издържа:

— Съжалявам. Трябва да го направя. Вече ти обясних.

— Заради баща ти ли? — попита тя. — Само защото си предубеден към Майкъл?

— Предубеден? Боже, Клеър, държиш се, сякаш той все още си е Майкъл, само че не е така. Той е един от тях. Аз бях дотук. Ако се наложи, ще наруша някой закон и ще ида в затвора. По-добре там, отколкото да живея тук и да го виждам... — Шейн млъкна и затвори

очи. — Ти не разбираш, Клеър, ти просто не разбираш. Не си израснала тук.

— Ами аз? — намеси се Ева и пристъпи към тях. — Аз израснах тук и въпреки това не разбирам параноичните ти глупости. Майкъл никого не е наранил. Най-малко пък теб, идиот такъв. Така че го остави на мира.

— Това и правя! Махам се.

Клеър не се отмести от пътя му.

— Ами аз и ти?

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя бавно поклати глава и за секунда по лицето му се изписа болка, изместена почти мигновено от предишното непроницаемо изражение.

— Значи няма за какво да говорим. И извинявай, че трябва да ти го кажа, но „аз и ти“ вече не съществува. Не ме разбирай погрешно, Клеър, не отричам, че беше забавно, но ти всъщност не си мой тип...

Движението на Майкъл беше мълниеносно. Кашонът изхвърча от ръцете на Шейн, прелетя над половината стая, плъзна се по пода и се блъсна в стената, където се преобърна и съдържанието му се разпиля навсякъде.

— Недей — каза Майкъл и като сграбчи Шейн за раменете, го притисна до стената. — Не й говори така. С мен можеш да се държиш като задник колкото си щещ. Ако искаш да си гадняр с Ева — няма проблем, тя знае как да ти го върне. Но не си го изкарвай на Клеър. Писна ми от глупостите ти, Шейн.

Майкъл спря, за да си поеме дъх, ала гневът му още не бе отминал и той продължи:

— Щом искаш да се махнеш — прав ти път, но те съветвам да се вгледаш в себе си. Да, сестра ти умря. Майка ти — също. Да, баща ти е кръвожаден, тесногръд задник. Животът ти е бил повече от гаден. Обаче повече не може да се изживяваш като жертва. Ние непрекъснато те извиняваме и ти непрекъснато се издънваш. Е, дотук беше. Повече не искам да слушам как си страдал много повече от нас.

Шейн пребледня като платно, после изведнъж почервеня и стовари пестника си в лицето на Майкъл. Ударът беше мощен и болезнен. Клеър потръпна и отстъпи назад, закрила устата си с ръка.

Майкъл не помръдна, нито реагира. И не отмести поглед от очите на Шейн.

— Ти си същият като баща си — каза той. — Искаш ли да ме понижиш с кол? Да ми отсечеш главата? Да ме заровиш в задния двор? Това ще те удовлетвори ли, приятелю?

— Да! — изкрещя Шейн в лицето му. В очите му имаше нещо толкова ужасяващо, че Клеър усети как се вцепенява и дъхът ѝ секва.

Майкъл го пусна, направи няколко крачки и вдигна нещо от разпилените вещи, изпаднали от кашона, който Шейн носеше.

Заострен кол.

И ловджийски нож, остър като бръснач.

— Виждам, че добре си се подготвил — каза той и ги подхвърли на Шейн. — Е, давай.

Ева изпищя и се втурна пред Майкъл, който я отмести нежно, ала твърдо.

— Давай — повтори той. — Ако не го направим сега, ще го направим по-късно. Искаш да се махнеш оттук, за да можеш после да ме убиеш с чиста съвест. Е, няма нужда да чакаш. Хайде, човече, направи го. Аз няма да се съпротивлявам.

Шейн завъртя ножа в ръката си и той проряза въздуха. Клеър имаше чувството, че се е вцепенила, струваше ѝ се, че умът ѝ е скован от лед, който ѝ пречи да мисли, да говори, да се движи. Какво ставаше? Кога се бе стигнало дотук? Как...

Шейн направи крачка към Майкъл, внезапен, дълъг скок, но Майкъл не трепна. Очите му... очите му не бяха нито студени, нито по вампирски страшни. Това бяха очите на човек и в тях се четеше... страх.

В продължение на един дълъг миг никой не помръдна, после Майкъл проговори:

— Знам, че според теб съм те предал, но не е така. Не беше заради вас. Направих го заради себе си, за да не бъда прикован завинаги към тази къща. Аз умирах тук. Бях погребан жив.

Лицето на Шейн се разкриви, сякаш ловджийският нож се бе забил в стомаха му.

— Може би щеше да е по-добре, ако си беше останал мъртъв.

И той вдигна заострения кол.

— Шейн, недей! — изпищя Ева и се опита да застане между двамата, ала Майкъл я задържа настрани и тя се обърна към него разярена. — Престани, по дяволите! Та ти не искаш да умреш!

— Така е — отвърна Майкъл. — Не искам. И той го знае.

Шейн застина, треперейки. Клеър не сваляше поглед от лицето му, от очите му, ала нямаше представа какви мисли се въртят в главата му. Какви чувства бушуват в гърдите му. Това беше просто едно лице, а тя съвсем не го познаваше толкова добре.

— Бяхме приятели — гласът на Шейн прозвуча безпомощно. — Ти беше най-добрият ми приятел. Колко гадно е това!

Вместо отговор Майкъл пристъпи към него, взе ножа и кола от ръцете му и го прегърна.

Този път Шейн не се възпротиви.

— Задник — въздъхна Майкъл и го потупа по гърба.

— Аха — промърмори Шейн и като отстъпи назад, изтри очи с опакото на ръката си. — Все тая. Ти започна. Ами ти — обърна се той към Клеър. — Отдавна трябваше да си се прибрала.

По дяволите! Беше се надявала, че покрай избухването на Шейн приятелите ѝ ще забравят, че е закъсняла. Само че, както можеше да се очаква, той търсеше начин да отклони вниманието от себе си и тя му идваше като по поръчка.

— Точно така — присъедини се Ева към него. — Предполагам, че просто си забравила номера, на който да се обадиш и да ни успокоиш, че не лежиш мъртва в някоя канавка.

— Добре съм — увери ги Клеър.

— За разлика от Ейми. Убили са я и са я натъпкали в нашия контейнер за боклук, така че извинявай, ако малко съм се притеснила, че може да са убили и теб — Ева скръсти ръце на гърдите си, а мрачният ѝ поглед стана още по-свиреп. — Тъкмо бях проверила да не са захвърлили и теб там, когато Шейн реши да ни сервира тази простотия.

О, боже! Покрай всичко случило се у Миърнин, Клеър бе забравила за Ейми. Естествено, че Ева беше сърдита; всъщност не толкова сърдита, колкото ужасена.

Клеър не смееше да срещне погледа на Шейн, затова се обърна към Майкъл.

— Съжалявам — безпомощно каза тя. — Аз... забавих се в лабораторията... май трябваше да ви се обадя.

— И си вървяла дотук? По тъмно?

Поредният въпрос, на който не можеше да отговори, така че само сви рамене.

— Знаеш ли как казват на пешеходците в Морганвил? Ходещи кръвни банки — гласът на Майкъл беше студен, студен и гневен. — Изкара ни ангелите. Това изобщо не е в твой стил, Клеър. Какво стана?

Шейн пристъпи към нея и за миг Клеър изпита облекчение, че поне той не ѝ се сърди. Ала когато той дръпна яката на блузата ѝ, за да оголи шията ѝ, първо отляво, а после и отдясно, тя замръзна на мястото си, хваната напълно неподготвена за това грубовато, ала ефективно претърсване. Шейн вдигна десния ѝ ръкав, оголвайки ръката ѝ чак до лакътя, и я завъртя, за да я огледа от всички страни.

Когато понечи да стори същото и с другия ръкав, Клеър потръпна, сякаш я бе ударил ток.

Гривната! О, господи!

Тя се освободи от хватката му и го отблъсна.

— Хей! Добре съм, окей? Нищо ми няма. Нито следа от ухапване.

— Искам да видя с очите си — не отстъпваше Шейн; очите му бяха настойчиви и изпълнени с болка, от която сърцето на Клеър се сви. — Хайде, Клеър, докажи го.

— Защо трябва да ти доказвам каквото и да било? — Знаеше, че не е права, и загрижеността му я изпълваше с глупав яд. — Не съм твоя собственост и ти не си вампир. Казах, че съм добре! Защо не ми вярваш?

Миг по-късно Клеър би дала всичко, само и само да си върне обратно думите, които му подействаха като шамар, ала беше твърде късно.

Толкова много е страдал. Защо му причиних това? Защо...

Изведнъж Майкъл застана между тях и като погледна през рамо към Шейн, каза:

— Аз ще проверя.

Тялото му закриваше Клеър от очите на Ева и Шейн и преди тя да успее да му попречи (сякаш изобщо бе в състояние да го стори!), той сграбчи лявата ѝ ръка и вдигна ръкава ѝ до лакътя.

В продължение на един дълъг, вцепеняващ миг Майкъл се взира в гривната, после завъртя ръката ѝ, за да я огледа от всички страни, след което спусна ръкава върху издайническото украшение.

— Добре е — обяви той и я погледна право в очите. — Не лъже. Щях да разбера, ако някой вампир я беше ухапал. Щях да усетя.

Шейн отвори уста, после отново я затвори. Направи крачка назад и като изгледа Клеър, се отдалечи.

— Хей! — провикна се Ева след него. — Няма ли да си прибереш боклуците от коридора, щом си решил да останеш?

— По-късно! — сопна се Шейн и се качи по стълбите, без да се обръща.

— Най-добре да ида да поговоря с него — каза Клеър, ала Майкъл я задържа.

— Не. Първо ще поговориш с мен.

И той я поведе към кухнята.

— Поредната страхотна семейна вечеря — подхвърли Ева след тях. — Сякаш ми пука. Обаче ви предупреждавам, че последният хотдог е за мен.

Въпреки че бе затворил вратата на кухнята, Майкъл очевидно нямаше намерение да рискува. Той издърпа Клеър до килера, отвори вратата и запали лампата.

— Влизай!

Клеър се подчини и той я последва, затваряйки вратата след себе си. Килерът беше тесничък за двама души и миришеше на стари подправки и оцет, тъй като преди няколко седмици Шейн беше изпуснал една бутилка на пода.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изсъска Майкъл свирепо.

— Онова, което е нужно — отвърна Клеър.

Цялата трепереше, но нямаше намерение да се остави Майкъл да я сплаши. Беше уморена, а и напоследък като че ли всички се опитваха да я сплашат. Може и да беше дребна, но не беше слаба.

— Това беше единственият начин. Амели...

— Защо не поговори с мен? Защо не поговори с нас?

— Както ти ни призна, докато беше призрак ли? И не си спомням да имахме събрание, когато реши да станеш вампир! — не му остана дължна Клеър. — Точно така. Ти не си единственият, който може да

взема решения, Майкъл. Изборът си беше мой. Аз го направих и аз ще живея с него. И именно благодарение на него вие ще бъдете в безопасност.

— Кой го казва? Амели? Откога имаш доверие на вампирите?

— Имам доверие на теб — отвърна тя, без да сваля поглед от големите му сини очи.

Майкъл потисна една усмивка.

— Глупачка.

— Идиот! — отвърна тя и го побутна шеговито.

Той ѝ позволи да го направи и дори се олюля престорено, макар Клеър да се съмняваше, че някой може да накара един вампир да изгуби равновесие, освен ако и той самият не е вампир.

— Майкъл, тя не ми остави друг избор. Бащата на Шейн... той си тръгна, но остави след себе си голяма бъркотия. На Шейн никога вече нямаше да му имат доверие, а ти знаеш какво може да се случи, ако...

— ... ако му нямат доверие — мрачно довърши Майкъл. — Да, знам. Виж, недей да се тревожиш за Шейн. Аз ще го защитавам. Нали ти казах, че...

— Може и да не си в състояние да го защитиш. Не искам да те засегна, но ти си вампир само от няколко седмици. Имам книги от библиотеката, които са у мен по-отдавна. Не можеш да гарантираш...

Майкъл се пресегна и сложи хладния си пръст върху устните ѝ. Сините му очи се присвиха и в тях се появи напрегнат, съсредоточен поглед.

— Ш-ш-шт! — прошепна той и изгаси лампата.

Клеър чу хлопването на кухненската врата, последвано от тропота на тежките обувки на Ева по дървения под.

— Ехо? Ехо-о-о-о-о-о? Страхотно! Защо всичките ми съквартиранти или се цупят като малки момиченца, или се изпаряват винаги когато има мръсни чинии за миене? Ако ме чуваш, Майкъл Глас, говоря на теб!

Клеър изпръхтя от едва сдържан смях и Майкъл покри устата ѝ с длан, за да го заглуши. После я улови за ръката и я поведе нанякъде. Клеър го последва, като стъпваше много внимателно, за да не събори нещо. Тайната врата в дъното на килера се отвори със стържещ звук и Клеър се приведе, за да мине през нея. От другата страна беше тъмно,

нямаше я дори мъждивата светлинка на килера и Клеър усети, че я обзема паника. Ръката на Майкъл я побутна напред и тя колебливо пристъпи в непрогледния мрак. Някъде зад нея вратата се затвори с меко изщракване и върху пода се разля ярка електрическа светлина.

— Вземи — каза Майкъл и ѝ подаде фенера. — Може и да дойде да ни търси тук, но няма да е скоро.

Това бе същата тайна стая, в която Клеър се беше озовала още през първата си вечер в Стъклената къща.

Тя имаше един-единствен вход и още тогава Клеър си беше помислила, че това е съвършеното място, където един вампир може да скрие някой и друг ковчег. Само че стаята беше празна, а доколкото тя знаеше, Майкъл спеше на най-обикновен матрак.

— Отдавна се каня да те питам — какво е това място?

— Изба. Къщата е построена преди появата на хладилниците, а доставката на лед не е била от най-надеждните. Тук са съхранявали зеленчуците си.

— Значи... значи не е вампирско скривалище? Майкъл изпъна дългите си крака, въздъхна и се облегна на стената. Боже, наистина беше красив. Нищо чудно, че Ева изобщо не възразяваше против липсата на пулс.

— Доколкото знам — не. Пък и вампирите в Морганвил никога не са били принудени да се крият. Единствено хората.

Само че не за това бяха дошли да говорят, спомни си Клеър и скръсти ръце, при което гривната се впи в китката ѝ.

— Каквато и лекция да се каниш да ми изнесеш, вече е твърде късно. Подписах и всичко свърши. Дори ми дадох сувенирна гривна.

Изведнъж Клеър усети, че ѝ се доплаква.

— О, Майкъл...

— Какво ти поиска Амели?

Въпросът на Майкъл улучи право в целта, от което на Клеър ѝ стана още по-трудно да сдържи сълзите си.

— Ъ-ъ-ъ... — не можеше да му каже. И Амели, и Сам изрично я бяха предупредили. — Просто малко допълнителна работа в училище. Искане да науча някои неща.

— Какви неща? — гласът на Майкъл стана остър и разтревожен.

— Нищо особено. Разни научни работи. Сигурно така или иначе щеше да ми се наложи да ги уча, просто... просто ще ми отнема доста

време и не знам как ще успея да...

... да го скрия от Шейн, помисли си Клеър, макар и да не го каза на глас. Защото нямаше друг избор, нали така? Достатъчно гадно бе, че Шейн се сърдеше на Майкъл, задето бе станал вампир. Какво ли щеше да си помисли за нея, ако научеше, че се е продала на Амели?

— Просто не знам как ще успея да свърша всичко.

И тогава най-неочаквано тя се разплака. Нямаше намерение да го прави, ала ето че сълзите се оказаха по-силни и рукнаха като порой. Клеър очакваше, че Майкъл ще постъпи като Шейн — ще я прегърне и ще се опита да я утеши, ала той не го стори. Просто си стоеше там, облегнат на стената, и я гледаше как плаче.

— Свърши ли? — попита той, когато хлипането ѝ най-сетне затихна и тя избърса мокрите си бузи с ръка.

Тя преглътна и кимна.

— Ти сама си направила избора си, Клеър. Нима очакваше да получиш нещо, без да ти поискат нищо в замяна? Не става така. Сметката дойде и трябва да платиш. И колкото по-скоро измислиш начин да се справиш с това, толкова по-добре.

Майкъл направи кратка пауза и продължи с малко по-мек тон:

— Виж, не искам да бъда гаден. Разбирам, че си уплашена, ала сега ти си важен играч в града. Вече не си крехкото, беззащитно момиченце, което приехме в дома си, за да го предпазим. Сега ти се опитваш да предпазиш нас. Което означава, че вече може да не те харесват толкова, и ще трябва да го приемеш.

— Какво?

Клеър беше като зашеметена. Изобщо не бе очаквала разговорът да протече така. Особено я учудваше хладният, предизвикателен поглед на Майкъл и това, че не я прегърна, когато тя се разплака.

— Подписването на договора не е последният избор, който ще трябва да направиш — продължи той. — Именно решенията, които ще вземаш оттук нататък, ще покажат дали си постъпила правилно, или не. — Той се изправи, блед и силен, и прекрасен като ангел на светлината на фенера. — И престани да ме лъжеш. Това не е добро начало.

— Аз... какво?

— Каза, че Амели иска от теб да учиш допълнително — мрачно отвърна Майкъл. — Мога да разбера, когато ме лъжеш. Не, няма да те

разпитвам повече, защото виждам, че това те плаши, но не забравяй, че вампирите усещат тези неща, окей?

Той отвори вратата и излезе, а Клеър остана да се взира след него с широко отворена уста. Докато успее да се съвземе и да го последва в килера, той вече не беше там. Откри го чак в дневната, седнал на дивана. Ева се беше свила до него, положила глава на гърдите му, и двамата гледаха телевизия. Ева я проследи с поглед, когато мина забързано покрай тях, измърморвайки някакво извинение.

В подножието на стълбището Клеър спря и хвърли поглед към дивана. Двама души, на които държеше, се наслаждаваха на няколко мига топлина и щастие.

Майкъл беше вампир, което означаваше, че умира. Също като Миърнин. Щеше да страда, да изгуби разсъдъка си и да нарани някого.

Може би дори Ева, колкото и да я обичаше.

Очите на Клеър се изпълниха със сълзи и тя усети, че ѝ е трудно да си поеме дъх. Да гледа на случващото се като на нещо абстрактно, уравнение, в което Морганвил минус вампирите се равняваше на безопасност, беше едно, но това тук бе съвсем различно. Та това бяха хора, които тя познаваше, харесваше, дори обичаше. Нямахме да седне да оплаква Оливър, ала можеше ли да не я е грижа за Майкъл? Или пък за Сам? И дори за Амели?

Клеър взе раницата си от пода и пое по стълбите.

Вратата на Шейн беше затворена. Тя почука и след дълга пауза отвътре долетя отговор:

— Ще се махнеш ли, ако се престоря, че не чувам?

— Не.

— Е, влизай тогава.

Той се беше изтегнал на леглото и се взираше в тавана, сключил ръце под главата си. Не я погледна, когато я чу да влиза и да затваря вратата след себе си.

— Така ли ще я караме? — попита Клеър. — Всеки път, когато направя някоя глупост, като например да се прибера по тъмно, ти ще се врътваш сърдито и аз ще хуквам след теб, за да ти се извинявам?

Изненадан, Шейн най-сетне откъсна поглед от тавана.

— Честно казано, на мен ми звучи добре.

Клеър се замисли за Майкъл и за неочаквано зрелия начин, по който се бе държал с нея. Тя приседна на леглото и в продължение на

няколко секунди се взира в пода, мъчейки се да събере смелост. После вдигна левия си ръкав.

Без да пророни нито звук, той бавно се надигна, вперил поглед в златното украшение със символа на Основателя.

— Трябва да поговорим — започна Клеър.

Повдигаше ѝ се и я беше страх, ала знаеше, че постъпва правилно. Другият вариант бе да излъже, но прекрасно осъзнаваше, че не може да продължи да лъже до безкрай. Майкъл беше прав.

От Шейн можеше да се очаква всичко — да избяга, да я изхвърли от стаята си. Дори да я удари.

Вместо това той улови ръката ѝ в своята, приведе се напред и каза:

— Разкажи ми.

Виж, Ева съвсем не прояви такова разбиране.

— Ти да не си изперкала? — извика тя и грабна първия ѝ попаднал предмет, който се оказа един от контролерите на плейстейшъна (при което Шейн побърза да се намеси и да си го вземе обратно).

Клеър си помисли, че надали би действал толкова мълниеносно, ако Ева си беше избрала друго оръжие, като например някоя книга.

— Да се държим като възрастни — намеси се Майкъл.

Бяха се събрали в дневната и макар че Майкъл и Шейн все още стояха далеч един от друг, поне бяха заедно. Минаваше единайсет часът и Клеър усещаше как дългият, уморителен ден започва да си казва думата. Тя не можа да потисне прозявката си, което накара Ева да ѝ хвърли кръвнишки поглед.

— О, съжалявам, да не би да те задържаме? Майкъл, как очакваш да се държим като възрастни, когато една от нас дори не е възрастна? — Ева размаха треперещ пръст по посока на Клеър. — Ти си още дете, Клеър. Глупачка с жълто около устата, която не е живяла в Морганвил и няколко месеца. И представа си нямаш какво правиш!

— Може и така да е — за задоволство и изненада на Клеър, гласът ѝ почти не трепереше; не ѝ беше приятно, че Ева ѝ се сърди (всъщност беше ѝ неприятно винаги когато някой ѝ се сърдеше). — Но вече нищо не може да се направи. аз реших и това обсъждане

приключи, преди да се е състояло. Но държа да знаете истината. Не исках — при тези думи тя хвърли бърз поглед към Майкъл — да ви лъжа.

— И защо не, по дяволите? Тук всички лъжат. Майкъл не ни каза, че е призрак. Шейн непрекъснато лъже за нещо. Защо и ти да не го правиш?

Шейн простена.

— Ей, истеричката, стига си преигравала! Не си на сцената!

— Кой ми го казва! Сякаш теб не те хващат бесните всеки път, когато някой те настъпи по мазола!

Клеър хвърли безпомощен поглед към Майкъл, който едва съдържаше усмивката си. Той сви рамене и направи крачка напред, което, естествено, накара Шейн да отстъпи назад.

— Ева — каза Майкъл, пренебрегвайки Шейн за момента. — Не бъди толкова строга. Все пак Клеър ни каза, вместо да ни остави сами да се досетим.

— Аха! И кой научи последен? Аз! — озъби се Ева на двете момчета и сложи ръце на кръста си.

— Гадже! — вдигна ръка Шейн.

— Хазяин! — присъедини се Майкъл.

— По дяволите! — изруга Ева. — Добре тогава, обаче следващия път, когато продадеш душата си на дявола, искам аз да науча първа. Женска солидарност, нали така?

— Ъ-ъ-ъ... окей — заекна Клеър.

— Глупачка — въздъхна Ева победено. — Не мога да повярвам, че си го направила. Толкова се мъчих да се отърва от цялата тази гадост със Защитата, а ето че сега и ти, и всички ние сме Защитени. Единственото, което исках, бе да си в безопасност. И изобщо не съм сигурна, че това е начинът.

— Нито пък аз — отвърна Клеър. — Но това беше най-доброто, което можах да измисля. А и поне е Амели. Тя е окей, нали?

Останалите трима се спогледаха.

— И все пак не исках да ни кажеш какво те кара да правиш, че се прибираш толкова късно — каза Шейн.

— Не. Аз... не мога да ви кажа.

— Значи нищо не е окей — отсече той.

Ала никой от тях не се сещаше как да оправят нещата и накрая Клеър заспа на дивана, с глава в скута на Шейн, докато те тримата говореха ли, говореха. Клеър се събуди чак в три през нощта. Шейн не беше помръднал, ала беше заспал, както си седеше, а тя беше завита с одеяло.

Клеър се прозя, простена, тъй като мускулите ѝ се бяха схванали, и се изправи.

— Ставай, Шейн — повика го тя. — Върви да си легнеш.

Шейн отвори очи, сънлив и много сладък.

— Ти ще дойдеш ли?

Шегуваше се, ала само донякъде. Клеър си спомни как се бе свила до него през онази нощ, когато се беше уплашила. Тогава той бе внимавал много, но Клеър се съмняваше, че може да разчита на същия самоконтрол и в три през нощта, когато той беше полузаспал.

— Не мога — отвърна тя неохотно. — Не че не искам...

Той се усмихна и се изпъна така, че топлото му, едро тяло запълни почти целия диван.

— Остани. Обещавам, че няма да има сваляне на дрехи. Е, може би някоя и друга обувка. Обувките броят ли се за дрехи?

Клеър се събу и се вмъкна в тясното пространство между него и възглавниците на дивана. Въздишка на облекчение се откъсна от устните ѝ, когато топлото му тяло се притисна до нейното. Тя дори нямаше нужда от одеяло, но въпреки това Шейн я зави, а после нежно отмести косата от тила ѝ и я целуна по меката, чувствителна кожа.

— Канеше се да си тръгнеш — прошепна тя и той замръзна; на Клеър ѝ се стори, че дори спря да диша. — Щеше да си тръгнеш, без дори да си сигурен, че съм добре.

— Не. Щях да отида да те търся.

— След като си събереш багажа?

— Клеър, аз дори не знаех, че не си се прибрала, преди Ева да дойде и да ми се разкрещи. Щях да отида да те търся.

Клеър погледна през рамо и видя отчаянието в очите му.

— Моля те — прошепна той. — Повярвай ми.

Против волята си и дори против съветите на здравия си разум, тя му повярва. Чувстваше се в безопасност, сякаш топлото му тяло, притиснато в нейното, бе опората ѝ в несигурното море на света.

Ръката му обви кръста ѝ и тя се почувства напълно защитена.

— Няма да допусна да ти се случи нищо лошо — каза той.

Обещание, което навярно не бе по силите му да изпълни, ала в този момент, в тишината и мрака на нощта, то означаваше всичко за нея.

— Хей? — повика я той.

— Какво?

— Искаш ли да се позабавляваме?

Тя определено искаше.

По някое време трябва да се бе унесла, защото изведнъж се събуди. Сърцето ѝ биеше лудешки и тя не можеше да се отърве от усещането, че нещо не е наред. За миг ѝ се стори, че надушва пушек, и това я накара да скочи ужасено. Веднъж вече къщата едва не беше изгоряла до основи...

Не, нямаше пожар, но нещо определено не беше наред. То се излъчваше от самата къща; миризмата на дим сякаш беше нейното предупреждение. Един вид — „вдигай си задника от леглото“.

Шейн все още лежеше на дивана, но беше буден и само след миг скочи на крака, сякаш и той беше усетил нещо нередно.

— Какво става? — Клеър почувства как я побиват тръпки. — Шейн?

— Нещо не е наред.

Внезапно в стаята нахлу вой на сирена и двамата се вцепениха. Звучеше така, сякаш идваше от съвсем близо.

Клеър чу забързани стъпки и видя Ева да слиза по стълбите, облечена в сатенена нощница и пухкав черен халат. Без обичайния готически грим, лицето ѝ беше зачервено и уплашено.

— Какво става? — попита ги тя.

— Не знам — отвърна Шейн. — Нещо лошо. Не го ли усещаш?

Това беше нещо невиджано — всички бяха будни, а още нямаше и шест часа.

Ева изтича до прозореца, който гледаше към предния двор, и рязко вдигна щорите. Насред улицата беше спряла полицейска кола. Сирената ѝ още виеше, а фаровете ѝ осветяваха тъмночервен седан със зейнала врата и запалени фарове. На земята до него беше проснато тяло.

Прозорците на седана бяха затъмнени. Вампирска кола.

Ева изпищя и се обърна към приятелите си с широко отворени, ужасени очи.

— Къде е Майкъл? — попита тя и Клеър замаяно се обърна, сякаш очакваше да го види зад тях.

После и тримата отново погледнаха към улицата, към колата, към тялото.

— Не може да бъде — прошепна Клеър.

Шейн вече се бе втурнал към вратата, ала Ева продължаваше да стои до прозореца напълно вцепенена. Клеър я прегърна през раменете и усети, че приятелката ѝ трепери.

Видя Шейн да изхвърча през портата и да се хвърля към неподвижното тяло. Един полицај му препречи пътя, сграбчи го и го просна по очи върху капака на полицейската кола.

— Трябва да изляза — каза Клеър. — Ти стой тук.

Ева кимна сковано. Клеър не искаше да я оставя сама, ала Шейн можеше да се озове в ареста, ако продължаваше в същия дух, а кой знае какво можеше да му се случи там.

Клеър тъкмо излизаше, когато иззад ъгъла се показа още една полицейска кола, с пусната сирена и включена сигнална лампа, сякаш за да направи царящия хаос още по-голям. Тя заби спирачки до първата кола, един полицај слезе от нея и тръгна към Шейн.

Клеър не познаваше онзи, който бе спрял Шейн, но за сметка на това знаеше кой е новодошлият. Ричард Морел, по-големият брат на Моника. Той не беше гадняр, въпреки че несъмнено идваше от доста обременено семейство. Първият полицај се отдръпна и Ричард се зае с Шейн.

— Шейн! По дяволите, Шейн, успокой се! Това е местопрестъпление, не можеш да правиш каквото си искаш, разбираш ли ме? Успокой се най-сетне!

Докато Ричард се опитваше да озапти Шейн, другият полицај приклепна до тялото. Клеър направи още една крачка, а полицајят извади джобно фенерче и освети лицето на мъжа, проснат на паважа. Той имаше червена коса.

Не беше Майкъл.

А Сам.

От гърдите му стърчеше кол, беше мъртвешки блед и не помръдваше.

— Ричард! — извика полицаят. — Това е Сам Глас! Изглежда ми мъртъв!

— Сам! — прошепна Клеър. — О, не!

Сам винаги се държеше мило с нея, а ето че някой го бе извлякъл насила от колата му и бе забил кол в гърдите му.

— По дяволите! — изплю се Ричард. — Шейн, седни си на задника. Веднага. Не ме карай да ти слагам белезници.

И като дръпна Шейн за яката на тениската, той го накара да седне на бордюра, изгледа го заплашително в продължение на няколко секунди и отиде да види тялото.

— Мили боже... Хвани го за краката.

— Какво? — учуди се другият полицай (на чиято униформа пишеше „Фентън“). — Това е местопрестъпление, не можем да...

— Все още е жив, идиот такъв. Хвани го за краката, по дяволите! Ако пламне, с него е свършено.

Първите лъчи на слънцето се показаха на хоризонта и докоснаха неподвижното тяло на Сам.

То запуши пред очите на Клеър.

— Какво чакаш? — изрева Ричард. — Вдигни го!

След още миг колебание другият полицай най-сетне хвана Сам за краката, Ричард го улови под мишниците и двамата го метнаха в отворения седан със затъмнените прозорци, след което затръшнаха вратата. Фентън понечи да седне на мястото на шофьора, ала Ричард го изпревари.

— Аз ще карам — каза той. — Раната е съвсем скорошна. Може и да оцелее, ако успеем да го заведем при Амели.

Фентън се отдръпна и Ричард натисна газта, и се отдалечи със свистене на гуми още преди да бе затворил шофьорската врата докрай.

Фентън гневно се обърна към Шейн:

— Е, ще ми създаваш ли неприятности, момче?

Клеър силно се надяваше, че няма. Фентън беше поне два пъти по-едър от Ричард Морел, два пъти по-възрастен и приличаше на питбул в човешки облик.

Шейн вдигна ръце.

— Не, сър, ни най-малко.

— Вие двамата видяхте ли какво се случи тук?

— Не — отвърна Клеър. — Аз спях. Всички спяхме.

— В една стая? — изсумтя полицаят и я огледа изучаващо — от разрошената от съня коса до изпомачканите ѝ дрехи. — Не ми приличаш на такава.

За миг Клеър не разбра какво има предвид, после изведнъж ѝ просветна и усети как я залива вълна от парещ срам.

— Не, имах предвид... Ева си беше в нейната стая, а ние бяхме заспали на дивана.

— Да — намеси се Шейн. — Всички спяхме, когато сирената ни събуди.

Което не беше съвсем вярно, тъй като всъщност се бяха събудили, преди да чуят сирената. Макар че Клеър не виждаше защо това да е важно.

Полицаят натисна няколко бутона на устройството, което държеше в ръка, все още навъсен.

— В тази къща не живеят ли четирима души? Къде са другите двама?

— Ева е вътре, а Майкъл... — къде, по дяволите, беше Майкъл?

— Не знам къде е Майкъл.

— Ще отида да проверя дали не си е в стаята — предложи Шейн, ала полицаят го спря с поредния смразяващ поглед.

— Дръж си задника на бордюра и мълчи. Ти — как ти е името?

— Клеър Денвърс.

— Клеър, върни се в къщата и виж дали Майкъл Глас е вътре. Ако го няма, провери дали колата му е тук.

Клеър го зяпна с широко отворени очи.

— Мислите ли, че...

— Нищо не мисля, преди да съм научил фактите. Трябва да знам кой е тук и кой го няма и ще започна оттам — Фентън обърна мрачния си поглед към Шейн, който тъкмо се изправяше. — Не ти ли казах да си седиш на задника, Колинс?

— Нямам нищо общо с това!

— Ако трябва да съставя списък на всички заподозрени, които биха искали да наръгат някой и друг вампир, ти ще си начело, така че — да, имаш много общо. Сядай!

Шейн се подчини, макар да личеше, че кипи от ярост. Молейки се той да не направи някоя глупост, Клеър изтича към къщата. Ева беше на горния етаж и се обличаше — черна, впита блузка, украсена с лъскава апликация на Елмър Фъд, черни дънки и кубинки „Док Мартенс“.

— Не е...

— Знам, видях — гласът на Ева звучеше задавено, сякаш бе плакала или всеки момент щеше да се разплаче. — Сам е, нали? Жив ли е? Или каквото там са вампирите?

— Не знам. Ричард каза, че може и да го спасят — Клеър здраво стисна бравата и погледна към стаята на Майкъл; както винаги вратата беше плътно затворена. — Провери ли...

— Не — Ева си пое дълбоко дъх и стана. — Да идем заедно.

Стаята беше отключена. Вътре цареше мрак и Клеър запали лампата. Леглото беше празно и грижливо оправено, стаята изглеждаше съвсем нормално. Ева погледна в гардероба, под леглото и дори в банята.

— Няма и следа от него — задъхано каза тя. — Да проверим в гаража.

Гаражът всъщност беше един навес в задния двор и не беше свързан с къщата. Ева и Клеър излязоха през задната врата и прекосиха изровената алея. Вратите на навеса бяха затворени; Ева отвори едното крило, Клеър — другото.

Колата на Майкъл я нямаше.

— Може би е отишъл на работа? — предположи Клеър.

— Ти Джей не отваря преди десет — каза Ева. — Какво ще търси там толкова рано?

— Инвентаризация?

— Сериозно ли мислиш, че ще повикат един вампир в шест сутринта, за да прави инвентаризация? — Ева затръшна вратата на навеса и я изрита яростно. — Къде се е дянал, по дяволите? И защо, дяволите да го вземат, никоя от нас няма мобилен телефон, който работи?

Клеър бе изгубила своя, а този на Ева беше станал на парчета. Двете се спогледаха нещастно, после безмълвно се запътиха към улицата, където Шейн все още седеше на бордюра. Ако някой изобщо бе в състояние да седи бунтарски, това беше той.

— Дай ми телефона си — нареди Ева и протегна ръка; Шейн я изгледа намръщено. — Веднага, идиот такъв. Майкъл го няма, а колата му не е в гаража.

— Майкъл има кола? Откога?

— Откакто вампирите му дадоха. Не ти ли е казал?

Шейн поклати глава; един мускул на лицето му започна да играе.

— Той нищо не ми казва, Ева. Не и откакто...

— ... откакто ти започна да се държиш с него като с прокажен ли? Колко странно!

Шейн безмълвно ѝ подаде телефона си и извърна очи към мястото, където допреди малко лежеше тялото на Сам. Клеър се зачуди дали си мисли за кръстоносния поход на баща си и как „единственият добър вампир е мъртвият вампир“...

... и дали дълбоко в себе си не е съгласен с него.

Ева избра номера и допря телефона до ухото си.

В продължение на няколко дълги напрегнати секунди не се случи нищо, после Клеър видя как по лицето и цялото тяло на Ева се разлива облекчение.

— Майкъл! Къде си, дяволите да те вземат?

Пауза.

— Къде?

Пауза.

— А, окей. Трябва да ти кажа...

Пауза.

— А, вече знаеш.

Пауза.

— Да, добре. Ще... ще говорим по-късно.

Ева затвори телефона и го върна на Шейн, който го мушна в джоба си, повдигнал въпросително вежди.

— Добре е — каза Ева; очите ѝ потъмняха и се присвиха.

— И?

— И нищо. Добре е. Точка по въпроса.

— Глупости — Шейн я дръпна да седне до него. — Говори!

Клеър приседна от другата страна на Ева. Бордюрът беше студен и твърд, но пък патрулната кола скриваше Фентън от погледите им. В момента той разговаряше с някого в друга вампирска кола, която се беше появила междуременно.

— Беше в центъра — обясни Ева. — В Съвета на старейшините. Прибрали са го рано тази сутрин.

— Кой го е прибрал?

— Светата троица.

Оливър, Амели и кметът на Морганвил — бащата на Ричард и Моника.

— Амели току-що научила за Сам — продължи Ева. — Но на Майкъл му няма нищо.

Едно неизречено „засега“ увисна във въздуха. Ева се тревожеше. Тя се приведе към Шейн и понижи глас:

— Нали не си замесен в случилото се със Сам?

— За бога, Ева!

— Питам само защото...

— Знам защо питаш — яростно прошепна той. — Разбира се, че не съм замесен. Ако исках да убивам вампири, определено нямаше да избира Сам. Щях да наръгам някой като Оливър, който да си струва риска. И като говорим за Оливър — той е начело на моя списък със заподозрени.

— Вампирите не убиват други вампири.

— Той поръча убийството на Брандън — напомни им Клеър. — Според мен Оливър е способен на всичко. И би се радвал да види Амели още по-изолирана. — Клеър преглътна мъчително и продължи: — Тя ми каза веднъж, че Сам ще е в по-голяма безопасност, ако стои далеч от нея. Сигурно е била права.

— Няма значение. Оливър никога не си цапа ръцете, независимо какво се случва. И двете знаете, че в крайна сметка ще го отнесе някой нещастен глупак, който не може да си плати дълговете — каза Шейн. — На всичкото отгоре се е случило пред нашата къща, а още никой не е забравил какво стана с баща ми. Не ви ли изглежда прекалено нагласено?

По дяволите! Шейн беше прав. Страхотно бе, че Майкъл е добре, но това беше нож с две остриета, тъй като означаваше, че не си е бил вкъщи, когато Сам е бил нападнат.

А Майкъл бе единственият от четиримата, чиято дума имаше някаква тежест пред вампирите.

Както можеше да се очаква, не мина много време, преди Фентън да се върне при тях, и след като ги изгледа в продължение на няколко

секунди, заяви:

— И тримата идвате с мен за разпит. Качвайте се в колата!

Шейн не помръдна.

— Никъде няма да ходя.

Полицаят въздъхна и се облегна на колата.

— Синко, виждам, че не ти липсва кураж, и лично аз го намирам достойно за уважение, но не ме разбирай погрешно — ако не дойдеш с мен, тръгваш с тях — и той посочи новодошлата вампирска кола. — И мога да те уверя, че това няма да свърши добре. Схващаш ли?

Шейн кимна, изправи се и подаде ръка на Ева, за да ѝ помогне да стане.

Клеър остана седнала и вдигна левия си ръкав. Гривната ѝ улови лъчите на утринното слънце, когато тя я поднесе към лицето на Фентън.

Очите на полицая се разшириха.

— Това наистина ли...?

— Искам да се видя с моя Покровител — каза Клеър. — Моля.

Фентън отиде да се обади от радиото в патрулната кола и когато се върна, даде знак на Ева и Шейн да се качат отзад.

— На задната седалка — нареди той. — Отиваме в участъка. А ти, хлапе... — при тези думи той кимна към другия автомобил. — Те ще те заведат при Амели.

Клеър преглътна мъчително и погледна първо Шейн, а после Ева. Не това беше имала предвид. Планът ѝ беше тримата да останат заедно. Как щеше да ги защити, ако сега ги разделяха?

— Недей — каза Шейн. — Ела с нас.

Честно казано, това започваше да ѝ се струва по-добрият вариант. Вампирите нямаше да са в добро настроение, а гривната съвсем не я освобождаваше от подозрение. Амели спокойно можеше да нареди да я наранят и дори да я убият.

— Окей — съгласи се Клеър.

Видимо облекчен, Шейн се настани на задната седалка на патрулната кола, следван от Ева.

Преди Клеър да успее да се качи, Фентън затръшна вратата.

— Хей! — изкрещя Шейн и заудря по прозореца.

И той, и Ева се мъчеха да излязат, ала вратите бяха заключени.

Фентън улови Клеър за лакътя, заведе я до другата кола, отвори вратата и я бутна на задната седалка, преди тя да успее да се възпротиви. Вратата се заключи с тихо изщракване и Клеър остана да седи неподвижно, мъчейки се да види нещо в мрака, който цареше в колата.

Един от вампирите запали осветлението.

По дяволите!

Двама от най-нелюбимите ѝ вампири. Жената имаше снежнобяла кожа, платиненоруса коса и бледи сребристосиви очи. Гретхен. Ханс, нейният партньор, беше едър кокалест мъж с посивяваща къса коса и каменно лице.

— Предпочитам да ни се беше паднало момчето — разочаровано подхвърли Гретхен.

Гласът ѝ беше нисък, гърлен и с ясно доловим чуждестранен акцент. Не можеше да се каже, че е точно немски, но пък не можеше да се каже и че не е. Старовремски акцент, реши Клеър.

— Последния път беше толкова груб. А и баща му със сигурност заслужава един добър урок, дори и ако момчето не е направило нищо.

— Амели каза да доведем нея — Ханс запали колата и хвърли поглед към Клеър в огледалото за обратно виждане. — Сложи си колана, ако обичаш.

На Клеър това ѝ се видя ужасно странно. Какво го бе грижа един вампир за нейната безопасност? Въпреки това се подчини и след като закопча предпазния колан, се облегна назад. Също като в колата на Сам предишния ден и този път не можеше да види нищо навън, с изключение на мъгливите, сиви очертания на изгряващото слънце.

— Къде ме водите? — попита тя.

Гретхен се разсмя и Клеър улови проблясването на остри вампирски зъби, въпреки че Гретхен изобщо не се нуждаеше от тях, за да вдъхва страх. Ни най-малко.

— В Съвета на старейшините. Не го ли помниш, Клеър? Миналия път си изкара толкова добре там.

Морганвил имаше две лица: прашният, западнал град, който повечето хора познаваха, и Площадът на Основателя — тучно късче от Европа, където онези, които имаха пулс, не бяха добре дошли. Клеър бе ходила там веднъж и това определено не беше измежду приятните ѝ спомени — при всичките симпатични малки кафененца и лъскави магазини, тогава тя имаше очи единствено за клетката наред площада в зеления парк, където беше затворен Шейн.

Мястото, където вампирите се канеха да го изгорят жив, като наказание за нещо, което не бе извършил.

Без сама да знае защо, Клеър очакваше да спрат на същото място като преди — при охраняваната бариера пред площада. Но всъщност това беше невъзможно, нали така? Неколцина от най-старите вампири можеха да устоят на лъчите на слънцето, но надали биха излезли да се разхождат посред бял ден без причина. Морганвил беше построен за удобство на вампирите, не на хората, и когато вратата на колата се отвори и Гретхен нетърпеливо ѝ даде знак да излезе, Клеър видя, че се намират в подземен паркинг, пълен със скъпи коли, всички до една със затъмнени стъкла. Сякаш се намираще на паркинга на някой мол в Бевърли Хилс.

Имаше и въоръжена охрана и когато Гретхен издърпа Клеър навън, един от тях се запъти към колата. Ханс обаче му показва значката си и пазачът (най-вероятно вампир) побърза да се отдръпне.

— Да вървим — каза Ханс. — Твоят Покровител те очаква.

Гретхен изхихика, ала в звука нямаше и помен от веселие. Двамата вампири забързаха напред и Клеър се запрепъва след тях, с ръка, стисната като в менгеме между пръстите на Гретхен. Клеър вече бе останала без дъх, когато стигнаха до дълго стълбище, което вампирите изкачиха на бегом. В горната част на стълбището имаше огнеупорна врата с електронна ключалка и контролен панел. Клеър не си и помисли да се опита да види какъв код въвежда Ханс — като знаеше колко параноични са вампирите, от това не би имало никаква

полза. Нищо чудно устройството да бе направено така, че да не допуска никого с пулс.

Което я накара да се зачуди дали Миърнин не стои и зад охраната в Морганвил. Това май беше още нещо, което си струваше да проучи. Можеше да се окаже наистина полезно, ако успее да го убеди да ѝ покаже...

Разсейваше се с подобни мисли, за да не позволи на ужаса да превземе ума ѝ, ала в мига, в който ключалката изщрака, всичко друго се изпари от главата ѝ и страхът я заля като студена, лепкава вълна. Гретхен сякаш го усети, защото я погледна с ледените си, непроницаеми очи и се усмихна.

— Уплашена ли си, малката? — попита тя сладниково. — За себе си ли се тревожиш, или за приятелите си?

— Тревожа се за Сам — отвърна Клеър; усмивката на Гретхен се стопи и за миг по лицето ѝ се изписа неподправено учудване. — Жив ли е?

— Жив? — Гретхен бързо надяна обичайната си броня и деликатно извитите ѝ вежди се повдигнаха. — Все още може да бъде спасен, ако това питаш. Предполагам, че приятелят ти Шейн ще трябва да опита отново.

— Шейн не е направил нищо!

— Може би не е — отвърна Гретхен с подчертано жестока усмивка. — Може би все още не е. Но само почакай. Рано или късно ще го стори. То е в природата му, точно както да убиваме, е в нашата.

Останала без дъх от усилието да ги следва по мекия тъмночервен килим, Клеър не отговори. Първото ѝ впечатление от сградата, където се помещаваше Съветът на старейшините, бе, че прилича на погребален дом, и сега то още повече се затвърди — всичко наоколо беше елегантно, ненатрапчиво и приглушено. Предишния път тялото на вампира, в чието убийство подозираха Шейн, беше изложено за поклонение и навсякъде имаше рози. Този път не се виждаха никакви цветя.

Гретхен я поведе по един коридор към масивна двойна врата, от другата страна на която имаше кръгло преддверие. Четирима вампири стояха там на пост и Ханс и Гретхен трябваше да се идентифицират и да оставят оръжията си. Клеър я претърсиха — няколко бързи, опитни потупвания от чифт ледени ръце, които я накараха да потрепери.

После вратата в далечния край на преддверието се отвори и Клеър бе издърпана в голяма кръгла стая с висок таван, полилеи, прилични на водопади от лед, а по стените — скъпи картини в убити тонове. И тук въздухът беше наситен с уханието на рози — в центъра на стаята имаше масивна кръгла маса, в средата на която беше поставена ваза, пълна с алени рози.

Край масата нямаше никой, но пък в другия край на стаята се бяха събрали десетина души, които гледаха към пода. Неколцина от тях се обърнаха при влизането ѝ и Клеър усети как погледът ѝ бе неудържимо привлечен от Оливър. Не го беше виждала, откакто, в опит да накара Шейн да се покаже, беше заплашил да я убие. Изведнъж я връхлетя споменът за ледените му пръсти, сключени с ужасяваща сила около гърлото ѝ. Колко бе уплашена тогава!

От гърдите на Оливър се откъсна дрезгаво ръмжене, очите му бяха очи на вълк, в тях нямаше нищо човешко.

— Виждам, че ни водите престъпница, която трябва да бъде наказана — каза той и тръгна към тях.

Гретхен погледна Ханс и прикри Клеър с тялото си.

— Спри — нареди тя и Оливър се подчини, най-вече от изненада. — Момичето поиска да дойде, за да се види със своя Покровител. Нямаме доказателства, че е виновна.

— Ако живее в онази къща, значи е виновна — каза Оливър. — Учудваш ме, Гретхен. Откога започна да вземаш страната на дишащите?

Гретхен се засмя неестествено и каза нещо на език, който Клеър не разбираше. В отговор Оливър процеди нещо през стиснати зъби.

— Ние отговаряме за нея — заяви Ханс и сложи ръка на рамото на Клеър. — Освен това тя е собственост на Амели. Ти нямаш нищо общо, Оливър. Дръпни се.

Усмивайки се, Оливър вдигна ръце в знак на отстъпление и се отмести. Ханс побутна Клеър покрай него и докато вървеше напред, Клеър усети погледа на Оливър, впит в тила ѝ, остър като бръснач.

Малката групичка се раздели на две, когато Ханс се приближи. Клеър предположи, че са предимно вампири — не че носеха табелки или нещо такова, но повечето от тях имаха мъртвешки бледи лица, от които лъхаше хлад, и се движеха с плавната бързина на змия. Всъщност единствените „дишащи“, както ги беше нарекъл Оливър,

бяха кметът Морел, който стоеше в края на групичката и очевидно се чувстваше ужасно неловко, и неговият син, Ричард. Върху униформата на Ричард имаше мокри петна и на Клеър ѝ отне няколко секунди, докато осъзнае, че това е кръв.

Кръвта на Сам.

Сам лежеше по гръб на килима, а главата му почиваше в скута на Амели. Тя беше коленичила до него и нежно милваше медночервеникавата му коса. Сам беше неимоверно блед, изглеждаше мъртъв, а колът все още стърчеше от гърдите му.

Амели бе затворила очи, но ги отвори, когато Ханс побутна Клеър към нея. В продължение на един дълъг миг тя сякаш не разпозна момичето пред себе си, после по лицето ѝ пробяга сянка на изтощение. Тя сведе поглед към Сам и го погали по бузата.

— Клеър, помогни ми — каза тя, сякаш продължаваше разговор, в който Клеър не помнеше да е участвала. — Направете ѝ място, ако обичате.

Ханс я пусна и Клеър усети как я връхлита непреодолимо желание да побегне, да избяга от тази стая, да намери Шейн и да се махне, да отиде където и да е, само да не е тук. В очите на Амели имаше нещо необхватно, нещо, което Клеър не можеше и не искаше да разбере. Тя понечи да направи крачка назад, ала Амели я сграбчи за китката и я накара да коленичи от другата страна на Сам.

Той изглеждаше мъртъв.

Наистина мъртъв.

— Когато ти кажа, искам да уловиш дървото и да дръпнеш — нареди Амели с нисък, равен глас. — Но не и преди да съм ти казала.

— Но... аз... аз не съм особено силна...

Защо не помолеше Ричард? Или някой от вампирите? Може би дори Оливър?

— Достатъчно си силна — увери я Амели. — Когато ти кажа, Клеър.

Амели отново затвори очи и Клеър нервно изтри влажните си длани в крачолите на дънките си. Колът, забит в гърдите на Сам, беше заоблен и гладък, като кол от ограда, и Клеър нямаше представа колко бе дълъг. Дали бе пронизал сърцето на Сам? Това не трябваше ли да го убие веднъж завинаги? Клеър си спомни как веднъж бяха говорили за други вампири, които били намушкани с кол, и те бяха умрели...

Внезапно лицето на Амели се разкриви от болка.

— Сега, Клеър!

Без да се замисли, Клеър сграбчи дървения кол и дръпна с всичка сила. В продължение на един ужасяващ миг ѝ се стори, че няма да успее, ала после усети как дървото се плъзва навън, триейки се в костите.

Тялото на Сам се изви, сякаш му бяха пуснали ток с някоя от онези сърдечни машини в болниците. Вампирите около тях се отдръпнаха, ала Амели не го пусна; пръстите ѝ, притиснати до слепоочията му, бяха побелели от усилието. Тя отвори сребристосивите си очи и в тях лумна пламък.

Клеър залитна назад, стиснала кола с две ръце. Ричард Морел, с помрачняло, уморено лице, го издърпа от пръстите ѝ, мушна го в найлонов плик и го запечата. Веществено доказателство.

Тялото на Сам отново се отпусна безжизнено. Тънка алена струйка бе започнала да се процежда от зейналата рана и Амели свали бялото си копринено сако, направи го на топка и го притисна към гърдите му. Никой не продумваше, Амели също мълчеше. Клеър стоеше безпомощно и не откъсваше очи от Сам.

Той не помръдваше и все още изглеждаше мъртъв.

— Самюел — гласът на Амели беше нисък, тих и изпълнен с топлина; тя се приведе над него. — Самюел, върни се при мен.

Очите на Сам се отвориха. Зениците му бяха огромни, като очите на сова. Ужасена, Клеър прехапа устни и отново ѝ се прииска да побегне, ала Ханс и Гретхен бяха зад нея, а и така или иначе, всеки опит за бягство беше обречен.

Сам примигна и зениците му бавно започнаха да се свиват. Устните му помръднаха, ала от тях не излезе никакъв звук.

— Дишай — каза Амели с все същия мек, топъл глас. — Тук съм, Самюел. Няма да те изоставя.

И тя нежно го помилва по челото. Сам примигна още веднъж и бавно спря погледа си върху нея.

Изглеждаха така, сякаш на света нямаше никой друг, освен тях двамата.

Амели греши, помисли си Клеър. Не само Сам я обича. Тя го обича толкова силно, колкото и той нея.

Най-сетне Сам откъсна очи от лицето на Амели и огледа хората около себе си, сякаш търсеше някого. Когато не го откри, отново погледна към Амели и устните му беззвучно произнесоха едно име. Майкъл.

— Майкъл е добре — увери го Амели. — Ханс, иди да го доведеш.

Ханс кимна и излезе забързано.

Майкъл!

Клеър внезапно осъзна, че покрай всичко, което се беше случило, напълно бе забравила, че и той е тук.

С всяка изминала секунда Сам изглеждаше все по-добре, но въпреки това Амели продължи да притиска импровизираната превръзка към гърдите му.

Сам вдигна ръка, бавно и с усилие, и я положи върху нейната. Очите им се срещнаха и в продължение на няколко дълги секунди те се гледаха безмълвно, после Амели кимна и свали ръката си.

С помощта на Амели и като придържаше превръзката към раната си, Сам бавно седна и се облегна на стената.

— Можеш ли да ни кажеш какво се случи? — попита тя. Сам кимна и Клеър видя как Ричард Морел прикляка до него с бележник и химикалка в ръка.

Когато най-сетне се завърна, гласът на Сам беше слаб и едва доловим. Очевидно бе, че говоренето му причинява болка.

— Отидох да видя Майкъл.

— Той беше с нас — каза Амели. — Повикахме го през нощта.

Ръката на Сам, онази, която не притискаше бялото сако към гърдите му, се повдигна и отново тупна безпомощно на пода.

— Почувствах, че не си е вкъщи, и обърнах колата. Тогава някой отвори вратата... имаше Тейзър^[1], не можах да се съпротивявам. Намушка ме, докато бях на земята.

— Кой беше? — попита Ричард.

Сам затвори очи за миг, после отново ги отвори.

— Не видях. Беше човек. Чух биенето на сърцето му — той преглътна мъчително. — Жаден съм.

— Първо трябва да се излекуваш — отвърна Амели. — Още съвсем малко. Можеш ли да ни кажеш още нещо за човека, който те нападна?

Сам, който пак бе затворил очи, ги отвори с усилие.

— Нарече ме Майкъл.

Майкъл се появи точно навреме, за да чуе последните думи на Сам. Той хвърли слисан поглед на Клеър и коленичи до Сам.

— Кой го каза? Онзи, който ти причини това ли?

Сам поклати глава.

— Не знам кой беше. Знам само, че беше мъж. И че използва твоето име. Мисля, че ме е взел за теб — устните на Сам се извиха в бледо подобие на усмивка. — Предполагам, че не е видял косата ми, преди да ме намушка.

Статията във вестника. Капитан Очевиден. Някой бе решил да убие най-новия вампир в града и си беше чист късмет, че вместо него бяха нападнали Сам. Иначе полицаите щяха да намерят Майкъл, проснат безжизнен на улицата.

Изражението на Майкъл красноречиво говореше, че и той си мисли абсолютно същото.

Амели беше разтревожена. Не че го показваше с нещо, но Клеър се бе срещала с нея достатъчно често, за да усети разликата. Движеше се по-бързо от обикновено, а в очите ѝ не се четеше същото спокойствие както обикновено. Клеър потрепери, когато Амели я повика в една съседна стая. Тя бе малка и празна и най-вероятно се използваше за срещи. Амели не дойде сама — последва я висок рус вампир, който застана с гръб към вратата, същински катинар от плът и кръв. Никакъв шанс за бързо измъкване от стаята... всъщност — никакъв шанс за каквото и да било измъкване.

— Какво се случи? — попита Амели.

— Не знам — отвърна Клеър. — Аз спях. Събудих се, когато...

Канеше се да каже „когато чух сирените“, но то не бе съвсем вярно. Беше усетила някакъв прилив на тревога, дошъл незнайно откъде. Ева и Шейн също го бяха почувствали. Обикновено бе необходима атомна бомба, за да накара Шейн да стане преди изгрев-слънце, ала ето че и той се бе събудил.

— Сякаш в къщата прозвуча сигнал за тревога или нещо такова — довърши Клеър.

Лицето на Амели остана свършено спокойно и непроницаемо.

— Така значи.

— Защо? Това важно ли е?

— Може би. Какво друго?

— Ами... нищо. Навън виеше сирена и предполагам, всичко вече беше свършило. Сам лежеше на улицата, а полицията беше пристигнала.

— Никой друг ли не видя?

Клеър поклати глава.

— А приятелите ти? Те къде бяха?

Това не беше случаен въпрос. Клеър усети как пулсът ѝ се ускорява и опита да се успокои. Ако Амели не ѝ повярваше...

— Спяха — твърдо заяви тя. — Шейн беше с мен, а Ева я видях да слиза от горния етаж. Няма как да са го направили те.

Амели ѝ хвърли бърз поглед, от който тревогата на Клеър изобщо не намаля.

— Знам, че животът им ти е скъп, Клеър, но държа да разбереш едно — излъжеш ли заради тях, няма да ти простя.

— Не лъжа. Бяха си в стаите, когато излязох. Нямахме го единствено Майкъл, но той е бил с вас.

Амели ѝ обърна гръб и закрачи напред-назад, бавно и грациозно. Изглеждаше толкова свършена... толкова овладяна.

— Не се ли тревожите за Сам? — не можа да се сдържи Клеър.

— Повече се тревожа за това, как да попреча на онзи, който го е сторил, да опита отново. Сам бе достатъчно стар, за да оцелее след такова нападение... макар и едва-едва. Ако колът беше останал в гърдите му малко по-дълго или ако слънцето го беше изгорило, нямахме да се оправи. Ако убиецът не бе сбъркал, Майкъл щеше да издъхне почти веднага. Ще му трябват десетилетия, докато развие нужния имунитет.

Клеър няколко пъти отвори уста, преди най-сетне да успее да отговори.

— Искате да кажете, че вампирите не умират, когато ги намушкат с кол в гърдите?

— Искам да кажа, че не е никак лесно да бъдем убити. И става все по-трудно, колкото по-дълго живеем. Ако сега решиш да забиеш кол в моето сърце, аз просто ще го извадя, макар че доста ще ти се разсърдя за съсипаната дреха. Ако не успея да го извадя през първите

няколко часа, колът ще ме нарани, може би дори сериозно, но няма да ме унищожи по начина, по който си мислиш. Ние далеч не сме толкова крехки, малка Клеър — по устните на Амели пробяга усмивка и за миг зъбите ѝ проблеснаха като перлен наниз. — Няма да е лошо, ако го обясниш на приятелите си. Особено на Шейн.

— Но... Брандън...

Усмивката на Амели угасна.

— Измъчвали са го — каза тя. — Горили са го със слънчева светлина, за да намалят съпротивителните му сили. Когато най-сетне са забили кола в гърдите му, Брандън не е бил по-силен от току-що създаден вампир. Бащата на Шейн знае твърде много.

А сега същото можеше да се каже и за Клеър. Кое то надали беше добре.

— Полицаяте отведоха Шейн и Ева в управлението. Не искам да им се случи нищо лошо.

— Сигурна съм, че не искаш. Така, както аз не искам да се случи нищо лошо със скъпия ми Самюел, който на драго сърце би умрял, за да защити правата на дишащите в този град — гласът на Амели бе студен и мрачен и Клеър усети как стомахът ѝ се свива. — Питам се дали не съм била прекалено снизходителна. Дали не съм допуснала твърде голяма свобода.

— Вие не ни притежавате — прошепна Клеър и почувства как златната гривна се впила в китката ѝ. Тя потръпна и се опита да я охлаби.

— Нима? — хладно попита Амели и хвърли поглед към вампира пред вратата. — Пусни я да си върви. Приключих с нея.

С едва забележим поклон вампирът отстъпи встрани и Клеър едва потисна желанието си да се втурне навън. Да стои в една стая с Амели (да не говорим пък за нейния телохранител), беше страшно и напрегнато, ала трябваше да направи един последен опит.

— Ами Шейн и Ева...

— Не се бъркам във вашето правосъдие — отвърна Амели. — Ако са невинни, ще бъдат освободени. Сега си върви. Очаквам днес да се явиш при Миърнин, освен това съм уредила да вземаш някои допълнителни часове в университета. Тази сутрин у вас беше изпратен подробен списък.

Клеър се поколеба.

— Сам трябваше да ме заведе при Миърнин... сега кой ще...

Аmeli рязко се обърна и Клеър видя в очите ѝ нещо необузвано и ужасяващо.

— Малка глупачке, не ме занимавай с незначителните подробности! Махай се!

Клеър побягна.

Когато се прибра, в Стъклената къща нямаше никого. Нито Шейн, нито Ева, нито Майкъл, когото така и не бе видяла, докато си тръгваше от Съвета на старейшините, отпратена безцеремонно от Гретхен и Ханс. Обзе я чувство на ужасна самота, докато заключваше вратите и проверяваше дали всички прозорци са затворени.

От къщата се излъчваше някаква... топлина. Не в смисъл на горещина, а на уют. Дружелюбност. Клеър сложи ръка върху стената в дневната.

— Чуваш ли ме? — попита тя и веднага се почувства глупаво.

Та това беше просто една къща, нали така? Дърво и тухли, бетон, жици, тръби. Как можеше да я чува?

И въпреки това Клеър не можеше да се отърси от чувството, че именно къщата я беше изтръгнала от сън тази сутрин. И нея, и Шейн, и Ева. Че се бе опитала да ги предупреди. А и нали пак къщата беше спасила Майкъл, когато Оливър го беше нападнал; беше му дала такъв живот, какъвто можеше — като призрак. Тя искаше да им помогне.

— Ще ми се да можеше да говориш — каза Клеър. — Ще ми се да можеше да ми кажеш кой се опита да убие Сам.

Ала къщата не можеше, а тя се опитваше да говори с една стена! Клеър въздъхна, обърна се и видя как един повей на вятъра повдигна лист хартия.

Повей от вятър, какъвто не духаше!

Листът беше на масата, върху калъфа с китарата на Майкъл. Клеър го грабна и се зачете, като и сама не се осмеляваше да повярва...

Какво всъщност очакваше? Че къщата ще ѝ каже името на провалилия се убиец на Сам? Разбира се, че не. Онова, което прочете, не бе отговорът на нейния въпрос, а учебна програма, върху която с големи червени букви беше напечатано „ПРОМЕНЕНА“. От

основните ѝ предмети не бе останал почти никой, като отстрани имаше бележка, че се е освободила с тест.

Ала не това привлече вниманието ѝ, а предметите, които бяха включени на тяхно място. *Биохимия за напреднали. Философски науки. Квантова механика. Митове и легенди — специализиран курс.*

Леле! Нередно ли беше, че Клеър усети как сърцето ѝ прескача един удар? Когато отново погледна листа в ръката си, забеляза, че първата ѝ лекция започва след по-малко от час, ала все още не можеше да тръгне. Не и преди да се е чула с Ева и Шейн.

Трийсет минути по-късно, докато беше на телефона и се мъчеше да накара някой в полицейското управление да отговори на въпросите ѝ, чу подрънкване на ключове, съпроводено от гласа на Ева, който казваше „задник“. Клеър усети как пръстите, които я бяха стиснали за гърлото, най-сетне се разхлабват.

— Ехо, Клеър? Тук ли си?

— Ето ме! — извика тя и като затвори телефона, излезе в коридора.

Ева беше обгърнала раменете на Шейн с ръка и го придържаше да не падне. Клеър примига при вида на лицето му, цялото покрито със синини и рани.

— О, Боже! — ахна тя и побърза да го улови от другата страна. — Какво е станало?

— Ами Големият страшен мъж, когото виждаш, реши да се прави на интересен пред полицаи Фентън. Е, гледала ли си „Бамби срещу Годзила“? Горещо-долу така мина, само дето при нас имаше повече пестници — нехайно отвърна Ева, ала веселият ѝ тон прозвуча ужасно неестествено. — Опитвах се да го накарам да отидем до болницата, за да го прегледат, но...

— Добре съм — процеди Шейн през стиснати зъби. — Бил съм и по-зле.

Сигурно казваше истината, ала въпреки това Клеър се чувстваше болезнено безпомощна. Страшно ѝ се искаше да направи нещо. Каквото и да било. Двете с Ева го отведоха до дивана и той се свлече върху възглавниците и затвори очи. Под синините изглеждаше адски блед. Клеър помилва сплъстената му от кръв коса и с поглед попита Ева какво да прави. Ева сви рамене и безмълвно отговори: „Просто го остави да си почине.“ Ала тя също изглеждаше уплашена.

— Шейн — каза Ева на глас. — Сериозно говоря, не искам да те оставяме сам. Трябва да отидеш в болницата.

— Благодаря, мамо. Това са само драскотини. Мисля, че ще ме бъде. Хайде, тръгвайте.

Той се протегна и улови ръката на Клеър. Тъмните му очи се отвориха. Е, поне едното от тях, тъй като другото бързо се подуваше.

— Ами ти? Добре ли си?

— Добре съм. Нищо особено не се случи. Просто поговорих с Амели — Клеър си пое дълбоко дъх. — Мисля, че Сам ще се оправи.

— А Майкъл? Всичко наред ли е с него? — попита Ева.

— Да, и той е добре. Съжалявам, че не можах да ви измъкна. Амели...

Хмм, май беше по-добре да не им споменава колко слабо се бе развълнувала Амели от идеята, че Шейн и Ева може да останат зад решетките.

— Амели беше заета със Сам — довърши Клеър.

Ева сви рамене и хвърли сърдит поглед на Шейн.

— Ние сигурно нямаше да се бавим и десетина минути, ако този тук се беше държал прилично — каза тя. — Виж, Шейн, знам, че се имаш за страшно корав, но наистина ли трябва да предизвикваш всеки задник, който ти се изпречи? Не може ли да си избираш всеки втори или нещо такова?

— Страшното е, че точно това правя, обаче те са прекалено много. — Той простена и опита да се намести по-удобно върху дивана. — Майната му. Полицай Задник си го бива в побоите.

— Шейн — обади се Клеър, — бъди сериозен. Наистина ли си добре? Мога да те закарам до болницата, ако не си?

— За какво? За да кажат да си слагам лед и да ми вземат сто долара, които нямам? — Той взе ръката ѝ в своята и Клеър забеляза, че кокалчетата му бяха ожулени. — Ами ти? Нищо ухапано или счупено, нали?

— Не. Нищо ухапано или счупено. Те са ядосани и обезпокоени, но не се опитаха да ме наранят. — Клеър погледна часовника си и сърцето ѝ прескочи един удар, а после заби учестено. — Ъ-ъ-ъ... трябва да тръгвам. Имам лекции. Сигурен ли си, че...

— Ако още един път ме попиташ дали съм добре, сам ще си ударя някое кроше, за да те накажа — каза той. — Хайде, тръгвай. Ева,

погрижи се да не хукне нанякъде сама, става ли?

Ева вече държеше ключовете на колата си в ръка и ги подрънкваше нетърпеливо.

— Ще направя всичко възможно — обеща тя. — Хей, това пристигна за теб. Специална доставка.

И тя подхвърли на Клеър някакъв пакет, върху който беше написано името ѝ. Със същия почерк, не пропусна да забележи Клеър, като онзи върху плика с гривната.

В пакетчето имаше лъскав мобилен телефон, с MP3 плейър и миниатюрна флип клавиатура за писане на съобщения. Апаратът беше включен, а батерията — заредена.

Имаше и бележка, на която пишеше само: „За безопасност“. Подписът, естествено, беше на Амели. Това не убягна от вниманието на Ева и тя повдигна вежди. Клеър побърза да смачка малкото листче.

— Искам ли да знам какво е това? — обади се Шейн от дивана.

— Най-вероятно не — отвърна Ева. — Клеър, малките момиченца, които приемат бонбони от непознати в Морганвил, могат да пострадат. И то сериозно.

— Тя не е непознат — каза Клеър. — А аз наистина имам нужда от телефон.

Лекциите не приличаха на нищо, което Клеър беше посещавала досега. За първи път в живота си тя имаше чувството, че е „на училище“. От самото начало преподавателите ѝ се сториха отлично подготвени и пълни с ентузиазъм. Те не само я забелязваха, но и я предизвикваха да дава всичко от себе си. Чувствайки се донякъде неподготвена, Клеър избута първия час по биохимия за напреднали, записвайки си заглавията на всички учебници, които щяха да ѝ трябват, същото направи и в часа по философия. Клеър не разбра и половината от нещата, които чу в часа по философия, ала дори и така той беше многократно по-интересен от монотонното каканижене на преподавателите в досегашните ѝ курсове.

Когато най-сетне дойде време за късната ѝ обедна почивка, Клеър се чувстваше въодушевена... всъщност, чувстваше се жива. С огромно удоволствие се зае да търси на старо учебниците, които щяха да ѝ трябват, а още повече се зарадва, когато установи, че по някакъв

мистериозен начин ѝ бяха отпуснали стипендия, която да покрие разходите ѝ. Бяха ѝ открили сметка, към която имаше дори дебитна карта.

Тя си купи нова блуза с дълги ръкави, самобръсначки за еднократна употреба и шампоан.

Направо бе плашещо колко много ѝ хареса да има някакви пари в джоба си.

Когато наближи три часът, тя започна да се чуди дали не трябва да отиде сама в къщата на Миърнин, ала накрая реши да изчака. Никой не я бе уведомил за промени в плана, така че тя се запъти към Университетския център, за да поучи, докато чака. Голямата зала за самостоятелни занимания беше претъпкана, а в единия край някой свиреше на китара. Там се бяха скупчили най-много хора, които ръкопляскаха след всяка песен. Който и да свиреше, определено си го биваше — сложно класическо произведение бе последвано от поп парче. Клеър тъкмо подреждаше учебниците си върху една свободна маса, когато до ушите ѝ достигна позната мелодия. Тя се покачи на един стол и погледна над главите на събралите се хора.

Точно както предполагаше — китаристът бе не някой друг, а Майкъл. Свиреше седнал, ала Клеър все пак виждаше главата и раменете му. Той вдигна поглед и ѝ кимна, когато срещна очите ѝ, после отново се наведе над китарата си. Клеър скочи на земята, избърса дървения стол, върху който беше стъпила, и седна. В главата ѝ запрепускаха безброй мисли. Майкъл беше тук. Но защо? Дали беше просто случайност? Или нещо повече?

Опита да се съсредоточи върху свойствата на нискочестотните вълни в намагнитената плазма, което, честно казано, беше адски готино. Физика на звездите. Нямаше търпение да започне лабораторните упражнения. Теорията вървеше бавно, но беше интересна. Освен това беше свързана с друг аспект на плазмената физика, който беше привлякъл вниманието ѝ — задържане и пренос на плазма. Може и да бе просто случайност, ала някак си Клеър усещаше, че тук има нещо, което на всяка цена трябва да разбере. Нещо, свързано с онова, което Миърнин ѝ беше казал за видоизменянето — ключов елемент в алхимията. Възможно ли бе между двете наистина да съществува връзка?

„Плазмата представлява заредени частици. Тя може да бъде контролирана и повлиявана от магнитни полета...“ Плазмата бе суровото състояние между материя и енергия... между една форма и друга.

Преобразуване.

Изведнъж, като гръм от ясно небе, Клеър разбра какво бе открил Миърнин. Порталите! Те бяха магнитни полета, които задържаха малко пластично плазмено поле в устойчиво състояние. Но как ги превръщаше в подвижни червейни дупки? Защото те бяха точно това, нали така... след като бяха в състояние да изкривят пространството по този начин. А и плазмата нямаше как да е обикновена плазма. Може би беше особено студена плазма? Ако това изобщо бе възможно...

Клеър бе толкова погълната от учебниците си, че дори не чу изскърцването на стола до нея, нито усети, че някой се е настанил в него, докато една ръка не хвана книгата, в която тя бе потънала, и не я натисна надолу.

— Здравсти, Клеър — поздрави Джейсън.

Смахнатият брат на Ева. Лукавото му лице беше бледо — не готически бледо, а болнаво бледо. Анемично. На врата му имаше рани, които вече бяха хванали коричка, широко отворените му очи бяха кървясали и той определено изглеждаше надрусан. Страшно надрусан. Освен това очевидно не бе припарвал нито до баня, нито до пералня от няколко седмици — миришеше на мръсно и вкиснато. Гадост!

— Как я караш? — попита той.

Клеър не бе сигурна как да постъпи. Да изпищи? Тя затвори книгата и я стисна с две ръце (беше доста тежичка и спокойно можеше да послужи като оръжие), след което се огледа наоколо. Университетският център беше пълен с хора. Вярно, в момента вниманието на повечето от тях беше привлечено от музиката на Майкъл, ала въпреки това имаше достатъчно студенти, които говореха, учеха или се разхождаха напред–назад. От мястото си Клеър виждаше как зад бара Ева се усмихва и прави кафе.

Джейсън сякаш беше невидим — никой не му обръщаше никакво внимание.

— Здравсти — отвърна тя. — Какво искаш?

— Световен мир. Хубава си.

А ти не си.

Разбира се, Клеър не можеше да го изрече на глас, затова зачака.
Тук съм в безопасност. Пълно е с хора. Майкъл е съвсем наблизно, а Ева...

— Не ме ли чу? Казах, че си хубава.

— Благодаря.

Устата на Клеър бе пресъхнала. Беше уплашена, макар и сама да не знаеше защо, освен ако не броеше онова, което бе чувала от Ева за него. Пък и той наистина изглеждаше опасен. А и тези белези по врата му — дали не бяха от ухапване?

— Трябва да вървя — опита да се измъкне Клеър.

— Ще те придружа до лекцията ти — думите на Джейсън прозвучаха някак мръснишки, като абсурдна реплика в евтин порнофилм. — Винаги съм искал да понося учебниците на някоя секси колежанка.

— Не — каза Клеър. — Не може. Тоест... не отивам в час. Но трябва да си вървя.

Защо просто не му кажеш да я остави на мира? Защо?

Джейсън ѝ изпрати въздушна целувка.

— Върви тогава. Но не обвинявай мен, когато следващото мъртво момиче се озове в контейнера ви за боклук само защото си отказала да ми направиш една съвсем дребна услуга.

При тези думи Клеър, която тъкмо ставаше от масата, се вцепени. Замръзна на мястото си и го погледна с широко отворени очи.

— Какво? — глупаво попита тя. Мозъкът ѝ, който бе действал със скоростта на светлината, докато прескачаше от една задача по физика на друга, изведнъж бе станал ужасно муден. — Какво каза?

— Не че съм направил нещо. Но ако бях, вече щях да планирам следващото. Освен ако някой не поговори с мен и не ме убеди да престана. Или пък се споразумее с мен.

На Клеър ѝ стана студено. И още по-страшно — имаше чувството, че е напълно сама. Джейсън не правеше нищо лошо, просто си седеше там и говореше, ала Клеър се чувстваше омърсена и ужасно беззащитна.

Майкъл е съвсем наблизно. Нали чуваш китарата му! Ето го къде е. В безопасност си.

— Окей. Слушам те — каза тя на глас. Когато преглътна, ѝ се стори, че устата ѝ е пълна с кабарчета и прах.

И тя бавно се свлече на стола.

Джейсън се приведе към нея, положи ръце на масата и понижи глас.

— Ето как стоят нещата, Клеър. Искам по-голямата ми сестра да разбере какво ми причини, когато ме изпрати в онова място. Знаеш ли какво представлява тъмницата в Морганвил? Дори в Третия свят биха затворили подобно място заради нечовешко отношение към затворниците. *Ева ме изпрати там.* И дори не се опита да ме спаси.

Клеър усети, че пръстите на ръцете ѝ започват да изтръпват — толкова здраво стискаше тежкия учебник. Трябваше да положи усилие, за да охлаби хватката си.

— Съжалявам — каза тя. — Трябва да е било гадно.

— Гадно? Кучко, ти слушах ли ме изобщо? — Джейсън продължаваше да се взира в нея, без да мига, сякаш беше мъртъв. — Аз трябваше да бъда негов, знаеш ли? На Брандън. Някой ден той щеше да ме превърне във вампир, ала ето че е мъртъв, а аз съм ужасно прецакан. Сега не ми остава друго, освен да чакам някой отново да ме хвърли в затвора. Обаче знаеш ли какво, Клеър? Това няма да стане. Не и без да съм се позабавлявал преди това.

Той я сграбчи за китката и тя отвори уста, за да изкрещи...

Изведнъж между пръстите му проблесна нож.

— Не мърдай — нареди той и допря острието до ръката ѝ. — Не съм свършил. Мръднеш ли, ще ти пусна кръв.

Въпреки заплахата, Клеър се опита да изкрещи, ала от устните ѝ излезе само едва доловимо скимтене. Джейсън се усмихна и покри китката ѝ и ножа с мръсна на вид кърпичка.

— Така. Някой няма да забележи. Не че някой го интересува. Не и в Морганвил. И все пак, в случай че някой тъпанар реши да се прави на герой, нека си остане между нас.

Клеър започна да трепери.

— Пусни ме — каза тя. Без сама да знае как, гласът ѝ прозвуча тихо и хладнокръвно. — Няма да кажа нищо.

— О, я стига! Първо ще изтичаш при приятелчетата си, а после ще отидеш право при ченгетата. Вероятно при онези задници Хес и Лоу. Знаеш ли, че се опитват да ме спипат, откакто бях хлапе? Кучи синове.

Джейсън се потеше. Тежка капка се търкулна по бледото му лице и попи в камуфлажното му яке.

— Чувам, че си гъста с вампирите. Вярно ли е?

— Какво?

Натискът на острието се засили, парещ и болезнен, и Клеър си помисли колко лесно Джейсън можеше да среже вените ѝ. Цялата ѝ ръка трепереше, но тя все пак успя да устои на изкушението да опита да се отскубне — така само щеше да свърши работата вместо него.

— Ъ-ъ-ъ... да, Защитена съм. Ще си имаш неприятности заради това, Джейсън.

Устните му се разтеглиха в зловеща усмивка, която повече приличаше на озъбване и изобщо не се отрази в пламналите му, странни очи.

— Имам си неприятности, откакто съм се родил — каза той. — Дай ги насам. Кажи на вампира, който те е белязал, че знам нещо. Нещо, което може да взриви града. Готов съм да им го кажа при две условия — възможност да направя каквото поисквам със сестра ми и еднопосочен билет от Морганвил.

О, боже, о, боже, о, боже! Той иска да склучи сделка. За живота на Ева.

— Нямам намерение да преговарям с теб — отсече Клеър. — Никога няма да ти позволя да нараниш Ева.

Колкото и да бе невероятно, при думите ѝ Джейсън примигна. За частица от секундата придоби почти човешки вид и Клеър си спомни, че не е много по-голям от нея.

— И как смяташ да ми попречиш, сладурче? Като ме удариш с раницата си ли?

— Ако се наложи.

Той се облегна назад и я изгледа продължително, после се разсмя. С пълно гърло. При този груб, металически звук, Клеър потръпна и си помисли, че сега вече с нея е свършено, ала той изведнъж вдигна кърпичката от китката ѝ. Ножът бе изчезнал сякаш с магия, но за сметка на това върху кожата ѝ имаше не особено дълбоко порязване, от което се процеждаше тънка струйка кръв и което започваше да я боли.

— Знаеш ли какво, Клеър? — Джейсън се изправи, пъкна ръце в джобовете на якето си и отново ѝ се усмихна. — Започвам да те

харесвам. Страшно си забавна.

И той се отдалечи. Клеър се опита да стане, за да види къде отива, ала не можа. Краката ѝ просто отказаха да ѝ се подчинят и след броени секунди Джейсън не се виждаше никъде.

Клеър погледна към бара и видя, че Ева се взира в нея с широко отворени, тъмни очи. Дори и без обичайния си готически грим, беше бледа като смъртник.

— Добре ли си? — попита Ева беззвучно.

Клеър кимна, въпреки че изобщо не беше добре, а и раната на китката ѝ продължаваше да кърви. Тя бръкна в раницата си и извади една лепенка (винаги имаше лепенки у себе си, в случай че от много ходене ѝ излязат мозоли). Това ще свърши работа.

Клеър тъкмо я залепваше, когато усети, че някой стои зад нея, и подскочи, очаквайки да види Джейсън, вдигнал нож зад гърба ѝ.

Вместо това видя Майкъл. Той държеше калъфа с китарата си в ръка и изглеждаше... страхотно. Излъчваше спокойствие, каквото Клеър не помнеше да бе виждала у него преди. По бузите му имаше лека руменина, а очите му грееха.

Това обаче не трая дълго.

— Тече ти кръв — каза той и се намръщи. — Какво стана?

Клеър въздъхна и вдигна ръка, за да му покаже лепенката.

— Човече, представи си колко неудобно щеше да ти стане, ако бях казала нещо друго — каза тя и Майкъл я погледна неразбиращо. — Аз съм момиче, Майкъл, можеше да е нещо естествено. Като тампони, например?

Вампир или не, Майкъл си оставаше такова момче. Изражението, което се изписа върху лицето му при тези думи, беше ужасно смешно — смесица от смущение и погнуса.

— О, Боже, май трябваше да помисля, преди да си отворя устата. Извинявай. Още не съм свикнал. Е... какво стана?

— Поряхах се на една страница.

— Клеър!

Тя въздъхна.

— Добре де, но не се паникьосвай. Беше Джейсън, братът на Ева. Мисля, че просто искаше да ме изплаши.

Очите на Майкъл се разшириха и той рязко се обърна към бара. Очевидно търсеше Ева. Когато я видя, по лицето му се разля почти

болезнено облекчение, изместено почти веднага от мрачна сянка.

— Не мога да повярвам, че е дошъл тук! Как така още не са го заловили!

— Може би някой не иска той да бъде заловен — подхвърли Клеър. — Та нали убива само хора. Ако ги убива той. — Макар че той, общо взето, си бе признал, не беше ли така? А и ножът също беше важна улика. — Ще говорим по-късно. Сега трябва да отивам... — Клеър млъкна, спомнила си тъкмо навреме, че не бива да казва на Майкъл за Миърнин. — ... в час.

До последния момент не ѝ се вярваше, че Амели очаква от нея да отиде сама. Дори не бе сигурна, че е в състояние да го направи. Вярно, през по-голямата част от времето Миърнин беше ужасно интересен, ала когато се разстроеше... не, в никакъв случай не можеше да отиде сама. Ами ако се случеше нещо? Сам нямаше да бъде там, за да ѝ се притече на помощ.

Майкъл не помръдна.

— Знам къде отиваш — каза той. — Аз ще те откарам. Клеър примига насреща му.

— Ти... какво?

Майкъл понижи глас, въпреки че никой не им обръщаше внимание:

— Аз ще те откарам. И ще те изчакам.

Докато отиваха към колата на Майкъл, Клеър разбра, че Амели му бе казала. Очевидно не бе имала друг избор — само на Сам вярваше достатъчно, за да му даде информация и достъп до Миърнин, но в близките няколко дни Сам щеше да бъде извън строя, а Майкъл имаше личен интерес Клеър да е добре.

— Но ще се справи, нали? — попита Клеър.

Майкъл ѝ отвори вратата на подземния гараж — правеше го автоматично, навярно се бе научил преди години от дядо си. Имаше някои от жестовете на Сам, както и същата походка.

— Да — отвърна Майкъл. — Но едва не загина. Вампирите са настръхнали и искат на всяка цена да пипнат виновника. Накарах Шейн да ми обещае да не си показва задника навън и да не излиза сам.

— Мислиш ли, че ще удържи на думата си?

Майкъл сви рамене и отвори вратата на колата си — типичния за вампирите седан със затъмнени стъкла, досущ като този на Сам. Форд. Хубаво бе да се знае, че вампирите купуваха американското.

— Направих всичко по силите си — каза Майкъл. — Но Шейн не иска да чуе нищо от онова, което му говоря. Вече не.

Клеър седна в колата и си сложи предпазния колан.

— Вината не е твоя — каза тя, докато Майкъл се настаняваше на шофьорското място. — Той просто не се справя особено добре със ситуацията. Не виждам какво можем да сторим ние.

— Нищо — отвърна Майкъл и запали двигателя. — Не можем да направим абсолютно нищо.

Разбира се, не пътуваха дълго. Доколкото Клеър можа да види през тъмните стъкла, минаха по същия път, по който и Сам я бе откарал до улицата, където се намираше бърлогата на Миърнин. Майкъл паркира колата до тротоара и Клеър слезе. В мига, в който се озова навън, тя осъзна нещо и се наведе, за да погледне през прозореца. После отново се мушна в колата.

— По дяволите! Ти не можеш да дойдеш, нали? Не можеш да излезеш на слънце?

Майкъл поклати глава.

— Наредено ми е да те чакам тук, докато слънцето залезе. Тогава мога да отида в къщата. Амели каза, че ще се погрижи дотогава да си в безопасност.

— Но...

Клеър прехапа устни. Вината не беше негова. До залез-слънце оставаха още три часа, в които щеше да ѝ се наложи сама да си пази гърба.

— Окей. Ще се видим, когато се стъмни.

Тя затвори вратата след себе си и видя, че старата Катрин Дей седи на верандата на своята голяма къща, люлее се и си пийва нещо, което приличаше на студен чай. Клеър ѝ помахаша и старицата ѝ кимна.

— Нали внимаваш? — извика тя.

— Да, госпожо!

— Казах ѝ аз на кралицата, че не ми харесва, дето те праща при онова нещо. Казах ѝ! — Старицата яростно размахаша пръст, за да подчертае думите си. — Ела, седни за малко и си пийни студен чай.

Онова нещо ще почака. И без това през половината време не знае къде се намира.

Клеър се усмихна и поклати глава.

— Не мога, госпожо. Трябва да отида навреме. Благодаря все пак.

И тя тръгна към алеята, после обаче се сети за нещо и отново се обърна назад.

— А коя е кралицата?

Старицата направи нетърпелив жест, сякаш гонеше досадна муха.

— Тя, разбира се. Бялата кралица. А ти си също като Алиса, знаеш ли? През заешката дупка, при Лудия шапкар.

Клеър опита да не се замисля над това, тъй като почти можеше да чуе думите „Отсечете ѝ главата“. Тя се усмихна любезно на старицата, помахаша ѝ и като си намести раницата, пое към вечерното си училище.

[1] Тейзър (англ. Taser) — електрошоково оръжие, което временно парализира жертвата. — Бел.прев. ↑

8

Амели наистина се беше погрижила Клеър да е в безопасност. Направила го бе, заключвайки Миърнин.

Клеър тъкмо бе пустила раницата си в подножието на стълбите (откъдето щеше да ѝ е лесно да я грабне тичешком), когато забеляза нещо ново в лабораторията. Клетка. А в нея — Миърнин.

— О, боже!

Клеър прехапа устни и направи няколко крачки към него, като внимаваше да не се препъне в някоя от многобройните купчини книги. Доколкото можеше да прецени, това бе същата клетка, в която бяха затворили Шейн на Площада на Основателя — с тежки метални решетки и колела. Клеър се надяваше, че е неразбиваема за вампири. Който и да бе заключил Миърнин вътре, поне бе имал добрината да му осигури цяла камара книги, няколко избелели възглавници, както и едно меко (макар и поовехтяло) одеяло. Миърнин се беше разположил върху възглавниците в единия ъгъл и бе забил в някаква книга гърбавия си нос, върху който се крепяха старовремски очила като на Бенджамин Франклин.

— Закъсна — отбеляза той, докато отгръщаше една страница.

Клеър отвори уста, ала не можа да измисли какво да каже и отново я затвори.

— А, не се тревожи за клетката. За твоя безопасност е, естествено. Понеже Самюел го няма, за да бди над теб.

Той отгърна още една страница, ала очите му не се движеха. Преструваше се, че чете, и в това имаше нещо покъртително.

— Идеята беше на Амели — продължи той. — Не бих казал, че я одобрявам напълно.

— Съжалявам — успя да изрече Клеър най-сетне.

Миърнин сви рамене, затвори книгата и шумно я пусна върху купчината до себе си.

— И друг път са ме затваряли в клетка. Пък и без съмнение ще ме пуснат, щом придружителят ти се присъедини към нас.

Междувременно, нека продължим с обучението ти. Придърпай си стол. Извини ме, че няма да стана, но съм малко по-висок от... — той се протегна и докосна решетките над главата си. — Амели спомена, че си се записала в няколко курса за напреднали.

Клеър с благодарност се възползва от възможността да престане да мисли за това, колко смущаващо и едновременно с това успокояващо ѝ действаше да го вижда така, затворен заради нея в клетка като див звяр. Тя му прочете програмата си и отговори на резките му въпроси, които бяха странна смесица от задълбочени познания и пълно невежество. Миърнин разбираше от философия и биохимия, ала си нямаше и понятие от квантова механика, поне докато тя не му обясни основните неща, след което кимна разбиращо.

— Митове и легенди? — повтори той озадачено, когато чу кой е последният ѝ предмет. — Защо Амели е решила, че е необходимо... е, все едно. Сигурен съм, че е имала основателна причина. Есето ти?

Той протегна ръка и Клеър извади защипаните с телбод страници и му ги подаде. Шест плътно напечатани листа — най-доброто, което бе успяла да направи по един предмет, който едва сега започваше да разбира.

— Ще го прочета по-късно. А книгите, които ти дадох?

Клеър отиде до раницата си, извади ги и се върна.

— Прочетох „Ауреус“ и „Златната верига на Омир“.

— А разбра ли ги?

— Не съвсем.

— Това е, защото алхимията е крайно потайна научна сфера. Горедолу като това да си масон... тях има ли ги все още?

Клеър кимна и Миърнин придоби странно облекчен вид.

— Е, това е добре — каза той. — Ако ги нямаше, последиците щяха да бъдат ужасни. Що се отнася до алхимията, мога да те науча да превеждаш писмените и устните шифри, но повече държа да усвоиш механиката на процесите, а не философията зад тях. Разбра ли методите за изграждане на калцинираща пещ, описани в двете книги?

— Така мисля. Но не може ли просто да си купим онова, което ни трябва? Или да поръчаме да ни го изработят?

Миърнин почука по решетките със сребърния пръстен, който носеше на дясната си ръка, и в стаята отекна металическо дрънчене.

— Никакви такива. Съвременните деца са толкова глупави, роби на чуждата работа, разчитащи за всичко на другите. Не и ти. Ти ще се научиш не само как да използваш инструментите, които ти трябва, но и как сама да си ги направиш.

— Искаш да бъда инженер?

— Няма ли да е само от полза за някой, който изучава физика, да разбира и от практическото приложение?

Клеър го изгледа със съмнение.

— Нали няма да ме накараш да извадя наковалня и да започна да изработвам отвертки или нещо такова?

По устните на Миърнин бавно се разля усмивка.

— Отлична идея! Сериозно ще помисля над нея. А сега имам един експеримент, който бих искал да опитаме. Готова ли си?

Най-вероятно — не.

— Да.

— Премести това — при тези думи той посочи една нестабилна, килната настрани етажерка, която се огъваше под тежестта на безброй книги и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще рухне. — Отмести я, за да не ни пречи.

Клеър не бе съвсем сигурна, че нещото няма да се разпадне при най-лекия допир, но въпреки това се подчини. Етажерката се оказа по-стабилна, отколкото външният ѝ вид предполагаше, и когато я бутна настрани, Клеър с изненада откри, че от другата ѝ страна има ниска сводеста врата, заключена с голям сърцевиден катинар.

— Отвори я — нареди Миърнин и като вдигна книгата, която бе оставил при нейното влизане, се зачете напосоки.

— Къде е ключът?

— Нямам идея — той запрелиства страниците още по-бързо, като се мръщеше. — Потърси го.

Клеър се огледа наоколо обезсърчено.

— *Тук ли?*

Дори не знаеше откъде да започне! Навсякъде беше пълно с купчини, камари и полуотворени чекмеджета, без никакъв помен от ред, поне доколкото тя виждаше.

— Не можеш ли да ми помогнеш поне малко?

— Щях, ако имах и най-малка представа къде е — в суховатия тон на Миърнин се долавяше нотка на печал.

Клеър го погледна с крайчеца на окото си. Той затвори книгата и впери поглед през решетките... не към нея. Всъщност, към нищо определено. Лицето му придоби празно изражение.

— Клеър?

— Да?

Тя издърпа чекмеджето, което беше най-близо до вратата. Вътре имаше бутилки, пълни с нещо, което изглеждаше като прах. Един паяк панически изпълзя в дъното на чекмеджето, където беше по-тъмно. Клеър направи физиономия и побърза да го затвори.

— Можеш ли да ми кажеш защо съм в тази клетка?

Сега гласът на Миърнин звучеше особено — странно спокойствие, примесено с нещо друго, което Клеър не можеше да определи. Тя си пое дълбоко дъх и продължи да проверява чекмеджетата, без да го поглежда в очите.

— Не обичам клетки — продължи той. — В тях са ми се случвали много лоши неща.

— Амели каза, че трябва да поседиш в нея известно време, забрави ли? — отвърна Клеър. — Това ще ни е от помощ.

— Не си спомням — гласът на Миърнин беше мек, топъл и изпълнен със съжаление. — Искам да изляза. Моля те, пусни ме да изляза.

— Не. Нямам...

... ключ, канеше се да каже Клеър, ала това всъщност не бе вярно. Защото пред нея, полускрита под наклонена камара пожълтели листа, имаше връзка с три ключа. Единият беше голям железен ключ, за който Клеър бе сигурна, че ще пасне на големия сърцевиден катинар на вратата зад етажерката. Макар и по-нов, вторият бе също толкова голям и тежък и несъмнено отваряше клетката на Миърнин.

Третият беше мъничък сребърен ключ, като онези, които отключваха куфарчета и тайни дневници.

Клеър посегна към връзката и се опита да я прибере тихомълком. Естествено, Миърнин чу издрънчаването и се приближи към предната част на клетката.

— А, отлично — каза той, като се улови за решетките. — Клеър, моля те, пусни ме да изляза. Не мога да ти покажа онова, което трябва да научиш, ако съм заключен тук вътре.

Господи, просто не можеше да го погледне в очите!

— Не бива да го правя — отвърна тя и отдели големия железен ключ; студен и грубоват, той изглеждаше ужасно древен. — Искаше да отворя онази врата, нали?

— Клеър, погледни ме!

Звучеше толкова тъжен. Клеър чу мекия звън на пръстена му върху решетките, когато Миърнин отново се улови за тях.

— Клеър, моля те!

Клеър му обърна гръб и пъкна тежкия ключ в катинара.

— Клеър, *не отваряй тази врата!*

— Но нали ти ми каза да го направя!

— *Недей!* — Миърнин разтърси решетките на клетката и макар да бяха направени от здраво желязо, Клеър чу как издрънчаха. — Това е моята врата! Моят път за бягство! Ела тук и ме пусни! *Веднага!*

Клеър си погледна часовника. Не беше минало достатъчно време — до залез-слънце оставаше поне един час и Майкъл бе хванат като в капан в колата си.

— Не мога — каза тя. — Съжалявам.

Звукът, изтръгнал се от гърлото на Миърнин при тези думи, я накара да изпита благодарност, че се намира чак в другия край на стаята. Клеър никога не бе чувала лъвски рев, не и на живо, но си го представяше точно така — изпълнен с необузdana, животинска ярост. Цялата ѝ увереност се стопи. Тя затвори очи и се опита да не слуша, ала Миърнин не млъкваше — от устата му се лееше непрекъснат, свиреп порой от думи на език, който Клеър не познаваше. Ала макар думите да бяха неразбираеми, невъзможно бе да не усети злостта, с която бяха пропити.

Добереше ли се до нея сега, щеше да я убие. Слава Богу, че клетката бе достатъчно здрава...

От гърдите на Миърнин се откъсна гърлено ръмжене и Клеър чу остро металическо изщракване.

Клетката не беше достатъчно здрава!

Миърнин извиваше решетките настрани.

Клеър се обърна рязко, все още с ключ в ръка, и го видя да блъска по решетката, която поддаде, сякаш бе направена от мокра хартия. Как бе възможно? Можеше ли наистина да е толкова силен? Нямах ли да се нарани?

Отговорът на последния въпрос ѝ се изясни миг по-късно, когато видя, че от ръцете му тече кръв.

Внезапно осъзна, че ако Миърнин успее да се измъкне, нищо няма да му попречи да постъпи с нея по същия начин като с клетката.

Трябваше да се махне отгук.

Тя заобиколи масата с лабораторните инструменти, промуши се между две внушителни купчини книги и се спъна в счупено трикрако столче. Сгромоляса се на пода, право върху купчина боклуци — ивици стара кожа, тухли и няколко повехнали растения, които Миърнин сигурно пазеше за ботанически проучвания. Боже, от това наистина я заболя! Тя се претърколи на една страна, мъчейки се да си поеме дъх, и се изправи на крака.

До ушите ѝ достигна протяжно металическо изскърцване и тя спря за миг, за да погледне през рамо.

Което беше грешка.

Вратата на клетката беше отворена, а Миърнин бе навън. Старомодните очила все още бяха на носа му, ала онова, което се четеше в очите му, сякаш бе изпъзляло от дълбините на пъкъла.

— По дяволите! — прошепна Клеър и трескаво погледна към стълбите.

Твърде далече бяха. Твърде, твърде далече. Пътят дотам беше осеян с безброй препятствия, а Миърнин можеше да се движи по-бързо от нея и със сигурност щеше да я изпревари.

За сметка на това вратата със сърцевидния катинар бе съвсем близо, а ключът още беше у нея. Щеше да ѝ се наложи да изостави раницата си — невъзможно бе да си я вземе сега.

Нямаше никакво време за губене. Раната на китката ѝ бе съвсем прясна и Миърнин несъмнено можеше да я подуши — все едно някой бе ударил гонга за вечеря.

Клеър изрита една камара книги настрани, прескочи купчината боклуци и се втурна към вратата, протегнала ключа напред. Ръцете ѝ трепереха и тя успя да го мушне в масивната ключалка едва на третия опит. Понечи да го завърти и усети как я залива вълна от ужас — ключът не помръдна...

После обаче Клеър го усети как поддава, разнесе се металическо изщракване и вратата се отвори.

От другата страна видя собствената си дневна. Шейн се бе изтегнал на дивана и играеше видеоигра.

Клеър замръзна на място, напълно слисана. Очите сигурно я мамеха. Не можеше да вижда Шейн, нали? Ала защо тогава чуваше компютъризираните стонове и крясъци на създанията, които той избиваше на екрана? Защо усещаше миризмата на къщата? Чили, беше сготвил чили. И все още не си бе прибрал всички вещи — кашоните бяха струпани в един ъгъл.

— Шейн — прошепна тя и се пресегна през прага.

Стори ѝ се, че усеща нещо, някакъв слаб натиск, и космите по ръката ѝ настръхнаха.

Шейн спря играта си и бавно се изправи.

— Клеър?

Гледаше не където трябва — към стълбището, отвеждащо на втория етаж. И все пак я беше чул. Което означаваше, че Клеър трябва просто да прекрачи прага и вече ще е в безопасност.

Ала преди да успее да помръдне, Миърнин я сграбчи за рамото и я дръпна назад. Шейн тъкмо се обръщаше към тях, когато вампирът затръшна вратата и врътна ключа.

Клеър не смееше да помръдне. Той беше луд — виждаше го в очите му. У него не бе останала дори една частица, която да я разпознае. Предупрежденията на Амели и Сам отекнаха в главата ѝ. Беше го подценила, а точно това бе струвало живота на предишните му ученици.

Миърнин трепереше, строшените му пръсти бяха свити в юмруци, а кръвта му капеше върху някакъв стар учебник по химия, който се въргалаше на пода.

— Коя си ти? — прошепна той; акцентът, който Клеър бе доловила първия път, когато го срещна, се бе завърнал, по-силен от всякога. — Какво търсиш тук, дете? Не разбираш ли каква опасност те грози? Кой е твоят Покровител? Да не са те изпратили като дар?

Клеър затвори очи за миг, после отново ги отвори и срещна погледа му.

— Ти си Миърнин, а аз съм Клеър. Аз съм ти приятелка. Приятелка, разбираш ли? Нека ти помогна — наранил си се.

И тя посочи окървавените му ръце. Миърнин сведе поглед надолу и по лицето му се изписа изненада, сякаш не бе усетил нищо. А

може би наистина не бе усетил.

Той отстъпи назад, блъсна се в една маса и събори някаква поставка, пълна с празни епруветки. Те паднаха на мръсния каменен под и се пръснаха на парчета.

Миърнин залитна и бавно приседна на пода. Опрял гръб в стената, той закри лице с изранените си ръце и се заклати напред-назад.

— Нещо не е наред — простена той. — Имаше нещо важно, нещо, което трябваше да направя, но не мога да си спомня какво е то.

Клеър го гледа в продължение на няколко секунди, все още уплашена до смърт, после приклепна срещу него.

— Миърнин — каза тя. — Вратата. Онази, която отворих. Къде води?

— Вратата? Портали. Мигове във времето, просто мигове, които отминават завинаги. Изтича безвъзвратно, също като кръв. Знаеш ли, опитах се да го затворя в бутилка, ала то не остава прясно. Времето, имам предвид. Кръвта се разваля и времето също. Как се казваш?

— Клеър. Името ми е Клеър.

Миърнин отпусна глава на стената, по бузите му се стичаха кървави сълзи.

— Не ми се доверявай, Клеър. Никога не ми се доверявай.

И той удари главата си в стената, толкова силно, че Клеър потръпна.

— Аз... Няма, обещавам.

— Откога сме приятели?

— Не много отдавна.

— Аз нямам приятели — глухо каза той. — Това става, когато остарееш колкото мен. Имаш съперници, имаш съюзници, ала не и приятели, никога приятели. Ти си млада, твърде млада, за да го разбереш. — Той затвори очи, а когато отново ги отвори, погледът му бе почти нормален; почти. — Амели иска да те обучавам, прав ли съм? Ти си моя ученичка, нали?

Клеър кимна. Какъвто и да бе обзелият го пристъп, той бе започнал да отминава, оставяйки Миърнин уморен и тъжен, и някак празен. Той си свали очилата, сгъна ги и ги прибра в джоба на самото си.

— Няма да се справиш — каза той. — Не можеш да усвоиш всичко необходимо достатъчно бързо. Днес едва не те убих, а следващия път няма да съм в състояние да спра. Другите... — гласът му заглъхна и за миг той изглеждаше така, сякаш му е прилошало, после се прокашля и продължи: — Аз не съм... някога не бях такъв, Клеър. Искам да го знаеш. За разлика от мнозина от моите събратя, никога не съм искал да бъда чудовище. Единственото, което исках, бе познание, а това бе начин да продължа да уча вечно.

Клеър прехапа устни.

— Разбирам. Аз... Амели иска да ти помагам и да се уча от теб. Смяташ ли, че съм достатъчно умна? — Естествено, че си достатъчно умна. Ще успееш ли да усвоиш необходимите умения, стига да имаш достатъчно време? Може би. А и нямаш друг избор. Тя ще те принуди да идваш при мен, докато не се изучиш или докато аз не те погубя. Миърнин бавно повдигна глава и я изгледа. Погледът му бе разумен и изпитателен. — Напомних ли ти да не ми се доверяваш?

— Да.

— Добър съвет, но само този път, по изключение, искам да го пренебрегнеш и да ме оставиш да ти помогна.

— Да ми помогнеш...?

Миърнин се изправи по типичния си, леко зловец начин, сякаш нямаше кости, и се зае да претърсва буркани, стъкленици и епруветки, докато не откри нещо, което приличаше на червена сол. Той разклати подобния на солница съд, отвори го и извади един червен кристал. Допря го до езика си и затвори очи, а по устните му плъзна усмивка.

— Да. Така си и мислех — каза той и подаде солницата на Клеър. — Вземи. Тя се подчини. Съдът се оказа учудващо тежък.

— Какво е това?

— Нямам представа как да го нарека — отвърна той. — Но ще подейства.

— Какво да правя с него?

— Изсипи малко върху ръката си, ето така... При тези думи вампирът посегна към ръката ѝ и Клеър неволно се отдръпна, свила пръсти в юмрук. За миг по лицето на Миърнин се изписа огорчение.

— Не, всъщност си права, съжалявам. Ти го направи. Той ѝ подаде солницата и направи насърчаващ жест. Клеър предпазливо я обърна върху отворената си длан и отвътре изпаднаха няколко червени

кристалчета. Миърнин ѝ даде знак да продължи и тя отново я тръсна. Когато върху ръката ѝ имаше достатъчно кристалчета, за да напълнят половин чаена лъжичка, Миърнин взе солницата, върна я на мястото ѝ и се обърна към Клеър.

— Давай — кимна ѝ той. — Глътни ги.

— Моля?

Той се престори, че пъха нещо в устата си.

— Ъ-ъ-ъ, какво каза, че е това?

Миърнин извъртя нетърпеливо очи.

— Хайде, Клеър, глътни ги. Не разполагаме с много време. Напоследък периодите ми на прояснение стават все по-кратки. Не мога да ти гарантирам, че няма отново да изпадна в умопомрачение. По-бързо. Това ще помогне.

— Не разбирам. Как точно ще ни помогне това нещо?

В отговор Миърнин я изгледа умолително. Изражението му беше толкова открито и изпълнено с надежда, че Клеър най-сетне отстъпи, вдигна ръка към устата си и докосна едно от кристалчетата с език. Имаше солен, ягодов вкус, който оставяше след себе си лека горчивина. Клеър почувства незабавен, макар и мимолетен, прилив на леденостудена яснота — като ярък лъч, лумнал в тъмна стая, пълна с прекрасни, блещукащи неща. Всичко придоби толкова резки очертания, че дори изтърканата дървена маса изглеждаше остра като бръснач.

— Да — каза Миърнин. — Сега разбираш.

Този път Клеър близна повече от кристалите. Четири или пет. Сега горчивината бе по-силна, а ягодовият вкус едва се усещаше. Ефектът също настъпи по-бързо. Клеър имаше чувството, че се бе събудила след продължителен, дълбок сън. Чувстваше се възхитително, замайващо будна. Светът бе толкова остър, че дори дървената маса изглеждаше така, сякаш може да се пореже на нея.

Миърнин взе първата попаднала му книга, отвори я и я поднесе към очите на Клеър. Ето го отново онзи лъч, лумнал в мрака, ярък и красив — о, толкова красив! — в начина, по който думите се вплитаха една в друга и се връзваха в мозъка ѝ. Беше едновременно болезнено и съвършено и Клеър зачете колкото можеше по-бързо.

Същината на златото е същината на Слънцето, а същината на среброто — тази на Луната. Затова с всеки от двата метала трябва да се работи в хармония със свойствата му — злато през деня и сребро нощем...

Всичко бе толкова ясно. Кристално ясно. Алхимията не бе нищо друго, освен поетично обяснение на взаимодействието между материя и енергия, на това, как различните повърхности трептяха с различна честота. Това бе физика, просто физика и Клеър вече знаеше как да я използва.

А после... после светлината изведнъж угасна.

— Давай, вземи си пак — подкани я Миърнин. — Дозата в ръката ти ще стигне за около час. През това време мога да те науча на много неща. Навярно достатъчно, за да решим накъде да поемем.

Без да се поколебае, Клеър глътна и последното червено кристалче.

Миърнин беше прав — кристалчетата им стигнаха за малко повече от един час. Той също взе няколко, всеки път — само по едно, като много внимателно ги разпределяше така, че да му стигнат възможно най-дълго, докато най-сетне дори те не бяха в състояние да прогонят нарастващото объркване в погледа му. Към края той започна да става неспокоен. Клеър се залови да затваря книгите и да ги нарежда на купчини върху масата — двамата работеха седнали по турски на пода, буквално затрупани от книги. Миърнин бе препускал от том на том — един абзац оттук, една глава оттам, диаграма от някакъв текст по физика, както и цяла страница от една книга толкова стара, че Клеър трябваше първо да научи езика, преди да може да я прочете.

Научих нови езици. Научих... научих толкова много.

Диаграмата, която бяха разглеждали, беше толкова истинска — триизмерна и прекрасно сложна, като снежинка. Морганвил не бе случайност, а рожба на грижливо планиране. Планиране от и за вампирите, осъществено от Миърнин и Амели. Къщите на Основателя също бяха част от плана — тринайсет ярки центрове на сила в мрежата

на града, сплотяващи в едно сложна енергийна структура. Чрез порталите тази мрежа можеше да придвижва хора от едно място на друго, въпреки че Клеър все още не знаеше как да ги контролира. Ала мрежата правеше и други неща. Тя можеше да променя спомените и дори да задържи някого извън Морганвил, стига Амели да го пожелаеше.

Миърнин ѝ бе показал и своите дневници, описващи всички проучвания на вампирската болест, които беше извършил през последните седемдесет години. Клеър остана потресена, когато видя как грижливите в началото записки постепенно заприличваха на драсканици, в които понякога нямаше никакъв смисъл.

Част от нея все още се питаше дали не трябва просто да стои настрана и да остави неизбежното да се случи, ала Миърнин... той знаеше толкова неща и бе постигнал толкова много... никога преди не бе научавала повече, отколкото бе научила от него за толкова кратко време.

Навярно бих могла да му помогна съвсем мъничко.

Действието на кристалите започваше да отминава и Клеър внезапно се почувства страшно изморена. Мускулите я боляха — тъпа, пулсираща болка, която говореше, че кристалите съвсем не щадяха тялото. Всеки удар на сърцето ѝ отекуваше в главата ѝ като чук, а всичко наоколо изведнъж стана тъмно и ужасно... объркващо.

Струя свеж въздух лъхна лицето ѝ и когато се обърна, Клеър видя Майкъл да слиза по стълбите, с бързина, на каквато не бе предполагала, че е способен. Когато видя Клеър и Миърнин, приседнали един до друг на пода, той се закова на място.

— Не трябваше ли...

— ... да е заключен в клетка? Да, трябваше — Клеър усети колко рязко прозвуча отговорът ѝ, ала не я бе грижа. — Той не е животно, Майкъл, просто е болен. А и дори да го заключат, той пак ще намери начин да излезе.

Изведнъж Майкъл ѝ се видя ужасно млад, въпреки че бе по-голям от нея, а освен това беше и вампир.

— Клеър, стани и ела тук. Моля те.

— Защо? Той няма да ми стори нищо лошо.

— То е по-силно от него. Виж, Сам ми каза колко души е убил...

— Той е вампир, Майкъл. Разбира се, че...

— ... колко души е убил през последните две години — натърти Майкъл. — Повече, отколкото всички останали вампири в Морганвил, взети заедно. Изобщо не си в безопасност. Така че стани и ела тук.

— Той е прав — обади се Миърнин.

Клеър видя, че е на ръба, макар все още отчаяно да се мъчеше да си остане онзи, с когото тя бе прекарала последния час — мил, забавен и добър, изпълнен с плам и изгарящ от желание да ѝ покаже своя свят.

— Време е да си вървиш — усмивката, разляла се по лицето му, разкри зъбите му (обикновени, не вампирски) и му придаде съвсем човешки вид. — Справям се много добре и сам, Клеър, или поне наоколо рядко има някой, когото да нараня. Амели ще прати някой да се погрижи за мен. А и обикновено не мога да изляза оттук, особено когато... когато започна да забравям. Трудно си намирам ключовете, а дори да ги открия, невинаги си спомням как се използват. Ала никога не забравям как се убива. Приятелят ти е прав. Трябва да си вървиш. Моля те. И продължавай да учиш.

Глупаво бе, но Клеър наистина не искаше да го оставя така, не и когато виждаше как светлината в очите му отстъпва място на пелена от объркване и страх.

Без да го е планирала, без дори да знае защо го прави, Клеър го прегърна.

Все едно прегръщаше дърво. Той беше толкова изненадан, че замръзна на мястото си и Клеър неволно се запита откога ли никои не го бе докосвал по този начин. След първия миг на вцепенение, от гърдите на Миърнин се откъсна дълбока въздишка и ръцете му се обвиха около тялото ѝ. Не беше истинска прегръдка, ала навярно бе най-близкото подобие, което Клеър можеше да очаква от него.

— Върви си, малка птичке — прошепна той. — Побързай.

Клеър направи крачка назад и при вида на странния поглед в очите му разбра, че няма време за губене.

Някой ден той няма да се завърне и звярът в него ще надделее завинаги.

Изведнъж Клеър усети, че Майкъл стои до нея. Не бе чула кога е прекосил стаята, ала ето че ръката му държеше нейната, а по лицето му се четеше състрадание. То обаче не беше за Миърнин, а за нея.

— Чу го — меко каза Майкъл. — Да побързаме.

Клеър се блъсна в масата и слонницатa с червените кристали се наклони и щеше да се преобърне, ако не се бе протегнала и не я беше уловила. Изведнъж я споходи неочаквана мисъл. Ами ако ги изгуби? Той непрекъснато губи нещо.

Тя просто щеше да се погрижи кристалите да бъдат на сигурно място. Така му помагаше, нали? Все някой трябваше да вземе мерки Миърнин да не строши бурканчето или да го изхвърли на боклука.

Клеър мушна слонницатa в джоба си. Не мислеше, че Миърнин забеляза, а Майкъл със сигурност не я видя. Заля я гореща вълна от... срам? Смушение? Възбуда?

Трябва да я върна.

Но ако го направеше и Миърнин преместеше слонницатa някъде другаде, щяха ли после да я намерят отново? Миърнин определено нямаше да си спомни къде я е сложил. Дори нямаше да разбере, че кристалите са изчезнали.

Докато се качваше по стълбите, Клеър непрекъснато хвърляше поглед през рамо. Не бяха изкачили и половината стъпала, а Миърнин вече напълно бе забравил за тях и тършуваше из една купчина с книги, като си мърмореше нещо под носа.

Беше си отишъл.

Изведнъж вдигна поглед, забеляза ги и изръмжа.

Клеър зърна два остри вампирски зъба и побърза да отвори външната врата.

9

Майкъл не говореше и това беше лошо. Не че ѝ се сърдеше, както Шейн правеше понякога, просто бе потънал в мисли, така че двамата пътуваха в пълно (и ужасно неловко) мълчание. Навън се бе стъмнило напълно, макар че Клеър така или иначе не би могла да види нищо през прозорците на колата.

Светът ѝ се струваше някак недействителен, а главата я болеше.

— Значи такава сделка си сключила с Амели — каза Майкъл най-сетне. — Да работиш за него.

— Не. Първо сключих сделка с Амели и чак след това тя ми нареди да работя за него. Или по-точно да се обучавам при него.

— Има ли разлика?

Клеър се усмихна.

— Да. Не ми плащат.

— Страхотен план, гений такъв! Някой плаща ли ти изобщо?

Всъщност Клеър си нямаше и представа. Въобще не ѝ беше хрумвало да пита Амели за пари. Нормално ли бе да ѝ плащат за подобно нещо? Вероятно да, при положение че от нея се очакваше ежедневно да излага живота си на опасност, работейки с Миърнин.

— Ще попитам — каза тя.

— Не — мрачно я поправи Майкъл. — Аз ще попитам. И без това искам да си поприказвам с Амели за тази ваша уговорка.

— Не започвай да се държиш, сякаш си по-големият ми брат, Майкъл. Не е безопасно. Може и да си станал вампир, но всъщност не си...

— ... един от тях? Да, давам си сметка. Но ти си прекалено малка за това, Клеър. Нямах никаква представа в какво се забъркваш. Не си израснала в този град и не осъзнаваш рисковете.

— Като например? Смърт? Това го разбирам много добре. — Въпреки умората и болката, Клеър бе странно подразнена от покровителственото отношение на Майкъл. — Честна дума, добре съм. А и днес научих толкова много. Тя ще остане доволна, вярвай ми.

— Изобщо не се тревожа за настроението на Амели. Тревожа се за теб. Ти се променяш, Клеър.

Тя го погледна право в очите.

— За разлика от теб ли?

— Това беше удар под кръста. Виж сега, до гуша ми дойде да стъпвам на пръсти около Шейн. Не ме карай да се държа по същия начин и с теб.

Страхотно, сега и Майкъл беше сърдит!

— Да се разберем така — аз няма да ти се меся в живота, ако обещаеш и ти да не ми се бъркаш, става ли? Не си ми брат, нито баща...

— Не — прекъсна я той. — Аз съм онзи, който може да те изхвърли от къщата.

Не би го направил. Не би...

— Майкъл...

— Ти сключи сделка с Амели, без да се посъветваш с никого, а след това се опита да го скриеш от нас. Призна ни истината само защото аз видях гривната ти. Ако не я бях забелязал, и досега щеше да ни лъжеш. Това не те прави съквартирантка на годината.

Майкъл замълча за миг и добави:

— Да не забравяме и Шейн.

— Аз пък какво съм виновна за Шейн?

— Не си. Но не мога да се справя и с двама ви. Не и сега. Така че искам да се стегнеш, Клеър. Никакви лъжи повече и никакво поемане на рискове, окей? Аз ще убедя Амели да те освободи от уговорката ви да се обучаваш при Миърнин. Прекалено си малка за това и тя би трябвало да го знае.

Никакви лъжи. Никакво поемане на рискове. Клеър се размърда в седалката и усети слънцата в джоба си. За миг отново почувства онази ослепителна яснота, после се запита какво ли би казал Майкъл, ако научеше, че е взела от кристалите на Миърнин. Най-вероятно — нищо. Нали все пак говореше за изхвърляне от къщата? Явно бе, че не го е грижа.

Колата намали, зави и с друсане пое по изровената алея, отвеждаща до гаража. Бяха си у дома.

Клеър изскочи от колата, преди Майкъл да успее да каже още нещо.

Шейн беше в кухнята и тъкмо си наливаше бира. Когато Клеър влезе, той вдигна чаша като за наздравница, отпи и кимна към един тиган на печката.

— Чили. С повечко чесън.

Майкъл, който тъкмо затваряше вратата на кухнята след себе си, въздъхна.

— Кога ще престанеш?

— Кога ще спреш да смучеш кръв?

— Шейн...

— Не подскачай, твоето е без чесън. — Шейн отново погледна към Клеър и се намръщи. — Добре ли си?

— Аха. Защо да не съм добре?

— Просто... не знам. Все тая — той праметна ръка през раменете ѝ и я целуна по челото. — Лош ден, предполагам.

Да видим. Първо братът на Ева я беше заплашвал с нож, а после в продължение на часове беше играла на гоненица с Миърнин. Това можеше ли да мине за лош ден в Морганвил? Най-вероятно не — нали нямаше убити.

Засега.

Майкъл мина покрай тях и влезе в дневната, а Клеър се освободи от прегръдката на Шейн и отиде да си сипе чили. Миришеше пикантно и апетитно. Но най-вече — пикантно. Тя близна малко и едва не се задави — винаги ли беше толкова умопомрачаващо люто, като разтопена лава? Всичките ѝ сетива като че ли бяха изострени до краен предел и Клеър предположи, че това трябва да бе страничен ефект от кристалите.

— Стори ми се, че ме викаш — подхвърли Шейн. — Беше адски странно. Гласът ти се разнесе сякаш от нищото. Помислих си, че... сетих се за Майкъл, в какво се превръщаше през деня... Когато беше призрак.

— Помислил си, че съм...

— Реших, че нещо се е случило. Звъннах ти на телефона. Новия.

Само че тя го беше оставила в раницата си. Клеър побърза да го извади и видя, че има три неприети повиквания. Всичките от Шейн. Както и съобщение на гласовата поща.

— Извинявай. Не съм го чула. Май трябва да му усилия звъненето.

Шейн я изгледа продължително и Клеър усети как ледената буца, която я бе стиснала за гърлото, докато беше с Миърнин, бавно започва да се топи.

— Тревожа се за теб — каза той и я погали по бузата. — Знаеш го, нали?

Тя кимна и го прегърна. За разлика от Миърнин, тялото на Шейн беше топло и солидно и пасваше съвършено с нейното. Когато той я целуна, Клеър усети дъх на бира и чили, ала само за миг, после остана само вкусът на Шейн и тя напълно забрави за Миърнин и за всякакви физични закони, освен тези за триенето. Шейн я притисна до печката и макар да усети топлината на котлона, Клеър беше прекалено погълната от други неща, за да се притеснява, че може да се подпали от външни източници. Шейн просто ѝ действаше по този начин.

— Липсваше ми — прошепна той. Влажните му устни докосваха нейните. — Искаш ли да се качим горе?

— Ами чилито ми?

— Вземи си го за вкъщи.

Начинът, по който се чувстваше тази вечер, си имаше и хубави страни. Сетивата ѝ може и да бяха свръхчувствителни, ала от това допирът на Шейн ставаше още по-приятен. Обикновено Клеър би се чувствала смутена, уплашена и несигурна, ала следобедът, който бе започнал с Джейсън и бе свършил с ръмженето на Миърнин, като че ли бе заличил всичко това.

— Не съм гладна — задъхано каза тя. — Да вървим. Чувстваше се дръзка и волна като малко дете, докато се качваше тичешком по стълбите, следвана плътно от Шейн, и когато той я сграбчи през кръста, бутна я в стаята си и затвори вратата с ритник, тя изписка от удоволствие. И като се сгуши още по-удобно в топлото му, кораво тяло, го целуна задъхано и бързо.

Той я целуваше така, сякаш животът им зависеше от това. Сякаш целуването беше олимпийска дисциплина и той бе твърдо решен да спечели медал. Някъде в подсъзнанието на Клеър едно гласче я предупреждаваше да внимава, казваше ѝ, че отива прекалено далеч и че така само ще влоши нещата и за двамата, ала тя беше безсилна. Не след дълго двамата се озоваха върху леглото на Шейн. Силните му ръце си играеха с крайчеца на блузата ѝ, милваха нежната кожа на корема ѝ и отнемаха дъха ѝ. И последната капчица воля се отцеди от

вените на Клеър, когато той разпери пръсти и притисна длан към тялото ѝ, изпълвайки я с неустойимо желание да почувства ръцете му навсякъде върху себе си. Върху всяка частица от тялото си. Сърцето ѝ биеше учестено и Клеър усети, че започва да се замайва. Всичко бе толкова...

... свършено.

Клеър се пресегна и повдигна блузата си. Бавно, оставяйки хладния въздух да погали голата ѝ кожа.

Все по-нагоре, чак до ръба на сутиена ѝ. Още по-нагоре.

Шейн я спря.

— Искам го — прошепна тя до устните му. — Моля те, Шейн, наистина го искам.

Клеър седна, вдигна ръце към сутиена си и го разкопча.

— Моля те!

Шейн се отдръпна от нея и също седна, свел поглед надолу. След малко вдигна глава и навлажни устни с езика си. Тъмните му очи бяха широко отворени и Клеър почувства, че не иска нищо друго, освен да потъне в тях.

— Знам — каза той. — Аз също го искам. Ала дадох дума и смятам да я удържа. Особено след като баща ти се зарече да ме застреля като куче, ако опитам нещо. — Шейн се усмихна горчиво. — Кофти е да си на мое място.

— Но... — Клеър усети как сутиенът ѝ започва да се свлича и побърза да го задържи; беше едновременно наранена и ужасно смутена.

— Недей, Клеър — въздъхна Шейн. — Не искам да се правя на светец или нещо такова, повярай ми. А и един светец щеше да купи презерватив и да се изповяда в църквата след това. Не е там въпросът. Искам да удържа на думата си, защото тя е всичко, което имам.

Клеър го желаше с изпепеляваща, нажежена до червено страст, която не бе типична за нея, ала гласът на Шейн и начинът, по който я гледаше право в очите, превърнаха огъня, разгорял се в нея, в нещо чисто и сребристо-слънчево.

— Освен това — добави Шейн — презервативите ми свършиха, а и мразя да ходя на изповед.

При тези думи той я прегърна и закопча сутиена ѝ с лекота, която издаваше завидна опитност.

Клеър го замери с една възглавница.

Някой тършуваше около къщата.

Клеър се сепна и отвори очи, стресната в съня си от далечно металическо трополене. Тя скочи от леглото и надзърна иззад щорите. От прозореца на стаята си виждаше както оградата на задния двор, така и контейнерите за боклук насреща.

Там определено имаше някой, тъмен силует, очертан на лунната светлина. Той се движеше, макар Клеър да не виждаше какво точно прави. Тя извади мобилния си телефон, набра 911 и помоли оператора да я свърже с Джоу Хес или Травис Лоу. След малко от другата страна се разнесе гласът на инспектор Лоу, без следа от сънливост, въпреки че беше три часа през нощта. Клеър шепнешком описа какво вижда, сякаш който и да се спотайваше навън, бе в състояние да я чуе.

— Сигурно е Джейсън — каза тя и чу как от другата страна се разнесе драцене на химикалка.

— Защо мислиш, че е той? Можеш ли да го разпознаеш оттам?

— Не — призна Клеър. — Но Джейсън ми каза... той практически си призна. За мъртвото момиче, имам предвид. Честна дума, сигурна съм, че е той.

— Той заплаши ли те, Клеър?

Порязаната китка още я болеше.

— Предполагам, че може и така да се каже. Щях да ви разкажа за случилото се, но... но си имах друго на главата.

— По-важно от това да ни държиш в течение? Както и да е. Какво стана?

— Не е ли по-добре да ви разкажа, когато дойдете?

— Една патрулна кола вече идва към вас. Къде го срещна?

— В университета — отвърна Клеър и му разказа всичко.

Лоу я остави да говори, без да я прекъсва, като през цялото време си водеше бележки. Когато Клеър най-сетне спря, за да си поеме дъх, той каза:

— Нали си даваш сметка, че е било глупаво от твоя страна? Следващия път, като го видиш, искам да се разкрециш за помощ с цяло гърло. И освен това въведи нашите номера с Хес за бързо набиране. С Джейсън шега не бива.

— Но... наоколо имаше хора. Той не би...

— Попитай Ева как се е озовал в затвора първия път, Клеър. Ако отново го видиш, изобщо не се колебай. Не става дума да доказваш, че си силна. Става дума за това, да оцелееш, ясно?

Клеър преглътна мъчително.

— Ясно.

— Още ли е там?

— Не знам, не го виждам. Може да си е отишъл.

— Патрулната кола ще пристигне всеки момент. Нарочно не са пуснали нито сирени, нито светлини. Виждаш ли ги вече?

— Не, но моята стая гледа към задната улица.

Нещо в двора помръдна и Клеър усети прилив на адреналин.

— Аз... мисля, че е в двора! Промъква се към къщата. Изотзад.

— Иди да събудиш Майкъл и Шейн. И се погрижи за Ева. Давай, Клеър.

Не беше облечена, но това нямаше особено значение, пък и тениската, с която спеше, ѝ стигаше почти до коленете. Тя отключи вратата на стаята, отвори я и изпищя.

Или поне се опита, но преди от устните ѝ да се отрони какъвто и да е звук, Оливър ѝ запуши устата и я издърпа през прага. Писъкът заглъхна в гърлото ѝ, а босите ѝ пети едва-едва докосваха пода, тъй като Оливър я държеше прекалено здраво и не ѝ позволяваше да стъпи на крака. Телефонът се изплъзна измежду пръстите ѝ.

Лоу продължи да повтаря името ѝ, ала гласът му бързо беше заглушен от шепота на Оливър в ухото ѝ.

— Искам само да си поговорим. Не ме карай да те наранявам, момиче. Знаеш, че ще го направя, ако ме принудиш.

Клеър замръзна, мъчейки се да си поеме дъх. Него ли беше видяла да се промъква в задния двор? Как бе успял да стигне до стаята ѝ толкова бързо? И не трябваше ли защитата на къщата да го задържи навън?

Не, сега тя възпира единствено непоканени хора, защото Майкъл... защото Майкъл е вампир.

А Оливър явно си имаше начин да прониква в къщата, когато си поиска.

О, господи!

— Добро момиче — прошепна Оливър. — Ще пазиш тишина, нали?

Той огледа коридора, след което премести картината, зад която се намираше тайната врата, и натисна копчето. Вратата се отвори и той издърпа Клеър вътре, след което я затвори. От вътрешната страна нямаше брава — за да се стигне до копчето за отваряне, трябваше да се изкачат стълбите, а Оливър щеше да я спре, преди да е направила и една крачка. Той я пусна, но Клеър остана на мястото си.

— Реших, че е дошло време да си поговорим — Оливър вече не шепнеше; нямаше защо да се бои, че някой може да ги чуе, не и тук. — Заболя ме, когато разбрах, че си подписала договор с Амели, Клеър. Мислех, че сме приятели, а и аз пръв ти предложих.

Той ѝ се усмихна — същата хладна, странно дружелюбна усмивка, която беше подлъгала Клеър да му се довери в началото.

— Ти ми отказа — продължи той. — Защо тогава, питам се аз, реши, че Амели е за предпочитане?

Оливър може и да знаеше за Миърнин, но не и за работата му, а Амели изрично ѝ бе дала да разбере, че той не бива да научи истината.

— Тя мирише по-хубаво — отвърна Клеър. — Освен това ме почерпи с курабийки.

Някак си, след вчерашния ден, Оливър вече не ѝ се струваше толкова страшен.

Поне докато не оголи вампирските си зъби, а очите му не потъмняха заплашително.

— Стига играчки — заяви той. — Стаята е звукоизолирана. Някога Амели се забавляваше тук със своите жертви, знаеше ли го? Това е мишеловка и ти си в нея. Така че те съветвам да си малко поучлива, ако искаш да доживееш до сутринта.

Клеър вдигна лявата си ръка и златната гривна отрази светлината.

— Майната ти, Оливър. Не можеш да ме докоснеш и с пръст. Не можеш да докоснеш никого в тази къща. Не знам как си влязъл, но...

Оливър я сграбчи за дясната ръка и дръпна лепенката ѝ. Раната от ножа на Джейсън се отвори и по кожата на Клеър потече струйка кръв.

Оливър я облиза.

— Гадост — с мъка каза Клеър. — Пусни ме. Пусни ме!

— Ти наистина принадлежиш на Амели — съгласи се Оливър и я пусна. — Надушвам го. Усещам го във вкуса на кръвта ти. Права си — не мога да те докосна и с пръст. Ала за приятелите ти грешиш. Докато са в къщата, те са в безопасност, но не и навън, в моя град. Не и за дълго.

— Аз сключих сделка!

— Нима? Видя ли написано черно на бяло, че приятелите ти ще бъдат защитени от нападения? Силно се съмнявам, малка Клеър. Ние сключваме сделки от хилядолетия насам, а ти си само на шестнайсет. Нямах никаква представа каква сделка си сключила.

На Оливър като че ли наистина му беше жал за нея и това беше страшно. Той скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на вратата. Беше облечен в обичайната си дегизировка на „свестен тип“ — пъстра тениска и износени войнишки панталони, а дългата му чуплива коса беше вързана на опашка. Сигурно тъкмо бе затворил „Комън Граундс“, тъй като миришеше на кафе. Клеър се запита как ли се облича, когато не бе на работа и не се опитва да сплаши някого. Пижама? Пухкави пантофи? Ако бе научила нещо в Морганвил, то бе, че дори лошите вампири никога не бяха такива, каквито изглеждаха.

— Добре — тя отстъпи назад и приседна на първото стъпало. — Каж ми какво съм направила тогава?

— Ти наруши равновесието на силите в града, а това е нещо ужасно, малка Клеър. Амели възнамеряваше да властва над това малко кралство. Мислеше, че съм умрял, ала когато преди една година се завърнах, мнозина решиха, че предпочитат да следват мен, а не нея. Не бяха всички, разбира се, дори не бяха мнозинство, ала през дългото си съществуване Амели така и не е успяла да си създаде истински приятели. В Морганвил не само хората, но и вампирите са пленници.

Това беше нещо ново.

— За какво говориш? — попита Клеър.

— Не можем да си тръгнем оттук. Не и без нейно разрешение. Както казах, тя се има за нещо като Бялата кралица и повечето нямат нищо против. Ала не всички. Аз се опитвах да постигна... някакво споразумение, което да позволи на част от нас да напуснем Морганвил и да си основем нова общност, която да не е под нейна власт. Тук нищо не се е променило от петдесет години, когато Амели за последен път създаде нов вампир, и тя е твърдо решена да защити позициите си.

Държи ме под контрол. Не ми позволява да направя и крачка без нейно разрешение — Оливър понижи глас и я изгледа толкова пронизващо, че Клеър я побиха тръпки. — Но на мен не ми харесва да ме контролират. Ставам... раздразнителен.

— Но защо говориш с мен? Какво мога да направя аз?

— Ти, малка глупачке, си нейната любимка. Поискаш ли нещо, тя ти го дава и аз искам да знам защо.

При последната им среща Амели определено не бе обърнала никакво внимание на молбата на Клеър, но пък скъпият телефон, изпуснат на пода в стаята ѝ, говореше друго.

— Не знам! — отвърна Клеър.

— Тя смята, че притежаваш нещо, което ѝ трябва, иначе изобщо не би си давала труда. Със сигурност не го прави от алтруизъм — цели градове са погивали пред очите ѝ, без тя да си помръдне малкото пръстче или да пророни дори една сълза.

Миърнин. Прави го заради Миърнин. Ако не се обучавах при него...

Не можеше да го изрече на глас, не смееше дори да довърши започнатата мисъл. Оливър я плашеше, понякога дори ѝ се струваше, че може да чете мисли.

— Може би е самотна — предположи тя.

Оливър избухна в смях; рязък, лаещ звук, в който нямаше и помен от веселие.

— Заслужила си го е. — Той направи крачка напред. — Каж ми защо Амели има нужда от теб, Клеър. Каж ми какво крие и в замяна ще взема приятелите ти под личното си покровителство. Никой няма да посмее да ги докосне.

Клеър не каза нищо, но отвърна на погледа му. Не смееше да не го гледа. Дори когато не го изпускаше от очи, я преследваше зловещото чувство, че по някакъв необясним начин той се промъква зад нея, готов да ѝ стори нещо ужасно, когато тя най-малко очаква.

От устните на Оливър се откъсна звук на недоволство.

— Глупаво, глупаво момиче!

Той мина покрай нея и изкачи стълбите с толкова лека стъпка, че те едва изскърцаха. Миг по-късно скритата врата се отвори. Клеър се изправи и като си наложи да се успокои, прекрачи в коридора. Там цареше мъртвешка тишина — явно никой не бе чул нищо.

Оливър я улови за раменете, повдигна я и я премести встрани, сякаш беше перце. Без да я пуска, той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Нито звук, Клеър. Ако събудиш приятелите си и те ме нападнат, ще унищожа всички ви. Ясно?

Тя кимна.

Хладният натиск на ръцете му изчезна, ала усещането за зловещото му присъствие продължи да витае във въздуха. След малко Клеър се осмели да погледне зад себе си и за свое учудване видя, че Оливър си бе отишъл.

Сякаш никога не бе идвал.

Тя натисна копчето зад картината и тайната врата се затвори. После отиде в стаята си и вдигна падналия телефон. Травис Лоу бе затворил и най-вероятно вече хвърчеше насам с пуснатата сирена.

Клеър седна на пода и зачака суматохата, която много скоро щеше да настане.

Отвън несъмнено ставаше нещо. Нямаше как да бъде другояче, не и при такова раздвижване. Това не бяха двама патрулиращи полицаи, малко жълта лента и кратък репортаж във вестника на Капитан Очевиден на следващия ден. Онова, което Клеър виждаше от прозореца на стаята си, приличаше на истинско разследване в стил „От местопрестъплението“ — хора в бели гащеризони се разхождаха напред–назад и събираха веществени доказателства, а до тротоара беше паркиран солиден ван със затъмнени стъкла и емблемата на морганвилската полиция, където сигурно имаше инспектори вампири или пък криминолози. Клеър предположи, че почти всички, които се въртяха около задния двор на Майкъл, бяха неживи.

Вампири, които разследват престъпления. Това беше нещо ново.

Клеър вече не знаеше какво точно изпитва. Чувстваше се замаяна, упоена, откъсната от всичко наоколо. Отминалата нощ ѝ се струваше като сън, всичко, случило се откакто двамата с Шейн се качиха в стаята му до момента, когато се събуди от трополене навън, сякаш бе потънало в някаква мъгла.

На външната врата се звънеше, ала Клеър не можеше да се откъсне от прозореца... всъщност, изобщо не бе в състояние да помръдне. Сигурно бяха полицаи. Както и очакваше, Травис Лоу ѝ се

бе притекъл на помощ възможно най-бързо и след като се бе уверил, че е жива и неухапана, бе повикал на помощ тежката артилерия. Така че на вратата сигурно бяха Гретхен и Ханс, или пък Ричард Морел, идващи да запишат показанията ѝ.

Клеър се погледна.

Май трябва да се облека.

Дясната ѝ ръка беше изцапана от кръвта, която продължаваше да се процежда от порязаната ѝ китка. Без да се замисли, Клеър притисна тениската си към раната. Страхотно, сега не само че беше полугола, но и малкото дрехи, които имаше по себе си, бяха оплескани с кръв.

Отне ѝ десетина минути, за да си вземе душ, да се облече и да се превърже, след което изтича боса по стълбите, готова да посрещне онова, което я очакваше.

Тримата ѝ съквартиранти бяха в дневната и при появата ѝ я погледнаха с толкова еднакви празни изражения, че тя се закова на място.

— Какво има? Сега какво съм направила?

Майкъл отстъпи настрана, за да може Клеър да види кой се бе настанил в един стол и нехайно прелиства бонбоненорозов брой на „Teen People“.

Моника Морел.

Носеше тесен розов потник с диаманти, които изписваха „КУЧКА/ПРИНЦЕСА“, и ултракъси панталонки, които дори Дейзи Дюк^[1] би изхвърлила като прекалено неприлични. Имаше прекрасен загар, а на върха на съвършено лакираните пръсти на крака ѝ се полюшваше розова джапанка с голямо жълто цвете отгоре.

— Здравсти, Клеър! — поздрави тя и се надигна от стола. — Какво ще кажеш да закусим заедно?

— Аз... какво?

— За-кус-ка — повтори Моника отчетливо. — Най-важното хранене за деня. Родителите ти на нищо ли не са те научили?

Клеър имаше чувството, че се е озовала в някакъв странен сън.

— Не разбирам. Какво търсиш тук?

Облегнат на стената, Шейн не сваляше изпепеляващ поглед от Моника. Явно току-що бе станал, защото гъстата му мека коса стърчеше във всички посоки и Клеър трябваше да потисне желанието

си да прокара пръсти през нея и да ѝ придаде обичайния небрежно разрошен вид.

— Добър въпрос — подхвърли той. — Друг също толкова добър въпрос е — кой я пусна? Освен това ще се наложи да изхвърлим този стол, защото се съмнявам някога да се измирише.

— Аз я пуснах — тихо каза Майкъл и Шейн му хвърли свиреп поглед. — И не е нужно да ме гледаш така. Сметнах, че е по-добре, отколкото да я оставя да се развихри на верандата, с всички тези ченгета наоколо. И без това си имаме достатъчно неприятности.

— Кой са тези „ние“, бледолики? Използвам го във вампирския смисъл, не...

— Млъкни, човече.

Клеър разтърка чело — пулсиращото главоболие се завръщаше с удвоена сила. Макар и с усилие, тя си наложи да не обръща внимание на Майкъл и Шейн, и насочи вниманието си към Моника, по чиито устни играеше зловна усмивчица.

— Забавляваш се, нали? — каза Клеър.

Моника сви рамене.

— Разбира се. През повечето време те се държат с мен като истински задници. Приятно е да ги видя поне веднъж да си го изкарват един на друг. Не че ме вълнува особено — Моника повдигна едната си съвършено оформена вежда. — Е? Знам, че обичаш кафе. Виждала съм те да пиеш.

Ева пристъпи между тях и Клеър си помисли, че приятелката ѝ изглежда направо... опасна.

— Никъде няма да водиш Клеър. И със сигурност няма да ходите при онзи кучи син — отсеке тя.

— Кой точно кучи син имаш предвид? Защото тя все пак живее тук, нали? Значи не е особено придирчива към онези, с които се движи.

Ева сви пръсти в юмрук и за миг Клеър си помисли, че ще го стовари право в начервените устни на Моника, но в последния момент Ева се въздържа.

— Горещо те съветвам да се махнеш от къщата ни — каза тя. — Преди да те е сполетяло нещо лошо, за което никак няма да съжалявам. Моника я погледна пренебрежително.

— Извинявай, каза ли нещо? Мисля, че задряхах за малко. Е, Клеър? Не съм дошла да си бърбря с умствено изостаналите, просто се опитвам да се държа приятелски. Ако искаш да си вървя, просто ми кажи.

Всичко беше толкова нелепо, че на Клеър ѝ се прииска да се разсмее с глас. Защо ѝ се случваше това?

— Какво искаш в действителност? — попита тя и прекрасните, налудничави очи на Моника се разшириха, макар и само за миг.

— Искам да поговорим, без клубът на загубеняците да ми наднича над рамото. Реших, че може да го сторим на закуска, но ако си алергична към кофеин и сладки...

— Всичко, което имаш да ми кажеш, можеш да го кажеш пред приятелите ми — заяви Клеър и този път Моника повдигна и двете си вежди.

— О-о-о-окей. Ти си решаваш — каза тя и хвърли поглед към Шейн. — Къде беше гаджето ти снощи след полунощ?

— Кой? Шейн?

Кога точно си беше тръгнала от стаята му? Беше късно, но със сигурност преди полунощ.

— Изобщо не ти влиза в шибаната работа къде съм бил след полунощ — намеси се Шейн. — Ева вече ти каза да се махаш. Следващата стъпка е да изхвърля кльоцавия ти задник навън и да те гледам как се просваш на верандата. Не ме е грижа на кого си любимка, не можеш просто да идваш тук и...

— Шейн — прекъсна го Моника с подчертано спокоен тон, — затваряй си проклетата уста. Аз те видях, идиот такъв.

Клеър почака Шейн да ѝ отвърне с някоя хаплива забележка, ала той не каза нищо. Просто си стоеше там и чакаше, а очите му изведнъж потъмняха.

— Те не знаят, нали? — продължи Моника, като потупваше по бедрото си с навитото на руло списание. — Леле, каква изненада! Лошото момче има тайни от приятелите си. Нечувано!

— Затваряй си устата, Моника.

— Или какво? Ще ме убиеш ли? — Тя се усмихна. — Когато приключат, от теб няма да е останал и косъм, Шейн. Същото важи и за останалите. Както и за семействата ви.

— За какво говори тя? — намеси се Ева. — Шейн?

— За нищо.

— За нищо — изимитира го Моника подигравателно. — Отричай всичко. Страхотен план, няма що. Но какво друго да очаквам от такъв като тебе.

Намръщен, Майкъл се обърна към Шейн, а и Клеър не можа да се въздържа. Тъмните очи на Шейн ги огледаха един по един и накрая се спряха върху Клеър.

— Ченгетата няма да намерят труп нито на улицата, нито в къщата ви — обясни Моника, — защото през нощта Шейн го изнесе през задната врата.

Шейн все още не казваше нищо. Клеър закри устата си с ръка.

— Не! Това е лъжа!

Моника скръсти ръце пред гърдите си.

— И защо ми е да ви лъжа? Нима бих си признала нещо толкова унижително, като това, че съм стояла край къщата ви и съм я наблюдавала, ако не бях принудена? А и ако лъжа, какво го спира просто да отрече всичко? Хайде, попитайте го — подкани ги тя, без да сваля поглед от лицето на Шейн.

Очите на Шейн се присвиха, ала той не каза нищо. В продължение на няколко секунди никой не помръдна, после Майкъл се обади:

— За бога, Шейн, кажи нещо!

— Млъкни! — сопна се Шейн. — Нямах друг избор. Снощи станах да си сипя чаша вода и ми се стори, че чувам някакъв шум в мазето. Отидох да проверя и... — той направи пауза и Клеър го видя да преглъща мъчително. — Открих я да лежи в подножието на стълбите, мъртва. Някой просто я беше... захвърлил там. За миг си помислих, че... — той погледна към Ева, после побърза да извърне очи. — Помислих, че си ти. Реших, че си се подхлъзнала и си паднала по стълбите или нещо такова. Но когато слязох долу, видях, че не си ти. Беше мъртва, не просто припаднала.

Ева се свлече върху облегалката на дивана. Изглеждаше също толкова потресена, колкото Клеър се чувстваше.

— Коя беше?

— Не я познавам. Някоя студентка, предполагам. Не ми изглеждаше местна, а и нямаше гривна — Шейн си пое дълбоко въздух. — Вижте, и без това вече бяхме загазили сериозно. Трябваше

да се отърва от тялото, затова извадих едно одеяло от кашоните в мазето, увих я в него и я изнесох навън. Сложих я в багажника на колата ти...

— Какво си направил? — прекъсна го Майкъл рязко.

— ... и я откарах до църквата. Оставих я там, вътре. Не исках просто да... да я захвърля ей така. Мислех — Шейн поклати глава, — мислех, че постъпвам правилно.

Моника, която разглеждаше ноктите си с пресилено отегчение, въздъхна театрално.

— Да, да, страшно трогателно. Въпросът е, че те видях да натъпкваш труп в багажника на неговата кола. И просто нямам търпение да разкажа на брат си. Нали познавате брат ми? Полицая?

Невероятно!

— Какво искаш? — кресна Клеър.

— Вече ти казах. Да закусим заедно — Моника й отправи слънчева усмивка, сякаш беше някоя кинозвезда. — Моля. Ако се съгласиш, навярно бих могла да забравя какво видях снощи. Особено като се има предвид, че бях навън след вечерния си час, а не държа да ме разпитват защо. Един вид двустранно споразумение за разоръжаване.

На пръв поглед — съблазнително предложение, ала всъщност не беше така, защото Моника държеше всички козове. Всички до един.

— Значи навън няма никакъв труп? — попита Клеър. — Сигурна си, че полицията няма да открие нищо?

— Така мисля, но няма ли да е просто отвратително за вас, ако все пак намерят нещо?

Моника сви рамене, изду устни и подигравателно изпрати въздушна целувка на Шейн.

— Не ти липсва кураж, Шейн. Не преливаш от мозък, но пък кураж определено не ти липсва. Смяташ ли, че си го измислил добре? Сега, когато Майкъл е един от неживите, хората не могат да влизат тук, ако не са поканени. Така че или трябва да обвиниш някой вампир, или да си признаеш, че е бил един от вас. При всички случаи няма да е красива гледка и някой ще трябва да си плати — Моника вдигна ръка. — Аз гласувам за Шейн. Някой друг?

— Остави го на мира! — сопна й се Клеър. — Искаш да излезем заедно, така ли? Отлично, да вървим.

Ева понечи да каже нещо, ала Клеър я изпревари:

— Не, изобщо не си го помисляй — отсече тя и Ева побърза да затвори уста. — Вие тримата се разберете. Аз няма да се бавя. И без това се съмнявам, че изобщо ще успея да хапна нещо, без да повърна.

Моника кимна, сякаш от самото начало бе знаела, че ще стане така, и се отправи към вратата, сякаш дефилираше на модния подиум. Гледани отзад, шортите ѝ изглеждаха още по-къси.

Колкото и да я ненавиждаха, Шейн и Майкъл я проследиха с поглед.

— Мъже! — промърмори Клеър и си взе раницата.

Клеър не бе влизала в „Комън Граундс“ от известно време, но там нищо не се бе променило. Кафенето си бе все така бохемско, горещо и пълно до пръсване със студенти, отбили се за сутрешния си половин литър кафе или каквото там пиеха. Ако не бе имала злочастията лично да се убеди в това, Клеър никога не би предположила, че симпатичният усмихнат хипар зад бара е вампир.

Оливър срещна погледа ѝ и кимна едва-едва, без да променя приветливото си изражение.

— Радвам се да те видя отново — каза той. — Какво ще пиеш?

Колкото и да не ѝ се искаше, Клеър бе принудена да признае, че Оливър прави най-вкусните напитки в града. Всъщност по-вкусни дори от тези на Ева.

— Мока с бял шоколад — отвърна тя. — И бита сметана.

Успя да се въздържи и не добави нищо друго, защото не искаше да се държи любезно с него. За Бога, та само преди два часа той беше облизал кръвта от ръката ѝ! Най-малкото, което Клеър можеше да стори, бе да не му каже „моля“ и „благодаря“.

— Заведението черпи — Оливър ѝ върна петдоларовата банкнота, която тя изрови от джоба на дънките си. — Подарък за добре дошла. А, Моника! Обичайното ли?

— Нискокофеиново лате без пяна и с розова захар — каза Моника. — И го искам в истинска чаша, не в онази стиропорена гадост.

— Едно „да“ щеше да ми е достатъчно.

Моника се обърна, с намерението да отиде да седне, но Оливър се пресегна и я улови за китката. Направи го така, че никой освен Клеър да не забележи, ала жестът му си оставаше неприкрито заплашителен.

— На нея няма да ѝ взема пари, Моника, но това не важи за теб. Ти може и да се изживяваш като принцеса, ала вярвай ми — срещал съм истински принцеси и ти си далеч от тях — по устните на Оливър пробяга усмивка, ала очите му си останаха студени. — Е, може би „срещал“ не е най-точната дума.

— Какво ще кажеш за „опитвал“? — подхвърли Клеър, от което усмивката му стана още по-злокобна.

— Как само ми сгриват сърцето обаянието и красноречието на младото поколение!

Той пусна Моника и отиде да приготви напитките. Зачервена, Моника отстъпи назад и като хвърли гаден поглед на Клеър (Сякаш аз съм виновна, помисли си Клеър), се запъти към една маса в ъгъла. Същата, която и вампирът Брандън си беше заплюл „приживе“. Там вече имаше някой — две студентки, натрупали пред себе си учебници и тетрадки. Моника скръсти ръце на гърдите си и зае войнствена поза.

— Това е моят стол — заяви тя. — Чупката.

Двете момичета, по-ниски и по-пълни от Моника, я зяпнаха с широко отворени очи.

— Коя от нас? — заекна едното момиче.

— И двете — сопна се Моника. — Много държа на личното си пространство. Махайте се.

Двете момичета трескаво си събраха нещата и в бързината си да се махнат, едва не заляха Клеър с кафе.

— Нужно ли беше да го правиш? — попита Клеър.

— Не, но беше забавно — Моника кръстоса гладките си, загорели крака и потропа по масата. — Хайде, Клеър, сядай. Имаме да си говорим за толкова неща.

Клеър не искаше да го прави, но беше глупаво да стои така и да привлича вниманието на всички, така че седна, пусна раницата в краката си и се загледа в издраскания дървен плот на масата. С крайчеца на окото си виждаше как джапанката на Моника се полюшва на върха на пръстите ѝ и колкото и да бе нелепо, това ѝ напомни за Миърнин.

— Така е по-добре — Моника звучеше прекалено доволна от себе си, което съвсем не беше в обичайния ѝ хладно-безразличен стил. — И така, разправяй.

— Какво да ти разправям?

— За онова, което Амели те кара да вършиш. Свръхсекретната ти задача. Така де, Амели несъмнено е имала някаква причина, за да избере теб, и понеже очевидно не е било заради чара и външния ти вид, трябва да е било заради ума ти, нали така? Семейството ти не е тук, а и не разполагаш с нищо друго, което някой би поискал.

Моника не беше толкова глупава, колкото изглеждаше.

— Амели не ме кара да върша нищо — излъга Клеър. — Може би по-късно ще поиска нещо, но засега не го е направила.

Пръстите ѝ нервно си играеха с гривната, която изведнъж ѝ заприлича на пръстените, които биолозите слагаха на разни застрашени видове.

И опитни животинчета.

Когато Клеър най-сетне се осмели да вдигне поглед от масата, установи, че Моника я наблюдава през полузатворени очи.

— Хм. Така значи. Колко жалко. А аз бях сигурна, че имаш нещо полезно, което да използвам. Е, какво да се прави. Тогава какво ще кажеш за една сделка?

— Сделка?

Първо Джейсън, а сега и Моника. Откога Клеър се бе превърнала в толкова важен човек за преговори?

— Искам да говоря с Амели за Защита. Ти би могла да ме представиш. И препоръчаш.

Клеър едва не се изсмя с глас.

— Сама си я попитай!

— Бих го направила, но тя не ме допуска до себе си. Никак не ме харесва.

— Не мога да повярвам! — промърмори Клеър под носа си.

Моника я изгледа продължително, ала този път без типичното си насмешливо-пренебрежително изражение. Всъщност изглеждаше почти... искрена.

— След като Брандън умря, Оливър пое неговите контакти. Работата е там, че възнамерява да отстъпи повечето от тях на други вампири в замяна на различни услуги. Не знам какво ще стане с мен,

ако не успея да сключа по-добра сделка — Моника посочи гривната на Клеър. — И не виждам защо да не започна от върха.

Клеър потропа с пръсти по масата, загледана сърдито към бара, където Оливър все още се бавеше с техните напитки. Внезапно се зачуди дали е безопасно да пие нещо, приготвено от вампир, който я бе заплашвал само преди няколко часа, но пък ако бе решил да се добере до нея, Оливър така или иначе можеше да го направи по всяко време.

А тя наистина искаше моката с бял шоколад.

— Значи Оливър ти е Покровител?

— Засега. Докато не се сети за нещо, което желае повече от договора с мен.

— Той ли те накара да ме попиташ какво иска Амели от мен?

— Приличам ли ти на някой, който ще седне да изпълнява чужди поръчки?

Клеър отново хвърли поглед към бара.

— Може би.

Моника не отговори. На масата се възцари неловка тишина и Клеър с радост скочи на крака, когато Оливър извика, че поръчката им е готова. Тя взе своята чаша, поколеба се за миг, после взе и чашата на Моника, без да среща погледа на Оливър. Той беше просто тъмен силует в крайчеца на периферното ѝ зрение и Клеър побърза да му обърне гръб.

Моника, която също бе станала, изглеждаше искрено учудена, когато Клеър ѝ подаде напитката.

— Какво? На това му се казва да бъдеш учтив, макар че теб сигурно не са те научили като малка. Да не си помислиш, че те харесвам или нещо такова.

Моника явно не знаеше как да отговори и след дълго мислене се задоволи с едно простичко:

— Благодаря.

Което, принудена бе да признае Клеър, навярно бе най-милото нещо, което Моника ѝ бе казвала някога. Клеър кимна в отговор и отново седна. Примирие, помисли си тя саркастично и почти веднага го наруши, като попита:

— Оливър ли те подучи да го направиш?

— Не — отвърна Моника, без дори да я погледне, ала Клеър не ѝ повярва.

— Трябва ли да правиш всичко, което поиска от теб? — продължи тя, сякаш не бе чула нищо; Моника едва-едва сви рамене. — Значи всъщност не си искала да говориш с мен, така ли? Просто са те накарали?

— Не съвсем. Реших, че ще е удобен случай да напомня на Амели за себе си — Моника се усмихна горчиво. — Освен това, може и да не ти се вярва, но ти си звезда. Всички искат да научат повече за теб — и хората, и вампирите. Проучват и твоето минало, и миналото на семейството ти. Ако си се изпуснала в началното училище, някой в Морганвил вече го е научил.

Клеър замалко не се задави с първата си глътка мока.

— Какво?

— Амели не е това, което някой би нарекъл достъпна. Повечето вампири я разбират толкова малко, колкото и ние, затова непрекъснато се опитват да научат повече за нея, за това, коя е тя, защо е тук и какво прави с града. Честно казано, не мисля, че е нормално. Начинът, по който живеят, имам предвид — Моника хвърли бърз поглед към Оливър, после извърна очи. — Той е достатъчно стар, за да знае повече от почти всички, но дори той се нуждае от вътрешна информация. Говори се, че ти си ключът към това. Ако не успея да се сдобия със Защитата на Амели, поне бих могла да си спечеля неговото благоволение, като му осигуря ценна информация.

Клеър извъртя очи към тавана.

— Аз съм никой. А и ако Амели я беше грижа за мен (което не е вярно), тя никога не би го показала. Така де, виж само как се държи с...

Клеър млъкна на средата на изречението и сърцето ѝ се разтуптя лудешки. За малко да спомене името на Миърнин, което би било пагубно.

— ... със Сам — довърши тя неубедително.

Това също беше вярно, но Моника със сигурност бе забелязала неловката пауза и го подчерта, като на свой ред помълча известно време, преди да каже:

— Както и да е. Въпросът е, че малко или много, ти си известна и за мен е изгодно да се движа с теб. Така правилните хора ще видят, че постъпвам правилно, а заедно с това ще изпълня и нарежданията на Оливър. А това е единственото, за което ме е грижа. Права беше,

изобщо не искам да сме приятелки. Няма да си разменяме дрехите и да си направим еднакви татуировки. Приятели си имам. Онова, от което се нуждая, са съюзници. А това — тя докосна гривната около китката си, — това ми напомня, че трябва да му се подчинявам, иначе...

— Иначе какво?

Моника сведе поглед.

— Е, нали го познаваш. В най-добрия случай ще ме нарани. Тежко. В най-лошия... ще ме даде на друг.

— И това е по-лошата възможност?

— Да. Защото ще ме даде на някой от най-изпадналите вампири, онези, които са прекалено загубени, за да са Покровители на богатите и красивите. Което означава, че и аз ще се превърна в загубенячка — Моника се намръщи на керамичната чаша, с която си играеше. — Сигурно звучи ужасно повърхностно, но в Морганвил от това зависи животът ти. Ако Оливър ме захвърли, за мен ще останат само най-големите боклуци и уличници, онези, които си правят кефа по гадния начин. Ако имам късмет, просто ще ме убият. Ако не — ще свърша като изпаднала, наркоманизирана вампирска курва.

Сухата, напрегната деловитост, с която го каза, красноречиво говореше колко много бе мислила за това. Какво падение — от разглезената дъщеричка на кмета до наркоманка, мъчеща се да си осигури Защита, като задоволява потребностите на някой извратен вампир.

— Можеш да станеш неутрална — рече Клеър.

Беше ѝ жал за Моника, което бе странно след всичко, което Моника ѝ беше причинила. И все пак, тя беше родена тук — не е като да бе имала кой знае какъв избор.

— Някои хора го правят, нали? — продължи Клеър. — И не ги закачат?

Устните на Моника се разкривиха в презрителна усмивка и за миг цялата човещина, която Клеър си бе въобразила, че вижда върху красивото ѝ лице, се изпари.

— Не ги закачат, докато изведнъж вампирите не решат нещо друго. Виж, официално те са недосегаеми, защото са направили някаква голяма услуга на вампирите, и техните Покровители са решили да развалят договорите им. Под голяма услуга разбирай нещо,

от което си е било чист късмет, че са излезли живи. Схващаш ли? А аз нямам никакво желание да се правя на герой.

Клеър сви рамене.

— Тогава просто опитай без Защита.

— Как ли пък не. Сякаш това действа. Просто изгарям от нетърпение да се хвана да пържа картофки в някой ресторант за бързо хранене и да свърша като разлагащ се труп в някоя канавка, преди да съм навършила и трийсет години. — Моника облегна лакти на масата, стиснала чашата си с две ръце. — Мислех да се махна. Дори се преместих в Остин за един семестър, но някак си... не беше същото.

— Тоест — скъсали са те на изпитите, нали? — досети се Клеър и това ѝ спечели още един мръснишки поглед.

— Млъквай, кучко. Тук съм, защото трябва да бъда тук, също като теб. Може ли да минем без излишна сантименталност?

Клеър отпи глътка от сладката, гъста мока. Ако вътре имаше отрова, поне щеше да умре щастлива.

— Съгласна. Виж, не мога да ти помогна да говориш с Амели. Аз също не знам как може да я открие човек. А дори да знаех, не мисля, че тя би сключила договор с теб.

— Тогава си затваряй устата и се усмихвай. Ако така и така няма да имам никаква полза от тази пропиляна сутрин, нека поне Оливър види, че се старая.

— Колко дълго трябва да го правя?

Моника си погледна часовника.

— Десет минути. Устискай десет минути и аз няма да кажа на брат си за дребното провинение на гаджето ти.

— Как мога да съм сигурна?

Моника долепи ръце до лицето си и си придаде престорено ужасен вид.

— О, не! Ти не ми вярваш! Съкрушена съм! — възкликна тя, след което продължи с нормалния си тон. — Ако иска, Шейн може да си отвори таксиметрова фирма за превоз на трупове — слабо ме вълнува. Интересува ме единствено какво аз мога да спечеля от това.

— А може би искаш да си отмъстиш? — подхвърли Клеър.

Моника се усмихна.

— Ако наистина исках да си отмъстя, вече да съм го предала на полицията. Освен това съм чувала, че отмъщението е блюдо, което

най-добре се поднася студено.

Клеър извади един учебник от раницата си.

— Добре тогава. Десет минути. И без това имам да уча.

Моника се облегна в стола си и подхвана безкрайна, отровно точна критика на дрехите на всички момичета, които чакаха на опашката за кафе, и която Клеър искрено се опита да не намира за забавна. И успя, поне до момента, в който Моника посочи едно момиче, облечено в наистина ужасяваща комбинация от легинси на едри точки, обути под къси панталонки.

— А някъде в рая по бузата на Версаче се стича една-единствена, съвършена сълза.

Тук Клеър се изсмя с глас и веднага се намрази за това. Моника повдигна вежди.

— Виждаш ли? Толкова ме бива, че мога да очаровам дори и такъв тежък случай като теб. Вярно, че само си хабя таланта, но е добре да си поддържам формата.

След което си допи кафето и взе малката си розова чантичка, от която стърчеше списанието ѝ.

— Е, трябва да бягам, загубенячке. Кажи на гаджето си, че що се отнася до мен, вече сме квит. Е, всъщност аз съм отгоре, но на мен точно така ми харесва. Нека гледа на това като на ограничителна заповед. Ако се доближи на по-малко от петнайсет метра от мен, не само ще разкажа на Ричард за среднощното му приключение, но и ще изпратя двама-трима ръгбисти да си „поговорят“ с капачките на коленете му.

И тя се отдалечи, поклащайки бедра. Всички на пътя ѝ бързаха да се отместят и всички я проследиха с поглед. Страх и привличане, в горе-долу еднакви количества.

Клеър въздъхна. Хората винаги харесваха подобни момичета и навярно винаги щяха да ги харесват. И нещо под секрет? Една мъничка, предателска частица от нея завиждаше на Моника за самоувереността ѝ.

[1] Дейзи Дюк — героиня от американския телевизионен сериал „Царете на хаоса“ (англ. „Dukes of Hazzard“), известна с изключително късите шорти, които носи и които по-късно биват наречени на нейно име. — Бел.прев. ↑

10

Мъртвото момиче, което Шейн беше занесъл в църквата, се казваше Джийн Джейксън, второкурсничка, която бе изчезнала по време на купон в общежитията преди два дни. Във вестниците пишеше, че е била изнасилена и удушена, ала не се споменаваше нищо за заподозрени. За огромно облекчение на Клеър, никакви полицаи не дойдоха да разпитват Шейн. Беше постъпил глупаво, но параноята му беше разбираема. В Морганвил и най-малката сянка на подозрение щеше да го изпрати в някогашната килия на Джейксън, независимо дали бе виновен, или не.

И то, при положение че вампирите не решаха просто да го линчуват.

Във вестника на Капитан Очевиден излезе доста по-подробна статия, която свързваше последното убийство с предишните две и изказваше предположението, че този път може би си имаха работа не с вампир, а с човек. Клеър не пропусна да забележи, че Капитана далеч не бе толкова склонен да подтиква читателите си към саморазправа, когато ставаше дума за убиец с пулс. Сякаш за мъртвите момичета имаше значение какво чудовище бе сложило край на живота им.

Амели ѝ изпрати бележка, която я освобождаваше от занятия с Миърнин до края на седмицата, така че Клеър се зае да навакса с останалите си часове. Те бяха по-трудни от онова, с което бе свикнала досега, което беше истинско облекчение. Клеър обичаше предизвикателствата, а и преподавателите сякаш наистина ги бе грижа дали студентите им научават нещо, или не. Часовете по митове и легенди изобщо не бяха това, което очакваше. Не изучаваха нито древногръцки богове, нито дори индиански божества, а вампири. Всъщност беше нещо като сравнителна вампирология, понеже разглеждаха вампирите от най-древните литературни и фолклорни източници до съвременното им изобразяване като герои в поп културата. (Която, като се замислеше Клеър, си беше митологията на нашето време.) Колкото и да бе странно за място като Морганвил,

преподавателят не подминаваше и методите за убиване на вампири, макар Клеър да предполагаше, че тя бе една от малкото, които знаеха истината за града. Повечето от класа щяха да изкарат една или две години в блажено неведение, преди да се прехвърлят в някой по-голям университет, без никога да разберат, че за известно време са живели сред истински чудовища.

Клеър гледеше да си държи устата затворена за всичко, което можеше да ѝ навлече неприятности, тъй като преподавателят носеше гривна. Вместо това се опита да свърже символа на гривната му с вампира, на който съответстваше, и реши, че Покровителят на професора ѝ се казва Сюзан и се занимава с финанси. Тази Сюзън бе доста заможна и бе някаква важна клечка в морганвилската банка.

Клеър бе започнала да си води бележки в една тетрадка за различните вампири и техните символи, както и за това, кой какво притежава. Не го правеше с някаква ясно определена цел, просто ѝ се струваше интересно, а и смяташе, че един ден може да ѝ е от полза. Предполагаше, че ако попита, Амели би ѝ дала цялата тази информация, но ѝ беше по-интересно да я открива сама. Освен това, по този начин Амели нямаше да знае точно колко бе научила Клеър, което определено беше плюс. *Тя се държи добре, когато така ѝ изнася. Това не означава, че наистина е добра.*

Когато се събуди в петък сутринта, Клеър видя, че Ева ѝ бе оставила бележка на огледалото в банята.

„Клеър, да не забравиш за партито. Цел: да изглеждаш по-секси от Моника и да накараш всички да забравят кой дава купона. Тоалетът е закачен на вратата. Ще ми платиш по-късно.

Е.“

Тоалетът определено не беше нещо, което Клеър би си купила сама. На първо място — черната кожена пола беше... къса. Ама наистина къса. Освен това имаше и фигурален чорапогащник, червена блуза, украсена с големи червени рози, и черно потниче, което да облече под нея.

На полата беше залепена още една бележка:

Обувките са под шкафа.

Клеър провери и откри лачени обувки на тежки платформи. Тя занесе дрехите и обувките в стаята си, сложи ги върху леглото и се отдръпна, за да ги погледне.

Не мога да облека това. Изобищо не е в мой стил.

От друга страна, Ева щеше да я спуга от подигравки, ако я видеше да се появява на купона с дънки. Пък и явно се бе постарала — всички дрехи, включително и обувките, бяха точно с размера на Клеър.

Ай... Моника наистина щеше да побеснее, ако Клеър изглеждаше секси. (Разбира се, никога не би могла да бъде по-секси от Моника, това си беше чиста утопия, но все пак...) Като си представяше изражението на Моника, Клеър бавно прокара пръст по меката кожа на полата.

Не, не мога да го направя.

После си представи как ще реагира Шейн, когато я види.

Е, навярно все пак можеше да го направи.

Оказа се, че бе сгрешила за реакцията на Шейн. Слисаното изражение, с което той я зяпна, когато я видя да слиза по стълбите, надмина и най-смелите ѝ очаквания. Всъщност Шейн бе толкова смаян, че ченето му буквално увисна. Майкъл, който стоеше до него, се обърна и макар Клеър да не го бе очаквала, усети как я обзема приятно, топло чувство, задето бе успяла да накара един страхотно готин, приличащ на ангел вампир, да примига от изненада и да я огледа от главата до петите.

Тя спря на последното стъпало и колебливо полюшна бедра.

— Е, как изглеждам? — попита тя.

Шейн рязко затвори уста, а Майкъл се прокашля.

— Става — отвърна той.

— Става?!

Това беше Ева, която също слизаше по стълбите. Тя заобиколи Клеър и удари Майкъл по рамото.

— Изглежда страхотно. Аз не си падам по жени и въпреки това смятам, че е адски секси.

Шейн не казваше нищо. От начина, по който я гледаше, на Клеър започна да ѝ става горещо и дори малко ѝ се зави свят. Потисна порива да провери дали полата ѝ не се е вдигнала (вече я беше опънала поне дузина пъти) и се насили да срещне погледа му и да се усмихне.

— Сигурна ли си, че идеята е добра? — попита той; това бе последното, което Клеър очакваше да чуе. — Изглеждаш фантастично.

— Благодаря...

— В този град „фантастично“ те изстрелва на челно място в менюто за храна за вкъщи.

Клеър протегна лявата си ръка и посочи китката си. Златната гривна се виждаше отдалече.

— Вампирите и с пръст няма да ме пипнат.

— Изобщо не говорех за тях. С тези дрехи ще ти се лепнат всички, които търсят да забършат нещо.

Ева извъртя очи.

— За Бога, Шейн, стига си развалял всичко. Това, че Клеър изглежда страхотно, не означава, че трябва да се държиш като някакъв ревнив надзирател! Нали и ние ще бъдем там и ще я държим под око. Не можеш да отречеш, че ако се понагласи, гаджето ти е страшна мадама. Аз ѝ оправих и косата, изглежда жестоко, нали?

Според Клеър прическата беше малко прекалена — купища тел, пяна и какво ли не, но наистина имаше онзи небрежно–разрошен вид, който бе типичен за моделите и който всъщност бе плод на много усилия.

Ева също не беше от тези, които биха останали незабелязани — носеше драматична, дълга до пода черна рокля без ръкави, с дълбоко деколте и цепка от едната страна, която стигаше чак до бедрото ѝ. Дори бе обула мрежести чорапи. Изглеждаше невероятно секси и макар в началото Майкъл да бе забелязал трансформацията на Клеър, сега имаше очи само за Ева.

Тя му смигна и се завъртя, така че да им покаже гърба на роклята. Какъвто почти нямаше. Виждаше се само голата ѝ кожа, както и татуировка на алена роза на кръста.

— Човече — каза Шейн, — това е направо... така де.

Когато най-сетне спря да се забавлява с реакцията на момчетата, Клеър си даде сметка, че Ева бе направила нещо и с тях, защото те изглеждаха направо великолепно. Майкъл носеше черен панталон,

тъмносиня копринена риза и черно кожено яке и просто... грееше като бяло злато върху кадифе.

Шейн също изглеждаше достатъчно добре, за да ѝ се прииска да го отвлече в стаята си. Ева явно го беше принудила да си поприглади косата, от което силните му скули и брадичката му наистина изпъкваха. Той също бе облечен в черно, с изключение на ризата му, която беше с цвят бордо. Клеър никога не го бе виждала със сако и реши, че отсега нататък трябва да се облича само така.

Майкъл тръсна глава и предложи ръката си на Ева, която я пое с широка усмивка на начервените устни, и смигна на Клеър. Клеър също ѝ намигна в отговор и обзета от неочаквана игривост, улови Шейн под ръка.

— Не мога да повярвам, че ще го направим — каза Шейн.
Щеше да бъде забавно.

Въпреки че бе дала поканата си на друг, Клеър не бе забравила адреса, а Майкъл познаваше Морганвил като... като гърба на Ева, ако се съдеше по това, че погледът му почти не се откъсваше оттам, особено от татуировката. Освен това, стигнеше ли на няколко преки от купона, човек нямаше как да сбърка точното място. При всичките ярки светлини и басовия тътен на музиката, никой, който живееше наблизо, не можеше да го проспи.

Майкъл сви зад ъгъла, търсейки място, където да спре, и най-сетне откри няколко свободни метра до бордюра.

— Правилата са следните — каза той, докато паркираше, — никакво разделяне. Ева и Клеър, това важи с особена сила за вас. Не само заради вампирите, но и заради Джейсън. Ясно?

Те кимнаха.

— Освен това — обади се Шейн и закачливо подръпна прекалено гелосаната коса на Клеър, — много държа да видя физиономията на Моника, когато вие двете ѝ се появите пред очите. Ще бъде само за снимка.

Ева бръкна в малката си, подобна на миниатюрен ковчег чантичка и извади чисто нов телефон с камера.

— Идвам подготвена.

— Аз също — каза Клеър и им показа подаръка от Амели.

Шейн му хвърли бърз поглед и Клеър усети как я обзема чувство на вина, после обаче го пропъди. Не можеше да се срамува през цялото време, пък и няма имаше нещо лошо? Какво толкова бе направила? Все едно си бе намерила работа... макар и малко по-различна.

— Внимавайте какво ядете и пиете — продължи с правилата Майкъл. — На партито на Моника най-вероятно ще е пълно с рохипнол^[1] и какво ли не. Аз мога да подуша какво слагат в питиетата, вие — не. Ако се забъркате в нещо, просто се отдръпнете и оставете аз да се оправям. Щом така и така един от приятелите ви е изчадие на нощта, поне да имате някаква полза от това.

Шейн не отговори и Клеър съвсем ясно го видя да преглъща една от типичните си хапливи забележки. За щастие, тъй като бе наистина приятно отново да се чувстват като приятели, а не като четирима души, които всеки момент ще се пръснат в различни посоки.

— Нещо друго, татко? — попита Ева.

— Да — отвърна Майкъл, след като я целуна по устните, много леко, за да не размаже червилото ѝ. — Помни, че изглеждаш достатъчно добре, та на човек да му се прииска да те схруска. Обещай ми, че няма да го забравиш.

Клеър усети, че се разкъсва между желанието да се усмихне и да потрепери, а когато погледна към Ева, видя, че и тя изпитва същото.

Къщата на семейство Морел изглеждаше като имението „Тара“ в „Отнесени от вихъра“, след като е било плякосано от войниците. Клеър с изумление видя как група пияни студенти се препъват по алеята, крещейки нещо неразбираемо и влачейки диван, който разположиха в гигантския фонтан пред къщата.

Очевидно се бяха заели да пренесат по-голямата част от дневната на семейство Морел навън — неколцина от гостите вече се бяха настанили на столове, обливани от пръските на фонтана, а при появата на дивана трима–четирима от тях се покатериха върху него, кикотейки се.

— Ето това — каза Шейн почтително — минава границите. Харесва ми.

Положението беше извън всякакъв контрол. Четиримата стояха до лъскавата вампирска кола на Майкъл и се възхищаваха на онова,

което се разиграваше пред очите им. Къщата беше обляна в светлина, над моравата се полюшваха запалени тикви факли и навсякъде беше пълно с хора. Натискаха се под дърветата, осветени от ярките лъчи на охранителните лампи. Наливаха се с шотове, седнали между колоните на масивното бяло стълбище. Едно момиче притича покрай тях само по сутиен.

— По дяволите — каза Майкъл. — Моника наистина знае как се прави купон.

Без майтап. Клеър видя как един камион, на който пишеше „КАЧЕСТВЕНИТЕ СПИРТНИ НАПИТКИ НА БОБ“ се придвижва бавно сред тълпата, за да стигне до задната врата. Очевидно Моника бе повикала алкохолно подкрепление, а нощта едва сега започваше.

— Е? — обади се Ева. — Тук ли ще стоим цяла нощ? Защото аз съм готова да взема акъла на някого.

Четиримата поеха към алеята, отвеждаща до къщата, като внимаваха за пияни студенти и заблудени мебели. Все така заедно, те се изкачиха по стълбите, където десетина души бяха погълнати от сложна на вид игра, която включваше шотове, спрейове с флуоресцентна боя и истеричен кикот. Дори най-пияният от тях се обърна да ги погледне и подсвирна подире им.

И пияните студенти във фонтана, и още по-пияните хора на верандата носеха най-обикновени дрехи, предимно тениски и дънки.

— Хмм — отбеляза Клеър, — май трябваше да изберем нещо малко по-неофициално.

— Как ли пък не! — възрази Ева. — Ако ще правиш нещо, прави го със замах.

— Напомни ми някой ден да поиграя покер с теб — каза Майкъл. — Обичам момичета, които са готови да заложат всичко.

Ева закачливо го побутна с бедро.

— Това ли си намислил за по-късно? Човече, ако не друго, прояви малко респект поне към роклята.

Майкъл прокара бледите си пръсти по гърба ѝ, следвайки извивката му чак до алената роза. Ева потръпна и притвори очи, а Майкъл прошепна нещо в ухото ѝ. Нещо, както предположи Клеър, твърде лично, за да го чуят и останалите.

Не че имаше такава опасност, тъй като точно в този миг външната врата се отвори и ги заля вълна от ритмично техно и

разговори, водени с пълно гърло. Прегърнати и залитайки, на прага се показаха двама от геймърите, на които Клеър бе дала поканата от Моника.

— Адски готин купон! — изкрещя един от тях колкото му държеше гласът, и се строполи по лице на земята.

— Очевидно — Ева го прескочи и потъна в тълпата, следвана плътно от Майкъл.

Клеър се намери да тръгне след тях, ала Шейн я задържа.

— Какво? — обърна се да го погледне тя.

Боже, изглеждаше страхотно! Отсега нататък трябваше да го облича само Ева.

— Преди да сме влезли...

Той я притегли към себе си и я целуна. Някъде много отдалеч до Клеър достигнаха подсвиркванията и дюдюканията на пиячите на шотове... отдалеч, защото целувката на Шейн беше сладка и страстна, и необузdana, изпълнена с нещо лудешко, от което Клеър цялата се разтрепери.

После Шейн се отдръпна... твърде скоро, както се стори на Клеър.

— Не се отделяй от мен — прошепна той в ухото ѝ и тя кимна.

Сякаш бих те изпуснала от погледа си.

След това двамата последваха Майкъл и Ева и се хвърлиха в партито на века.

Това беше вторият голям купон в живота на Клеър (ако не се броят рождените ѝ дни и онези тържества, докато беше малка, на които имаше колкото деца, толкова и възрастни, които да ги държат под око). Първият, Танцът на мъртвите момичета, организиран от студентското братство ЕЕК, не бе от най-приятните ѝ спомени, не на последно място защото бащата на Шейн здравата се бе развилнял, търсейки вампири, които да намушка. Този тук изглеждаше, ако изобщо бе възможно, дори още по-див.

Клеър изпита благодарност, че е с приятелите си. Не можеше дори да си представи колко страшно би било да се появи на подобно място сама. Преддверието, в което се намираха, беше просторно и високо, ала въпреки това бе претъпкано до пръсване с хора, които си говореха, танцуваха, целуваха и опипваха — беше досущ като шикозен, ярко осветен нощен клуб. Докато вървеше, без да иска Клеър

докосна една двойка, която... какво всъщност правеха? Тя побърза да извърне поглед, преди да се е уверила напълно, ала все пак видя, че ръцете на момчето се намират на места, където дори една порно актриса не би допуснала на публично място.

Майкъл и Ева си проправиха път до съседната стая и след малко Клеър и Шейн се присъединиха към тях. Някои от хората в просторния хол бяха с изискани тоалети, ала повечето бяха небрежно облечени и Клеър бе почти сигурна, че нехайно облечените не са били от поканените.

Моника стоеше на най-горното стъпало и гледаше право към тях четиримата, скръстила ръце на гърдите си.

— О-о-о, ето нещо, което на всяка цена трябва да бъде увековечено — каза Ева и вдигна телефона си, за да запечата свирепата гримаса на Моника. — Готово.

И двамата с Шейн, който явно го очакваше, си плеснаха тържествуващо ръцете. Макар и с усилие, Моника прогони раздражението от лицето си и заслиза по стълбите. Беше облечена с прилепнала по тялото розова рокля, украсена с големи, очертани в яркозелено цветя. Обувките ѝ, в абсолютно същия розов оттенък, бяха съвършени. Изглеждаше адски шик.

— Клеър, виждам, че водиш и пасмината, която наричаш приятели — каза тя. — Колко мило.

После по лицето ѝ изведнъж се изписа разкаяние и тя побърза да добави:

— Майкъл! Нямах предвид теб, разбира се. Ти винаги си добре дошъл.

Той повдигна светлите си вежди.

— Нима?

— Естествено!

Клеър го сръга с лакът.

— Защото си VIP персона. Или по-точно — вампир. Покрай тях минаха още двама геймъри. При вида на Клеър единият я улови за ръката и лепна звучна, влажна целувка на бузата ѝ.

— Направихме копия и ги раздадохме — каза той, като се кискаше. — Надявам се да е окей. Страхотен купон!

Шейн въздъхна и като сложи ръка на рамото му, го отдръпна от Клеър.

— Да, да, все тая. В съседната стая има гола мадама от Вулкан^[2]. Най-добре побързайте.

Геймърите начаса изтрезняха и се отдалечиха. Съвършените, бляскави устни на Моника се отвориха, очите ѝ се разшириха.

— Ти? Ти ли го направи? Тези идиоти разпространяваха листовки! Бяха ги разлепили навсякъде из университета! Партието беше само за най-отбрани гости!

— Не се тревожи — гласът на Ева лепнеше от сладост. — Нали сме тук.

Тя се усмихна с ярко начервените си устни, при което заприлича на Злата магьосница от Запад, онази от „Вълшебникът от Оз“.

— Въздушна целувка! — добави тя и млясна с устни във въздуха, на няколко сантиметра от бузата на Моника. — Страхотно парти. Жалко за мебелите. Ча-а-а-о!

И тя се понесе нанякъде, хванала Майкъл за ръка, сякаш беше Кралица на всичко, не просто на Морганвил. Клеър побърза да извади телефона си, за да улови убийствената ярост, с която Моника проследи отдалечаването ѝ.

— Ти, подла, малка кучко! — изсъска Моника.

Клеър свали телефона и срещна погледа ѝ. Не се боеше, вече не.

— Ти накара приятелите си да ме дрогират и им каза, че си падам по грубия секс. Единственото, което аз направих, бе да рециклирам поканата ти. Да кажем, че вече сме квит.

— Как ли пък не!

Шейн се приведе напред и като понижи глас, така че Моника трябваше да положи усилие, за да го чуе, каза:

— Я се успокой. Не знаеш ли, че по лицето ти избиват петна, когато се ядосаш? И ако още веднъж наречеш приятелката ми „кучка“, няма да ти се размине така леко.

В очите на Моника бушуваха яростни пламъци, ала тя не трепна и след миг се обърна и изтича на втория етаж, където официално облечените ѝ приятели се бяха скупчили заедно, като участници в „Сървайвър — Островът на Абъркромби и Фич^[3]“.

— Едно на нула за аутсайдерите — каза Шейн и се загледа в група момчета, облечени с футболни тениски, които минаха покрай тях с шум и трясък, понесли едно легло.

Клеър примига няколко пъти. Да, наистина беше легло.

— Май е по-добре да не знам. Е, нещо за пиене?

В кухнята завариха няколко души да приготвят пунш в кошче за боклук. Клеър се надяваше, че кошчето е ново, но като виждаше колко са натряскани тези, които наливаха какво ли не в него, не можеше да бъде сигурна.

— Аз не бих пил от това — прошепна Шейн в ухото ѝ. — Виждаш ли някой познат?

Клеър не беше сигурна. Кухнята беше претъпкана, около барплотовете непрекъснато се тълпяха хора, и когато някой излезеше, стиснал червена пластмасова чаша в ръце, на негово място веднага се появяваше друг...

Внезапно Клеър усети как по гръбнака ѝ пробягва тръпка.

— Аха — отвърна тя. — Виждам.

Как, по дяволите, братът на Ева беше успял да се промъкне на купона? Стоеше в един ъгъл, с прегърбени рамене, дълга провиснала коса и подигравателна усмивка. Беше облечен в същите мръсни дрехи, с които се бе появил в университета и които му придаваха още по-опасен вид. В ръката си държеше чаша, ала не беше пиан — в погледа, с който обхождаше тълпата, имаше твърде много презрение. Беше налудничав, а не пиан поглед.

О, боже! Точно така изглеждат онези, които се появяват някъде и започват да стрелят напосоки.

Изведнъж той забеляза Клеър и я дари с крива усмивка. Клеър хвърли тревожен поглед към Ева, ала тя беше с гръб към брат си и говореше с Майкъл — очевидно не бе забелязала надвисналата опасност.

— Какво? — попита Шейн.

Клеър се обърна, за да му посочи Джейсън...

... ала той беше изчезнал.

Шейн поклати глава, когато Клеър му каза, и отиде да говори с Майкъл. Майкъл кимна и като му повери Ева с едно „не я изпускай от очи“, което Клеър разчете отдалеч, потъна в тълпата.

Дотук беше с „никакво разделяне“.

Шейн прегърна двете момичета през раменете:

— На това му се казва живот. Какво ще кажете да си потърсим някоя стая, момичета?

Ева извъртя силно гримираните си очи.

— Сякаш знаеш какво да правиш и с една от нас, камо ли с двете. Къде отиде Майкъл?

— В тоалетната — отвърна Шейн безизразно. — Дори вампирите трябва да плачат.

Което може и да бе самата истина, само че не то бе накарало Майкъл да ги изостави. Шейн ги поведе към барплота и успя да задигне една бутилка вода за Клеър и две бири за себе си и Ева, които отвори лично. *Никакви рискове*, помисли си Клеър и отпи няколко големи глътки от студената, сладка вода. Досега не си бе дала сметка колко е горещо, но изведнъж усети как от потта блузата прилепва към тялото ѝ.

Някой я улови за дупето и тя изписка и подскочи. Обърна се рязко и видя някакъв сериозно насвяткан студент да се навежда към нея.

— Хей, маце, бива си те! — изкрещя той в ухото ѝ. — Аз, ти, навън, окей?

И той ѝ демонстрира нагледно какво смята да правят навън, от което Клеър пламна.

— Разкарай се! — сопна се тя и го отблъсна от себе си.

В отговор, неговите приятелчета отново го побутнаха към нея, толкова силно, че Клеър не можа да запази равновесие и залитна. Нахалникът не пропусна да се възползва и я притисна към бара с бедра, а ръцете му зашариха по тялото ѝ.

Шейн го сграбчи за яката на тениската с надпис ТПЮ, завъртя го към себе си и стовари пестник в лицето му.

Страхотно, помисли си Клеър, едновременно разтърсена и погнусена, *явно по тези места това е нещо като отговор за всичко. Удари някого*. От друга страна, силно се съмняваше, че точно тази вечер разумните доводи биха имали особен ефект.

Както можеше да се очаква, приятелите на нахалника се скупчиха около двамата. Ева хвана Клеър за ръката и я дръпна настрани от тесния кръг, който бързо се образува около биещите се; разнесоха се насърчителни викове и пляскане.

— Трябва да го спрем! — възкликна Клеър.

Ева я потупа по рамото.

— Това е идеята на Шейн за хубаво изкарване — каза тя. — Повярвай ми. Не те съветвам да се опитваш да го спиращ. Остави го да

се вихри. Нищо няма да му се случи.

На Клеър обаче това въобще не ѝ харесваше. Не обичаше да гледа как някой удря Шейн, не ѝ допадаше и начинът, по който очите му грейваха, когато се забъркаше в нещо подобно. Всъщност глупаво бе да се разстройва, още повече че това бе едно от нещата, които на първо място я бяха привлекли у Шейн — начинът, по който той без колебание се хвърляше във всичко, особено когато ставаше въпрос да защити някой друг.

— Остави го да бъде себе си — каза Ева, сякаш прочела мислите ѝ. — Знам, че не е лесно, защото в повечето случаи момчетата се държат като пълни идиоти, а на нас ужасно ни се иска да им отворим очите, но по-добре го остави да бъде такъв, какъвто е. Нали не би искала той да се опитва да те промени?

Правилно. Наистина не искаше, макар че той всъщност я променяше, независимо дали го осъзнаваше, или не.

Не към по-лошо. Но наистина съм... различна.

Едва преди година би се вцепенила от ужас само при мисълта да отиде на подобен купон, да не говорим пък за идеята, че някакъв непознат може да я опипа по този начин, а ето че сега изпитваше единствено раздражение, както и силно желание да си вземе душ.

В този миг Ева се обърна рязко.

— Хей, знам, че дупето ми е страхотно, но то е само за гледане, не за пипане!

Думите ѝ бяха последвани от гръмогласен пиянски смях. Тя улови Клеър за ръката.

— Мисля, че ни трябва стена зад гърба. Така вероятността някой да ни опипа, е по-малка.

— Но... — опита се да възрази Клеър, но се отказа, когато усети някой да я потупва по дупето. — Окей.

Наложи им се да се отдалечат от Шейн, който сега се намираще в центъра на малка групичка от около десетина души, които размахваха пестници във всички посоки (макар и рядко да улучваха, тъй като до един бяха твърде пияни). Клеър благодарно се облегна на стената и отпи глътка вода. Неясно как бирата на Шейн се бе озовала в ръката ѝ и с един бърз страничен поглед към Ева тя отпи и от нея. Пфу! Каква гадост.

— С това трябва да се привиква постепенно — обясни Ева, заливайки се от смях при вида на изражението ѝ. — А и Шейн пазарува като някой колежанин — ако е евтина и на рекламата има момиче по бикини, значи бирата трябва да е хубава.

— Отвратителна е — каза Клеър и отпи голяма глътка вода, за да отмие вкуса на бирата; след нея дори водата ѝ горчеше.

— Е, в интерес на истината, бирата я пият повече заради ефекта, отколкото заради вкуса. Ако искаш и двете, по-добре си вземи коктейл Куба либре или Бял руснак, например.

В този миг Ева явно си спомни на колко години е Клеър, защото си придаде почти добродетелен вид и побърза да добави:

— Не че ще ти позволя да опиташ някой от тях. Все пак дадохме обещание на родителите ти. А това — при тези думи тя ѝ взе бирата — ще го държа аз.

И като повиши обичайно тихия си глас, сякаш поздравяваше парад някъде далеч пред себе си, извика:

— Ей, Шейн! Докарай си задника тук, ако не искаш да ти изпия бирата.

През стаята се разнесе вълна от смях и тъй като побоят така или иначе беше почти свършил, Шейн блъсна настрани последния залитащ студент, който се опита да му удари един, избърса кръвта от устата си с opakото на ръката си и напусна полесражението. Беше разчорлен, зачервен и имаше леко необуздан вид и Клеър усети как дълбоко в нея нещо сякаш изръмжа.

Тя го изгледа с широко отворени очи.

Изобщо не съм готова за това.

Ала очевидно някои части от нея бяха.

— Пийни едно, Галахад — Ева му подаде бутилката и двамата се чукнаха. — Нашият герой. Дай да ти оправя косата.

Тя протегна пръстите си с лакирани в черно нокти и се зае с косата му, докато не ѝ придаде предишния небрежно-секси вид.

— Изглеждаш страхотно — каза тя одобрително. — Успяха ли да те опипат вече?

— Два-три пъти — отвърна той и се усмихна на Клеър. — Но недей да си отъмщаваш, те не са виновни, то е по-силно от тях.

Ева изпръхтя и се огледа наоколо.

— Къде е Майкъл?

— Сигурно още чака на опашка за тоалетната — сви рамене Шейн.

Разбира се, може и така да бе, ала Клеър силно се съмняваше. Мислеше си, че е в състояние да разпознае кога Шейн лъже, и начинът, по който беше задържал погледа си върху Ева, без да мига, за нея бе като неонов знак на челото му.

— Е, дами, да се поразходим, а?

Не беше лесно да си пробият път през гъстата тълпа и понякога приличаха повече на съомги, плуващи нагоре по течението на реката. Клеър беше поразена от онова, което успя да зърне от къщата — скъпи картини по стените, великолепни старинни мебели (върху по-голямата част от които гостите безгрижно разливаха напитки или пък нареждаха покрай стените, за да има повече място за танцуване), меки персийски килими (Клеър се надяваше, че могат да се носят на химическо чистене), както и огромни плазмени телевизори, от които в момента кънтеше „Closer“ на Найн Инч Нейлс, и против волята си Клеър усети, че започва да се движи в ритъма ѝ. Ева също танцуваше и много скоро затанцуваха заедно, което би трябвало да е странно, но всъщност не беше. Шейн оформяше последния ъгъл на техния триъгълник, ала Клеър виждаше, че не се е отдал на всеобщото забавление, а оглежда тълпата в търсене на неприятности. Или на Майкъл.

Някой се опита да ѝ пробута нещо — чаша за шотове, пълна с някаква прозрачна течност, ала тя поклати глава и я върна обратно. Не че не беше изкушена, ала след онова, което едва не ѝ се бе случило на предишния купон, нямаше намерение да прави нищо глупаво.

Е, поне нищо по-глупаво от това, че изобщо бе дошла.

Питиетата и наркотиците продължаваха да се леят щедро. Течно екстази, попърс, шотове, дори нещо, за което Клеър бе почти сигурна, че е лула за крек. Морганвилци явно си падаха по наркотиците, но това всъщност не беше странно, при положение че имаше доста неща, които им се искаше да забравят.

Клеър продължи да танцува. Ева и Шейн също не си взеха нищо, или поне Клеър не ги видя да го правят. А Шейн и без това изглеждаше все по-разтревожен, за да му е до забавления.

Майкъл така и не се връщаше. След две дълги песни Ева най-сетне успя да накара Шейн да го потърсят. Обиколиха целия етаж и провериха всички стаи (които до една бяха претърпени), ала никъде не

го откриха. Пред тоалетната на първия етаж имаше дълга опашка от хора, които чакаха, за да я използват, ала сред тях нямаше и помен от русокос вампир с ангелски черти.

Когато пое на голямото вито стълбище, отвеждащо до втория етаж, Клеър неволно се сети за „Отнесени от вихъра“ и сцената, в която Рет Бътлър носи Скарлет на ръце. Майка ѝ страшно обичаше този филм. Клеър го намираше за скучен, но тази сцена се бе запечатала в съзнанието ѝ и тя спокойно можеше да си я представи как се разиграва в тази къща.

Само че вместо Скарлет О'Хара, на върха на стълбището ги очакваше Моника Морел със своята „охрана“ — обичайната групичка подмазвачи. Джина и Дженифър също бяха тук — макар и по-обикновени от тази на Моника, роклите им бяха в цветове, които прекрасно подхождаха на розовия ѝ тоалет. Нейните лични бек вокали. В групичката имаше още няколко момичета, ала повечето бяха момчета — привлекателни, лъскави типове. Привилегированите на Морганвил, те до един носеха гривни.

— Я виж ти кой се издига в обществото — каза Моника и нейните поклонници избухнаха в смях. В очите ѝ гореше свиреп огън и ако в кафенето Клеър бе зърнала у Моника следа от човечност, то сега от нея не бе останал и помен. — Мястото на боклуците е на първия етаж. И без това ще ни се наложи да сринем мястото из основи и да го построим наново след тази нощ.

— О, да, мога да си представя колко ще побеснее татенцето, когато се прибере вкъщи — каза Ева. — А, и да не забравя да те питам — тази рокля ретро ли е? Защото мога да се закълна, че съм виждала майка ми да я носи.

И тя продължи нагоре, насочвайки се право към един от здравеняците около Моника, който я погледна объркано, преди да се отмести от пътя ѝ. Моника не каза нищо, може би защото си даваше сметка, че всеки отговор, който можеше да измисли, би прозвучал евтино.

— Никак няма да ни е лесно да се измъкнем оттук — подхвърли Шейн.

Горе бе по-тихо, въпреки че подът и стените вибрираха от врявата на долния етаж. Коридорът беше пуст, а всички врати — затворени. По стените висяха скъпи портрети и официални снимки на

семейство Морел. Както можеше да се очаква, майката на Моника изглеждаше прекрасно. Досега Клеър не се бе срещала с госпожа кметицата, ала тя също беше на снимките — деликатна, почти ефирна жена, чийто поглед на всички снимки бе зареян настрани. По лицето ѝ беше изписана печал. Ричард Морел изглеждаше уравновесен и добре приспособен към живота в града, също като баща си. Дори Моника, макар да имаше налудничаво жилка у себе си, бе замесена от морганвилско тесто.

Това обаче май не можеше да се каже за майка ѝ.

— Къде ли са родителите ѝ? — каза Клеър на глас.

— Извън града — отвърна Ева. — Така поне чух. Бас държа, че адски ще им хареса да се приберат и да открият, че в тяхно отсъствие в дома им се е развихрил някой полудял екип на „Пълна промяна на къщата“.

Тя опита да отвори вратата на стаята вляво, ала се оказа заключено. Шейн натисна бравата на вратата отдясно, отвори я и надникна вътре. Миг по-късно се дръпна обратно в коридора.

— Е, това вече е нещо ново — повдигна вежди той; зад него Клеър се опита да погледне, ала той закри очите ѝ с широката си длан. — Повярвай ми, не си достатъчно голяма. Аз не съм достатъчно голям. Продължаваме нататък.

И той много внимателно затвори вратата.

Клеър надникна в следващата стая и в първия момент не можа да разбере какво вижда, после занемя и като се отдръпна, докосна Шейн по рамото и безмълвно му посочи какво става вътре.

В стаята имаше три момчета и едно момиче, проснато върху леглото и очевидно в безсъзнание. Трите момчета тъкмо сваляха чорапогащника ѝ.

— По дяволите! — изруга Шейн и отмести Клеър настрани. — Ева, повикай ченгетата. Веднага. Трябва да сложим край на тази гадост, преди някой да е пострадал сериозно.

Ева извади телефона си и набра 911, а Шейн влезе в стаята, затваряйки вратата след себе си. Появи се след около минута, понесъл припадналото момиче на ръце.

— Някой познава ли я?

Клеър поклати глава.

— Ами онези тримата?

— Те съжаляват — отвърна Шейн. — Ева? Ти познаваш ли я?

— Ъ-ъ-ъ... може би. Май съм я виждала в Университетския център, ама не ѝ знам името. Определено не е местна. Няма гривна.

— И аз така предположих — Шейн се опита да намести момичето (хубаво миньонче с кестенява коса) под по-удобен ъгъл, при което то простена сънливо и се сгуши в прегръдката му. — По дяволите, не мога да я оставя ей така.

— Ами Майкъл? Нали тръгнахме да го търсим!

— Знам, знам. Вижте какво, аз ще я нося, а вие проверете останалите стаи.

На Клеър ѝ беше трудно да диша. Неотдавна нея самата едва не я бе сполетяла участта на това момиче. Само че тя се бе оказала малко по-бдителна, малко по-способна да се погрижи за себе си...

Стегни се!, нареди си тя и отвори следващата врата. При вида на онова, което се разкри пред очите ѝ, тя ахна и закри устата си с две ръце. Защото на пода, отпуснато безжизнено, лежеше някакво момиче, а над него се бе надвесил вампир.

Той вдигна поглед и Клеър зърна проблясването на чифт вампирски зъби, преди с ужас да разпознае лицето му.

Майкъл.

Върху шията на момичето имаше две дупки, от отворените ѝ очи се виждаше само бялото, а кожата ѝ имаше цвета на стара, мокра хартия, по-скоро синкава, отколкото бяла.

— О! — прошепна Клеър и отстъпи назад, залитайки. — О, не, не, не...

Майкъл скочи на крака.

— Клеър, почакай! Не съм...

Междувременно на прага се бяха появили Ева и Шейн. Ева премести поглед от мъртвото момиче към Майкъл, после се обърна и побягна. В продължение на няколко секунди Шейн се взира безмълвно в Майкъл, после каза тихо:

— Клеър, иди при Ева. Веднага. Не се отделяйте една от друга. Аз ще ви намеря.

Майкъл направи крачка напред.

— Шейн, знам, че си търсиш причини да ме мразиш, но знаеш, че не бих...

Шейн отстъпи назад, запазвайки разстоянието между двамата. Очите му бяха потъмнели, лицето му пламтеше от гняв.

— Клеър — повтори той. — Махни се от него. Веднага!

— По дяволите! — изруга Майкъл; той също беше ядосан, ала освен това изглеждаше уплашен и наранен. — Та ти ме познаваш, Шейн! Знаеш, че не бих го сторил. Помисли малко!

— Само посмей да се доближиш до мен или до момичетата и ще те убия — каза Шейн с равен тон, след което се обърна към Клеър и изкрещя с пълно гърло. — Върви!

Клеър излезе заднишком от стаята и се втурна след Ева. Тежките обувки я караха да се чувства тровава, а готиният ѝ тоалет не бе нищо друго, освен евтин маскараден костюм. Тя не беше готина, нито секси. Беше просто една глупачка, задето изобщо бе дошла, а ето че сега Майкъл... Господи, не може да го е сторил, нали? Ала кожата му не бе толкова бледа, както обикновено, сякаш току-що се бе нахранил...

Ева тъкмо слизаше по задното стълбище. Клеър видя как крайчецът на дългата ѝ черна рокля се изгубва зад завоя на стълбите и забърза след нея, доколкото ѝ позволяваха неудобните обувки. С приближаването на долния етаж шумът от купона се усили и много скоро се превърна в истински тътен.

Докато Клеър стигне до най-долното стъпало, от Ева нямаше и следа. Виждаше се същинско разлюляно море от поклащащи се тела, пиянска оргия от танцуващи (а по ъглите — просто оргия), ала Клеър не забеляза никой в официално облекло.

— Ева!

Дори тя не може да чуе собствения си глас. Хвърли поглед назад, ала и Шейн не се виждаше никакъв.

Беше сама.

Внезапно зърна късче черно кадифе да изчезва през някаква врата и се хвърли в тълпата след него. Почти не забелязваше опитите на пияните студенти да я опипат — единственото, което искаше, бе да си проправи път и да не допусне нищо да се случи на Ева. Точно сега честта ѝ беше последното, за което се тревожеше.

Някаква ръка се плъзна под полата ѝ. Клеър се завъртя яростно и с всичка сила зашлеви нахалника. Дори не забеляза лицето му, нито каквото и да било друго у него. Смътно го видя да вдига ръце в знак, че

се предава, и като му обърна гръб, продължи да се провира през тълпата.

Колкото и да бе странно, следващата стая беше празна. Клеър доста се учуди, поне докато не видя (и не помириса) някакъв тип да повръща в ъгъла. Тя ускори крачка. А дали наистина следваше Ева? Приличаше на нея, ала Клеър я зърваше само за кратко и винаги от такъв ъгъл, че нямаше как да бъде сигурна. Трябваше да се движи по-бързо.

И сама не разбра точно как стана, но в крайна сметка се озова в просторната лъскава кухня. Група здравеняци внасяха кашон след кашон с пиене. Клеър мина покрай двама студенти, които тъкмо си пляскаха дланите в тържествуващ жест.

— Пристига течният сваляч на гащички! — изрева единият и от съседната стая се разнесоха възторжени възгласи.

Клеър излезе навън и вдиша голяма глътка свеж нощен въздух. Цялата трепереше, ала въпреки това я обливаше пот. Чувстваше се омърсена до мозъка на костите. И това би трябвало да е забавно? Кой знае, може би, ако беше пияна и ако не й пукаше, щеше да си изкара добре, ала това беше Морганвил, където заради подобно забавление можеше да свършиш в безсъзнание на някое легло... или в моргата.

Осветена от охранителната лампа, Ева се бе облегла на едно дърво и се опитваше да си поеме дъх. Изглеждаше великолепно, като някоя холивудска звезда от епохата на черно-бялото кино, с изключение на яркочервените ѝ устни.

— О, господи! — простена тя и Клеър, която се бе запътила към нея, видя, че плаче. — О, господи! Направил го е, наистина го е направил...

— Не сме сигурни — чу се да казва Клеър. — Може би я е заварил така. Може би се е опитвал да ѝ помогне...

Ева я погледна свирепо.

— Той е вампир! В стаята имаше мъртво момиче с две дупки на врата! Не съм глупачка!

— Не вярвам, че би го сторил — настоя Клеър. — Не ми казвай, че ти го вярваш! Та нали го познаваш. Мислиш ли, че е убиец? Особено когато не му се налага да бъде такъв?

Ева поклати глава, ала това не беше отговор. Повече приличаше на опит да пропъди въпроса.

В този миг Шейн излезе през задната врата, все още с припадналото момиче на ръце.

— Да вървим.

— Но нали дойдохме с колата на Майкъл — сковано каза Ева. — Ключовете са у него. Навярно бих...

— Не. Никой няма да се връща там, а вие двете ще стоите далеч от Майкъл, докато не разберем какво става — Шейн се поколеба за миг, после рязко си пое дъх. — Ще се приберем пеша.

— Пеша! — повториха Ева и Клеър в един глас.

— Ти да не си изперкал! — добави Ева почти истерично.

— Клеър има Защита, а аз съм в настроение да пребия първия вампир, който ме погледне накриво. При всички случаи ще е безопасно, отколкото тримата — при тези думи той погледна към непознатото момиче в ръцете си и се поправи — отколкото четиримата да се возим в една кола с Майкъл. Не и точно сега. Трябва ми пространство, за да мога да избягам, ако се наложи. Или да се бия.

— Шейн...

— Тръгваме пеша — отсече Шейн. — Първо отиваме в университета. Ще я оставим на ченгетата от охраната.

Клеър се прокашля.

— А не може ли да изчакаме полицията тук?

— Повярвай ми — не — отвърна Ева. — Те ще подгонят всички, които нямат гривни, в това число мен и Шейн. А когато открият, че някой е изсмукал едно момиче до смърт, положението ще стане неудържимо. Не можем да рискуваме. Трябва да се махаме. Още сега.

Част от Клеър се надяваше, че Майкъл ще се появи, ала той не се показва и тя се зачуди защо. Питаше се къде ли е бил, докато те тримата го търсеха навсякъде.

Шейн тръгна към улицата, понесъл дрогираното момиче, което си мърмореше нещо и тихичко се кискаше в ръцете му. Беше я спасил, ала не бе успял да помогне на другото момиче, нещо, което приемаше твърде лично.

Клеър погледна към Ева, прегърна я през рамо и двете забързаха след Шейн.

По пътя към университета не срещнаха никого. Само няколко коли, но нито една от тях не спря и макар да чуха вой на сирени да отива към дома на Моника, никоя от патрулните коли не мина покрай тях.

Нощта бе приятно прохладна, въздухът бе свеж и сух. По небето не се виждаха никакви облаци. Би могло да бъде красиво и романтично, ако не бяха всички отвратителни неща, които се бяха случили тази вечер. Ева бе спряла да плаче, ала това бе дори по-ужасно — доскоро бе толкова щастлива, а сега бе потънала в отчаяние.

Краката на Клеър я боляха и тя се зарадва, когато свиха зад поредния ъгъл и зад висока ограда от ковано желязо видяха добре осветения студентски град. Трябваше да минат през един от четирите входа, за да влязат. Клеър внезапно си даде сметка колко странно изглежда това място, като резерват.

Или зоологическа градина.

Шейн, който бе започнал да се уморява, сложи момичето на първата пейка, която видяха, а Ева махна на една минаваща наблизо кола на охраната. Последвалият разпит протече безпроблемно, но пък университетските ченгета не бяха от най-прозорливите. Отне им около половин час, след което непознатото момиче бе откарано в лечебницата за промивка на стомаха и допълнителни прегледи. Ченгетата от охраната се качиха в колата си и дадоха на заден ход, за да обърнат, а тримата приятели се спогледаха в светлината на фаровете.

— Така — каза Шейн. — Май трябва да тръгваме.

Ева извади телефона си.

— Какво правиш? — попита той.

— Обаждам се за такси.

Шейн изпръхтя подигравателно.

— В Морганвил? Посред нощ? Как ли пък не. Та Еди не обича да взима пътници дори през деня. Никога няма да си рискува задника, за да ни прибере през нощта. А и без това сигурно си е изключил телефона. Ненавижда студентските купони.

— Ами инспектор Хес? — предложи Клеър. — Сигурна съм, че той ще се съгласи да ни откара вкъщи.

— Давай.

Клеър набра номера, ала никой не вдигна. Същото се случи и когато опита да се свърже с Травис Лоу. Тя погледна Шейн със свито сърце и безпомощно вдигна рамене. Ева се изправи, зъзнейки, и обви ръце около голите си рамене, за да се стопли. Шейн свали черното си сако и я наметна.

— Май ще трябва да вървим — каза той и улови първо ръката на Клеър, а после и тази на Ева. — Не забавяйте крачка и за нищо на света не спирайте. Ако ви кажа да бягате, бягайте. Ясно?

И без да им даде възможност да възразят, той тръгна по пътеката, водеща към изхода. Навън уличните лампи бяха нарядко и на Клеър ѝ се струваше, че усеща как спотаени в сенките очи я следят с поглед. Не знаеше дали си въобразява, или не, ала цялата трепереше от страх. *Стегни се, Клеър! Ние сме трима, а и Шейн знае как да скрие нечий задник, ако се наложи.*

Пресякоха улицата и поеха към Стъклената къща. Избраха най-прекия и най-добре осветен път, ала той минаваше покрай „Комън Граундс“. На Клеър никак не ѝ се искаше Оливър да ги види как минават покрай заведението му в цялото си поопърпано великолепие. Сякаш преживяното тази вечер не им стигаше.

Все пак, утешаваше я мисълта, че Моника е в още по-гадно положение и от нея, докато се опитва да обясни на полицаите защо в дома ѝ има повече наркотици, отколкото в някоя аптека, да не говорим пък за пиянските оргии и за мъртвото момиче на горния етаж.

В сравнение с това нощната разходка из Съединените вампирски щати направо бледнееше.

Поне докато Ева не прошепна:

— Някой върви след нас.

Клеър се олюля, но ръката на Шейн я задържа и тя продължи да върви.

— Кой е? — попита той.

— Не знам — отвърна Ева, без да поглежда назад. — Зърнах го само за малко. Носеше тъмни дрехи.

Тъй като в Морганвил единствено Амели харесваше бялото, Клеър реши, че това не стеснява кръга кой знае колко. Тя ускори крачка, спъна се в някаква пукнатина в тротоара и залитна, ала Шейн и този път я задържа да не падне. Това обаче ги забави, а те не можеха да си позволят да изгубят нито секунда.

— По дяволите! — изруга Шейн задъхано.

От следващата улична лампа все още ги делеше цяла пресечка, а зад себе си Клеър вече чуваше бавни, сигурни стъпки. Някъде пред тях витрината на единственото отворено заведение хвърляше топла жълта светлина върху улицата. „Комън Граундс“. Неутрална територия, поне на теория.

— Няма да успеем да се доберем до нас, затова влизаме в „Комън Граундс“ и...

— Забрави! — прекъсна го Ева. — Няма да вляза там. Не мога!

— Можеш! Нямаш друг избор. Там е неутрална територия. Никой няма да те закачи. Ако се наложи, ще се споразумеем с Оливър, временна защита или нещо такова. Искам да ми обещаеш, че...

Шейн не можа да довърши, защото в този миг адът се отприщи. Стъпките зад тях изведнъж се ускориха и Шейн рязко се обърна, закривайки двете момичета с тялото си. Последва мълниеносно движение, което Клеър не можа да види добре, и нещо удари Шейн по главата. Силно. Той залитна и се свлече на едно коляно.

Клеър изпищя и посегна към него, ала Ева я сграбчи и насила я издърпа към струята светлина, хвърляна от кафенето.

— Ставай!

Клеър се отскубна от хватката на Ева и се обърна. Онзи, който бе извикал, бе същият, който я беше опипал на купона и чийто задник Шейн беше сритал. Беше ги последвал и носеше бейзболна бухалка. Беше ударил Шейн по главата с бейзболна бухалка и очевидно се канеше да го направи отново.

— Не! — изкрещя Клеър и понечи да се втурне към тях, ала Ева я улови и отново я затегли към „Комън Граундс“.

— Влизай вътре! — викна тя.

— Пусни ме...

Изведнъж двете престанаха да се борят, видели как от съседната улица излиза някаква сянка и им препречва пътя.

Нещо дълго и сребристо проблесна на светлината на звездите. Нож.

Беше Джейсън, братът на Ева, също толкова мръсен, изпосталял и трескав, какъвто Клеър го бе видяла на партито.

— Здравсти, сестра ми — каза той; ножът в ръката му се въртеше ли, въртеше. — Знаех си, че ще минеш оттук. Още щом чух, че си си

тръгнала от купона без кръвопиещия си телохранител, разбрах, че е настъпил моментът.

— Джейсън — Ева пусна Клеър и застана пред нея. — Тя няма нищо общо. Пусни я да си върви.

Клеър не знаеше накъде да гледа — към Джейсън, който я ужасяваше, или към онова, което се случваше зад гърба ѝ, където Шейн, вече ранен, се биеше за живота си. Тя се осмели да хвърли поглед през рамо и видя как Шейн издърпа бухалката и я стовари върху рамото на нападателя си, който политна назад, блъсна се в тухлената стена и се сгромоляса на земята с вик на болка. Ала Шейн също не можа да запази равновесие и се свлече на четири крака. Бухалката се търкулна настрани.

— Господи! — ахна Клеър. По лицето на Шейн се стичаше кръв и оставяше тъмна дيريا върху паважа. — Шейн!

Шейн тръсна глава и наоколо се разхвърчаха пръски кръв и оцветиха асфалта около него. Той вдигна поглед, видя я и примигна.

После видя Ева, а зад нея, с нож в ръка — Джейсън.

Опипом затърси бухалката, намери я и се изправи на крака. Тръгна напред със залитане и след като бутна Клеър зад себе си, издърпа Ева по-надалеч от Джейсън. После се разкрачи широко и зае бойна поза.

Беше преbledнял и изглеждаше полумъртъв, ала Клеър знаеше, че няма да отстъпи.

— Остави ги на мира — каза той. Не беше вик, нито заплаха, ала от niskия му, тих глас се излъчваше усещане за абсолютен контрол. — Махай се, Джейсън.

Джейсън престана да се усмихва и като прибра ножа в джоба си, вдигна ръце.

— Окей. Извинявай, човече. Само да не вземеш главата ми за бейзболна топка, става ли? — Той свали ръце и ги пъкна в джобовете си. Беше си придал нехайно изражение, ала в очите му имаше хищен блясък, а в извивката на устните му — нещо жестоко. — Чух, че си открил подарък в мазето си. Нещо с формата на момиче.

От гърдите на Ева се откъсна стон и тя се олюля. Клеър трябваше да протегне ръка и да я задържи да не падне.

— Джейсън — прошепна Ева. Изглеждаше ужасно, сякаш всеки момент щеше да повърне. — О, господи, защо?

Шейн направи крачка напред, вдигнал бухалката и готов за удар, и Джейсън побърза да отстъпи.

— Избрах мазето, защото ми се стори забавно. Но не става въпрос за момичетата. Трябваше да им покажа, че съм готов.

— Готов? — повтори Ева; звучеше толкова потресена, че стомахът на Клеър се сви на топка. — Господи, Джейс, за това ли е всичко? Искаш да станеш вампир и се опитваш да ги впечатлиш? Като убиваш?

— Аха — сви рамене Джейсън. Беше толкова мършав, че почти се губеше в черното си кожено яке. — Как иначе можеш да привлечеш вниманието тук? А аз смятам да привлека страшно много внимание. И възнамерявам да започна с теб, Клеър.

Шейн изрева — без думи, само сляпа ярост — и замахна. Джейсън отскочи назад по-бързо, отколкото Клеър очакваше, и бухалката не го улучи. После се хвърли напред. Шейн не се държеше здраво на крака, ала това нямаше значение — ако Джейсън бе достатъчно луд, за да опита да се пребори с него в ръкопашен бой, всичко щеше да свърши много бързо.

Нали така?

Джейсън стовари юмрук в стомаха на Шейн, който извика изненадано и отстъпи назад.

Шейн отстъпваше...

И тогава Клеър зърна алено-сребристото сияние на ножа в ръката на Джейсън. За миг не разбра какво става, изобщо не разбираше какво става.

Едва когато пръстите на Шейн се разтвориха и бейзболната бухалка издрънча на паважа, а той рухна на колене, Клеър осъзна, че е намушкан.

Шейн като че ли също не разбираше какво става. С мъка си поемаше дъх, опитвайки се да каже нещо, ала думите не искаха да излязат от гърлото му. Широко отворените му очи гледаха объркано. Опита се да стане, ала не успя.

Джейсън насочи острието на ножа към него и описа дъга, която ги опръска с капки кръв, после се обърна и си тръгна, прибирайки ножа в джоба си. От „Комън Граундс“ започнаха да излизат хора, объркани и разтревожени. Начело беше Оливър, който изгледа за миг

отдалечаващия се Джейсън, преди да насочи вниманието си към тримата приятели.

Клеър коленичи до Шейн, който я погледна отчаяно и бавно се свлече на една страна.

Притискаше ръце към корема си и навсякъде имаше толкова много кръв...

Ева не помръдваше. Просто си стоеше там, облечена в прекрасната си черна рокля, вперила невиждащ поглед след своя брат.

Оливър я сграбчи и разтърси, от което черната ѝ коса се разпиля на всички страни, а когато я пусна, тя бавно се свлече на земята, облегнала гръб на тухлената стена. Той тръсна нетърпеливо глава и се обърна към Клеър и Шейн.

Клеър вдигна поглед, онемяла от мъка, и видя, че Оливър се е надвесил над тях двамата.

За миг ѝ се стори, че зърва нещо в погледа му... искрица съчувствие, може би.

— Вече повикаха линейка — каза той. — Притисни нещо към раната, за да не губи толкова много кръв. Иначе отива по дяволите.

Имаше предвид кръвта. Не Шейн.

— Помогни ми — помоли Клеър, ала Оливър поклати глава.

— Ще откриеш, че вампирите не са най-добрият избор за помощ когато има ранени. Правя ти услуга, като се държа настрана. И повече да не си се опитвала да ме командваш, малката. Златната ти гривничка не означава нищо за мен, освен, може би, че трябва да внимавам да не оставя свидетели.

Шейн се закашля мъчително и от ъгълчето на устата му се стече струйка кръв. Беше по-блед и от Майкъл. Вампирски блед.

Клеър взе главата му в ръце. Оливър хвърли поглед към Ева, намръщи се и си тръгна. Хората започнаха да се приближават, шушукаха помежду си, задаваха ѝ въпроси, ала за Клеър всичко беше като в някаква мъгла. Тя сложи ръце върху пропитата с кръв риза на Шейн и усети как тялото му потръпна и той опита да се отдръпне, ала тя продължи да натиска. Натиск върху раната. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди в далечината да се разнесе вой на сирени.

Когато го качиха в линейката, Шейн все още дишаше, ала нито говореше, нито помръдваше.

Клеър отиде при Ева, помогна ѝ да се изправи и я прегърна през раменете.

— Да вървим — каза тя. — Ще пътуваме с него в линейката.

Оливър се взираше в тъмните мокри петна по паважа и докато Клеър помагаше на Ева да се качи в линейката, той се обърна към един от служителите си и нареди:

— Изчисти го. С белина. Не искам цяла нощ да мирише.

[1] Рохипнол — мощен седативен медикамент, известен като „наркотика на изнасилваните“. Причинява загуба на съзнание, намаляване на мускулния контрол и невъзможност за запамятаване на нова информация, докато трае действието му. — Бел.прев. ↑

[2] Вулкан — планета в света на култовия сред почитателите на научната фантастика сериал „Стар Трек“. — Бел.прев. ↑

[3] „Абъркромби и Фич“ (англ. „Abercrombie & Fitch“) — известна американска марка облекло, особено популярна сред ученици и студенти и считана за признак на престиж. — Бел.прев. ↑

Шейн издържа пътуването до болницата, където веднага го откараха в операционната. Ева седеше в черната си кадифена рокля и имаше по-готически вид от всякога. Изглеждаше съвсем не на място в успокояващата атмосфера на болничната чакалня. Клеър час по час ставаше и отиваше да си мие ръцете, защото непрекъснато откриваше нови петна от кръвта на Шейн по кожата и дрехите си.

Ева ридаше тихичко, безнадеждно. Клеър не заплака. Не пророни нито сълза. Дори не бе сигурна, че може да заплаче. Означаваше ли това, че ѝ има нещо? Че не е съвсем наред? Дори не знаеше кого да попита. Знаеше само, че в момента не усеща абсолютно нищо, освен някакво смътно чувство на ужас.

Ричард Морел дойде, за да запише показанията им. Те бяха съвсем недвусмислени и Клеър без колебание обвини Джейсън за нападението.

— Освен това си призна за убийството на онези момичета.

— Как си призна? — попита Ричард.

Беше се настанил в стола срещу нея и Клеър забеляза, че изглежда уморен. И някак остарял. Сигурно не бе лесно да си единственият що-годе нормален в семейството.

— Какво точно ви каза?

— Че ни е оставил едно от тях — отвърна Клеър и хвърли поглед към Ева, която не бе казала нито дума; всъщност, според Клеър, дори не бе мигнала. — Нарече го „подарък“.

— Спомена ли някое от момичетата по име?

— Не — прошепна Клеър.

Изведнъж се почувства ужасно уморена, струваше ѝ се, че би могла да спи цяла седмица. Освен това ѝ беше студено. Цялата трепереше. Ричард го забеляза, отиде някъде и се върна с меко сиво одеяло, което уви около нея. След това донесе едно и за Ева, която все още бе наметната със сакото на Шейн.

— Възможно ли е да го е казал, защото е чул за трупите, намерени около къщата ви? — попита той. — Спомена ли някоя подробност, която я нямаше във вестниците?

Клеър замалко не отговори утвърдително, ала се въздържа навреме. Полицията не знаеше за момичето в мазето им. Според тях убиецът бе захвърлил трупа в църквата.

Беше с вързани ръце. Тя поклати глава.

— Значи има вероятност да са били просто приказки — каза Ричард. — Ние го държим под наблюдение. Не сме видели нищо, което да го свързва с убитите момичета. — Той се поколеба, после меко добави: — Виж, не искам да обвинявам Шейн, но у него имаше бухалка, нали така?

Ева бавно вдигна глава.

— Какво?

— У Шейн имаше бухалка.

— Взе я от един друг — Клеър едва не се задави в бързината си да обясни. — Някакъв тип от купона на Моника се нахвърли върху него. Шейн просто се защитаваше! А после искаше само да накара Джейсън да отстъпи...

— Има свидетели, които твърдят, че са видели Шейн да замахва с бухалката, след като Джейсън прибрал ножа в джоба си.

Клеър не знаеше какво да каже, просто си седеше там с полуотворена уста и се взираше в уморените, строги очи на Ричард.

— Така значи — обади се Ева; първоначално мекият ѝ тон бързо стана леденостуден. — Ще припишете всичко на Шейн просто защото е Шейн. Няма значение, че някакъв задник от университета се опита да му строши главата или че Джейсън го наръга с нож. Въпреки всичко вината е на Шейн.

Тя се изправи и хвърли одеялото в лицето на Ричард, който успя да го улови в последния момент.

— Ето, сигурно ще ви трябва, за да покриете станалото!

И тя се отдалечи, стройна и бяла като лилия в черната си рокля.

— Ева... — въздъхна Ричард. — По дяволите! Виж, Клеър, аз работя с факти. Факт е, че по време на спора им Джейсън е прибрал ножа си; факт е, че Шейн е държал бухалка и го е заплашил. А Джейсън го намушкал при самозащита. Така ли е?

Вместо отговор, Клеър поседя неподвижно няколко секунди, без да откъсва поглед от лицето му, после се изправи, свали одеялото от раменете си и му го подаде.

— Ще ви трябва нещо по-голямо, за да покриете случилото се тази нощ! Вижте дали в града няма някой цирк. Може да ви услужат с шатрата си!

И тя тръгна да провери дали Шейн не е излязъл от операция.
Не беше.

Побесняла от гняв, Ева крачеше напред–назад по коридора, свила ръце в юмруци, които едва се подаваха от прекалено дългите ръкави на сакото, с което бе наметната.

— Тези кучи синове! — изсъска тя. — Тези копелета! Те ще си измият ръцете с Шейн. Просто го усещам.

— Ще си измият ръцете? — повтори Клеър. — Какво имаш предвид?

Ева я изгледа свирепо. Очите ѝ бяха зачервени и пълни със сълзи.

— Имам предвид, че дори и да издържи операцията, няма да оставят да му се размине. Ричард на практика ни го каза. Не схващаш ли? Това е страхотна възможност да замажат всичко. Шейн е замахнал и Джейсън е действал при самозащита. Никой няма да разследва Джейсън за убийствата. Ще заровят всичко така, както погребяха момичетата.

Изведнъж Ева млъкна и спря поглед върху нещо зад рамото на приятелката си. Клеър се обърна и видя Майкъл да върви към тях, силен, строен и висок. Запъти се право към Ева, без никакво колебание, сякаш нищо не се бе случило. Сякаш не го бяха заварили надвесен над тялото на едно убито момиче...

Спря съвсем близо до Ева и протегна ръце.

— Търсих ви. Най-сетне хванах дирята ви пред „Комън Граундс“. Как е той? — попита Майкъл дрезгаво.

— Не е добре — прошепна Ева и се хвърли в обятията му с устрема на вода, изливаща се през разрушен бент. — О, Господи! Господи, Майкъл, всичко се обърка, всичко ужасно се обърка...

Майкъл въздъхна и я притисна до гърдите си. Главите им, неговата — руса, а нейната — чернокоса — се склониха една към друга.

— Трябваше да дойда с вас. Трябваше да ви накарам да влезете в проклетата кола. Щях да го направя, но... се случиха разни неща. Трябваше да се погрижа за нещо. И през ум не ми мина, че ще решите да се прибирате пеша — той помълча, а когато отново проговори, гласът му бе пропит от болка. — Аз съм виновен.

— Никой не е виновен — каза Клеър. — Много добре знаеш, че никой не може да накара Шейн да направи нещо против волята си. Нито пък Ева. Нито мен. — Тя посегна и колебливо го докосна по ръката. — Нали не си убил онова момиче?

— Не. Открих я, докато търсех Джейсън. Опитвах се да го намеря и да го накарам да се махне. Дотогава той сигурно си е бил тръгнал.

— Тогава кой...

Майкъл вдигна поглед и Клеър видя, че в сините му очи гори свиреп огън.

— Точно за това трябваше да се погрижа. В къщата имаше вампири, излезли на лов. Трябваше да ги спра.

Една медицинска сестра, която минаваше по коридора, изгледа Майкъл и Ева и забави крачка. Очите ѝ се присвиха и тя спря, без да сваля поглед от тях. После промърмори нещо неразбираемо под нос и се отдалечи.

Майкъл се обърна след нея.

— Извинете. Какво казахте току-що?

Сестрата, която вече бе прекосила половината коридор, спря и се обърна към него.

— Нищо не съм казала. Сър.

Последната дума бе изречена толкова рязко, че човек можеше да се пореже на нея.

— А аз мисля, че казахте — възрази Майкъл. — Нарекохте я вампирска кучка.

Сестрата се усмихна студено.

— Ако съм промърморила нещо на себе си, сър, то не би трябвало да ви засяга. А вие с вашата... приятелка най-добре си вършете работата в чакалнята. Или в кръвната банка.

Майкъл сви ръце в юмруци, а лицето му се изопна от гняв.

— Изобщо не е това!

Сестрата (на табелката с името ѝ пишеше „Сестра Кристин Фентън“) се изсмя подигравателно.

— О, да, никога не е това. Винаги е нещо друго, нали? Всички вие сте просто неразбрани. Ако искаш да ми направиш нещо, само опитай. Не ме е страх от вас. Не ме е страх от никого от вас.

— Това е добре — каза Майкъл. — Не бива да се боите от мен, защото съм вампир. Трябва да се боите, защото току-що обидихте приятелката ми в лицето.

Сестра Фентън му показа среден пръст и се отдалечи.

— Леле! — Ева звучеше почти нормално, сякаш това, че някой се бе държал грубо с нея, ѝ беше помогнало, подействало ѝ бе като шамар. — Пък аз си мислех, че хората се отнасят гадно с мен, докато излизах с Боби Фий. А той поне дишаше... е, вярно, през устата, но все пак...

Майкъл отново я притисна до себе си, вперил поглед след сестрата. Лицето му беше намръщено, ала той се насили да се усмихне на Ева и да я целуне по челото.

— Трябва да си починеш. Да идем в чакалнята. Обещавам повече да не те излагам — той я поведе обратно към чакалнята, хвърляйки поглед през рамо. — Клеър? Идваш ли?

Клеър кимна разсеяно. Мислите ѝ бяха някъде другаде, опитваха се да пресеят информацията. Фентън. Май и преди беше чувала това име. Не беше сестрата, бе сигурна, че я вижда за първи път и определено не изгаряше от желание отново да се срещне с нея.

Внезапно си даде сметка, че стои сама наред коридора, и потрепери. Въпреки че сградата бе нова и изобщо не приличаше на старата порутена болница, където двамата с Шейн трябваше да си спасяват живота с бягство, тя все пак я плашеше. Клеър хвърли един последен, изпълнен с болка поглед към вратата от матирано стъкло, на която пишеше „ОПЕРАЦИОННА ЗАЛА — САМО ЗА ПЕРСОНАЛ“, но не можа да различи нищо, освен смътни силуети, които се движеха от другата страна.

Тя последва Майкъл обратно в чакалнята. Ричард Морел си беше тръгнал, което беше добре, и тя мълчаливо се настани на един стол, разтривайки ръце, сякаш все още усещаше кръвта на Шейн по себе си.

— Хей — повика я Майкъл след известно време.

Клеър нямаше представа колко дълго бе седяла така, знаеше само, че се бе схванала и цялото тяло я болеше. Тя вдигна поглед и в кристалносините очи на Майкъл видя сила и доброта, ала също така и някакъв блясък, който не бе съвсем... нормален.

— Трябва да си починеш. Просто чувам как мозъкът ти работи. — Ева беше заспала с глава в скута му, свита като котка, и той нежно галеше тъмната ѝ коса. — Хайде, облегни се на мен.

Клеър го послуша и когато той я прегърна през раменете, тя се почувства на топло и сигурно, въпреки всичко, което се бе случило.

И тогава то я връхлетя — страхът и ужасът, и това, че бяха намушкали Шейн пред очите ѝ, а тя не знаеше как да се справи, не знаеше как да се чувства, какво да каже или да направи, и всичко бе толкова...

Тя зарови лице в синята копринена риза на Майкъл и заплака — беззвучни ридания, които се откъсваха от гърдите ѝ с болезнени спазми. Майкъл сложи ръка на главата ѝ и я остави да плаче.

Когато хлиповете най-сетне започнаха да затихват, Клеър усети хладните му устни да докосват слепоочието ѝ. Тя се отпусна и само след миг я обгърна мрак.

С мъка се събуди от кошмара, който сънуваше, само за да попадне в друг. *Болница. Операция. Шейн.*

Ева я разтърсваше за раменете и ѝ говореше нещо, което Клеър не разбираше. Ала в този момент думите нямаха значение, единственото, което имаше значение, бе, че Ева се усмихва.

— Той е добре — прошепна Клеър, после повтори, вече повисоко: — Добре е!

— Да — каза Ева. Думите продължаваха да се леят от устата ѝ все така забързано и щастливо. — Излезе от операция. Няколко дни трябва да остане в Интензивното, преди да го пуснат да се прибере, и ще му дадат временна гривна, нали се сещаш, пластмасова.

Клеър тръсна глава, в опит да прогони замайването на съня.

— Пластмасова... ама нали в болницата човек винаги получава такава? Нещо като табелка с името.

— Така ли? Сериозно? Колко странно. Е, в Морганвил я получаваш, когато те изпишат. Дават ти Защита в продължение на един

месец, след като си претърпял операция. Нещо като временна ограничителна заповед за вампирите — Ева буквално подскачаше, докато говореше. — Ще се оправи, о, Боже, наистина ще се оправи!

Клеър скочи от мястото си, улови ръцете на Ева и двете заподскачаха заедно, после изпищяха от щастие и се прегърнаха.

— Аз... май най-добре да ви оставя да празнувате — обади се Майкъл.

Той седеше на един стол и ги наблюдаваше с усмивка. Изглеждаше уморен.

— Колко е часът? — попита Клеър.

— Късно е — Ева погледна часовника си с нарисован скелет. — Или по-скоро — рано. Шест часът сутринта. Майкъл, трябва да се прибереш, слънцето скоро ще изгрее. Аз ще остана с Клеър.

— Всички трябва да се приберем вкъщи — каза Майкъл. — Ще минат часове, докато Шейн се събуди. Може да се преоблечете.

Клеър сведе поглед към дрехите си и се намръщи уморено.

— Да, няма да е лошо.

Чорапогащникът ѝ бе пропит с кръвта на Шейн и Клеър си каза, че Майкъл сигурно усеща миризмата ѝ. Всъщност дори тя го усещаше — нездрава, гнила миризма, от която ѝ се повдигаше.

— Ева? Искаш ли да дойдеш с нас?

Ева кимна и те излязоха от чакалнята и поеха по дългия, празен коридор, отвеждащ до асансьорите. Минаха покрай регистрацията, където сестра Фентън ги изгледа кръвнишки. Докато чакаха асансьора, Клеър хвърли поглед през рамо и я видя да говори по телефона.

— Защо името ѝ ми е познато? — попита тя и изведнъж си даде сметка, че до нея има двама души, които бяха родени в Морганвил. — Фентън — говори ли ви нещо?

Асансьорът дойде и те влязоха. Ева натисна копчето за първия етаж, после двамата с Майкъл се спогледаха.

— Семейството на мъжа ѝ живее тук от поколения насам — отвърна той. — Но сестра Самата дружелюбност е тук отскоро. Дошла да следва в университета и се омъжила.

— Виждала си мъжа ѝ — добави Ева. — Полицай Фентън. Брад Фентън. Той дойде, когато...

— ... когато откриха тялото на Сам! — довърши Клеър вместо нея. — Ама разбира се! Бях забравила името му.

Защо продължаваше да усеща някакво смътно безпокойство? Не помнеше полицаи Фентън да ѝ се бе сторил антивампирски настроен. Реагирал бе незабавно, когато Сам беше в опасност. Не приличаше на жена си, която очевидно не бе толкова непредубедена.

Клеър продължи да се тревожи за това известно време, ала не видя никаква връзка, а имаше толкова много други неща, за които да мисли. Пък и в крайна сметка Шейн беше добре, а само това имаше значение.

Топлият душ помогна донякъде, ала не можа да прогони напълно тъпата болка между очите ѝ, нито странната сива пелена, с която сякаш бе обвито всичко. Сигурно бе от изтощение, предположи Клеър, изтощение и стрес. Изглежда нищо не беше съвсем наред. Тя се преоблече, взе раницата си и се върна в болницата (този път взе такси, въпреки че слънцето отдавна бе изгряло), за да изчака началото на приемните часове в Интензивното отделение. От Джейсън нямаше и помен, но тя и не очакваше нещо толкова елементарно от него. Нито толкова глупаво. Нали досега все бе успявал да се измъкне.

От друга страна... Джейсън определено не ѝ се бе сторил от предпазливия, внимателно кроещ планове си тип. По-скоро бе от онези, които, поискаха ли нещо, просто си го вземаха. Означаваше ли това, че Ева е права? Че щяха да замажат цялата история и Джейсън щеше да продължи да вилнее из града, да изнасилва и да убива безнаказано, когато му скимне? При самата мисъл Клеър усети, че я побиват тръпки.

За щастие, когато Клеър пристигна в болницата, сестра Фентън не беше на смяна. На регистрацията имаше по-млада и по-любезна сестра (казваше се Хелън Портър) и след като ѝ съобщи името си, Клеър отиде в чакалнята и си потърси стол, който да не е чак толкова неудобен. Всъщност сградата не беше чак толкова зле — имаше изводи за преносими компютри и бюра. Безжичният интернет не струваше, ала имаше и БАИ връзка, която работеше добре.

Разбира се, достъпът до много сайтове беше ограничен и Клеър бързо се изнерви от неуспешните опити да научи какво се случва в света извън Морганвил... навярно все същото — война, престъпления, смърт, жестокост. Нима наистина вампирите бяха „лошите“, когато

хората си причиняваха толкова болка, без дори да имат оправданието, че се нуждаят от кръв, за да оцелеят?

Клеър се зачуди дали са успели да открият нападателя на Сам. Все трябва да имаха някакъв напредък. От друга страна, нали така и не бяха заловили бащата на Шейн...

Интернет връзката прекъсна по средата на един имейл до родителите ѝ. Клеър нарочно не им се обаждаше по телефона, защото не бе сигурна, че ще устои на изкушението да излее цялата си болка и всичките си страхове и да потърси утеха (в крайна сметка, нали родителите бяха точно за това!). Само че, ако го направеше, те или щяха да дотичат в Морганвил, което би било лошо, или отново щяха да я накарат да се отпише от университета, което би било направо ужасно. По толкова много причини.

Ала рано или късно Клеър трябваше да говори с майка си, а колкото повече отлагаше, толкова по-трудно щеше да е и за двете, така че тя изключи лаптопа си, прибра го в раницата и извади новия, скъп телефон. Малкият екран засия с мека синя светлина, когато Клеър набра номера. Разнесе се тихо изщракване и Клеър се досети, че разговорът се записва или подслушва. Още една причина да внимава какво казва... Майка ѝ отговори след три позвънявания.

— Ало?

— Здравей, мамо! — Клеър неволно потръпна при звука на пресилено веселия си глас. Защо не можеше да звучи естествено? — Аз съм, Клеър.

— Клеър! Миличка, толкова се тревожех. Отдавна трябваше да се обадиш!

— Знам, мамо, съжалявам. Бях заета. Записах няколко курса за напреднали. Страхотни са, но имам много домашни и книги за четене. Просто забравих.

— Е — отвърна майка ѝ, — радвам се, че учителите ти са забелязали, че се нуждаеш от специално внимание. Малко се разтревожих, когато ми каза, че часовете са толкова лесни. Знам колко обичаш предизвикателствата.

Е, сега си имам предостатъчно предизвикателства, помисли си Клеър — часовете в университета и Миърнин, Джейсън, който я преследваше и ужасната тревога за Шейн...

— Да, така е — каза тя на глас.

— Нещо друго? Как са приятелите ти? Онова симпатично момче, Майкъл, още ли свири на китара? — попита майка ѝ, сякаш това беше някакво глупаво хоби, което рано или късно щеше да му омръзне.

— Да, мамо, той е музикант. Все още свири. Всъщност преди няколко дни свири в Университетския център. Насъбраха се доста хора.

— А, добре тогава. Но се надявам, че не свири по разни клубове. Това е опасно.

Ето пак — отново приказки за опасност. Клеър се безпокоеше, че майка ѝ започва да си спомня, ако не всичко, то поне нещо. Защо иначе непрекъснато се тревожеше, че това или онова било опасно?

— Мамо, не пресилвай нещата. Честна дума, тук всичко е наред.

— Е, нормално е да се притеснявам, при положение че започна семестъра в лечебницата. Твърде малка си, за да живееш сама, и то дори не в общежитието...

— Нали ти обясних за проблемите в общежитието — прекъсна я Клеър.

— Да, знам, момичетата не били особено мили...

— Не били особено мили? Мамо! Те ме бутнаха по стълбите!

— Сигурна съм, че не е било нарочно.

Беше си съвсем нарочно, ала у майка ѝ имаше нещо, което я възпираше да го приеме. При всичкото ѝ вайкане и тревоги, тя не искаше да повярва, че нещо наистина, ама наистина не е наред.

— Да — въздъхна Клеър. — Сигурно. Както и да е, в къщата е страхотно. Много ми харесва там.

— Майкъл ни има телефоните, нали? В случай че има някакъв проблем.

— Да, мамо, всички ви имат телефоните. А, като заговорихме за това, да ти кажа новия си номер — тя го издиктува и накара майка си да го повтори. — Има по-добър обхват от предишния, така че ще ти е по-лесно да се свързваш с мен.

— Клеър, сигурна ли си, че си добре?

— Да, добре съм.

— Не искам да любопитствам, но онова момче в къщата, не Майкъл, а...

— Шейн.

— Да, Шейн. Мисля, че трябва да стоиш настрана от него, миличка. Твърде е голям за теб, а и ми изглежда прекалено самоуверен.

На Клеър никак, ама никак не ѝ се говореше за Шейн. Едва бе успяла да изрече името му, толкова много я болеше. Искаше ѝ се да разговаря с майка си както преди, когато споделяше всичко с нея, ала не можеше да им разкаже за Морганвил.

Което означаваше, че не може да им разкаже и нищо друго.

— Ще внимавам — обеща тя.

В този миг забеляза, че младата сестра стои на прага и се опитва да привлече вниманието ѝ.

— Ъ-ъ-ъ, мамо, извинявай, но трябва да вървя. Чакат ме.

— Добре, миличка. Обичаме те.

— Аз също ви обичам.

Тя затвори, мушна телефона в джоба си и взе раницата си от пода. Сестрата я поведе към двойна стъклена врата, на която пишеше „Интензивно отделение“.

— Буден е. Не може да останеш дълго, защото той трябва да си почива, а отсега виждам, че няма да е от лесните пациенти — сестрата се усмихна на Клеър и ѝ намигна. — Виж дали няма да успееш да го размекнеш малко. Страшно ще ме улесниш.

Клеър кимна. Беше нервна и едва не ѝ прималяваше от неудържимата нужда да го види, да чуе гласа му, да го докосне... В същото време се страхуваше. Ненавиждаше мисълта, че ще го види по този начин и не знаеше какво да каже. Какво казваха хората, когато толкова се бояха да не изгубят някого?

Шейн изглеждаше дори по-зле, отколкото Клеър очакваше, и явно изражението ѝ го издаваше, защото той изсумтя и затвори очи.

— Е, поне не съм мъртъв, нали? И това е нещо. Един в къщата ни стига.

Изглеждаше ужасно. Беше блед като... ами като Майкъл, а бейзболната бухалка му бе оставила огромна виолетова синина. Стори ѝ се поразително крехък, по начин, за който Клеър дори не бе подозирала. Навсякъде имаше толкова много тръбички и уреди. Тя приседна на един стол до повдигнатото легло и внимателно го докосна по ожулената, насинена ръка.

— Ти добре ли си? — попита Шейн и преплете пръсти в нейните.

— Да. Джейсън избяга — е, всъщност си беше тръгнал най-спокойно, но Клеър нямаше намерение да му го казва. — Ева също е добре. Стоя тук през цялото време, докато те оперираха. Отскочи до вкъщи само за да се преоблече. Скоро ще се върне.

— Е, да, предполагам, че роклята ѝ нямаше да е съвсем на място тук — Шейн отвори очи и я погледна. — Сериозно, Клеър, наистина ли си добре?

— Добре съм — увери го тя. — Но се боя за теб.

— Аз съм добре.

— Как ли пък не, здравеняко! Само дето имаш прободна рана в корема и вътрешен кръвоизлив, нали?

Гласът на Клеър потрепери и тя усети, че е на път да се разплаче. Не биваше да го прави. Шейн искаше да омаловажи случилото се, да се покаже корав и тя трябваше да му позволи да го направи, нали така?

Той се опита да свие рамене, ала явно го заболя, защото по лицето му пробяга спазъм. Една от машините до Клеър изпиука и от гърдите на Шейн се отрони въздишка.

— Така е по-добре. В Интензивното хич не се скъпят с обезболяващите. Напомни ми отсега нататък винаги да си докарвам сериозни рани. Онези боклуци, дето ти ги дават за дребните наранявания, изобщо не могат да се сравняват с това.

Говоренето го уморяваше. Клеър се надигна и се приведе над него.

— Ш-ш-шт! — Тя сложи пръст върху устните му. — Сега си почивай. Това го запази за някой друг, става ли? Няма нищо лошо в това да те е страх. Нито в това да те боли. Не и когато си с мен.

В очите му проблеснаха сълзи и след миг потекоха, оставяйки влажни дири в косата му.

— По дяволите — прошепна той. — Извинявай. Просто... усетих как всичко си отива. Видях как ми се изплъзваш. Опитах... Мислех, че ще те нарани, а аз не можех да му попреча...

— Знам — Клеър се наведе над него и го целуна леко, като внимаваше да не докосне някоя от раните му. — Знам.

Остана надвесена над него, докато сълзите му не пресъхнаха — тя, неговият щит срещу света. Най-сетне Шейн се унесе, а Клеър усети как някой я потупва лекичко по рамото — сестрата ѝ даваше знак, че

трябва да си върви. Клеър внимателно измъкна пръстите си от тези на Шейн и я последва навън.

— Съжалявам — каза Хелън. — Искам да поспи малко, преди отново да започнат да го бодат и мушкат с какво ли не. Ще дойдеш и следобед, нали?

— Да. По кое време?

Четири часът. Това означаваше, че има пред себе си цял ден, който трябваше да убие, и ни най-малка представа какво да прави. Нямахте посещение при Миърнин, а Амели не ѝ бе дала никакви други инструкции. Беше събота, така че не бягаше от час, а не ѝ се искаше да се прибере в Стъклената къща и просто... да се тревожи.

Клеър все още се чудеше какво да прави, когато пред болничните врати забеляза позната, добре облечена фигура.

Какво ли търсеше тук Дженифър, една от най-верните спътнички на Моника?

Очевидно чакаше нея, защото побърза да се приближи, щом я видя да излиза от болницата и да се запътва към стоянката за таксита.

— Здравсти — поздрави Дженифър и прибра лъскавата си коса зад ухото. — Е, как е Шейн?

— Сякаш те е грижа!

— Всъщност си права — не ме е грижа. Ала Моника иска да знае.

— Жив е — отвърна Клеър.

Това Моника можеше да научи и без нейна помощ, така че нямаше особено значение, а Клеър искаше да се отърве от Дженифър. Моника беше страшна, но поне го правеше със стил. В двете ѝ сервилни поклоннички имаше нещо жалко и особено странно.

Дженифър продължи да върви до нея. Клеър спря и я погледна. Бяха стигнали до средата на тротоара, ярко осветен от лъчите на есенното слънце, което означаваше, че поне няма опасност някой вампир да я нападне изотзад, докато Дженифър ѝ отвлича вниманието.

— Виж — каза Клеър, — не искам да имам нищо общо нито с теб, нито с Моника, окей? Не искам да бъдем приятелки. Не искам да ми се подмазвате само защото съм... някой... или нещо.

Дженифър определено не изглеждаше така, сякаш иска да ѝ се подмазва. Всъщност изглеждаше точно толкова злобна и сърдита,

колкото можеше да изглежда само едно лъскаво, презадоволено богаташко момиче.

— Мечтай си, загубенячке. Изобщо не ме е грижа кой ти е Покровител — ти винаги ще си останеш селянка, която си мисли, че е постигнала нещо, само защото някой я е извадил от калта. Приятелки? Не бих станала твоя приятелка, дори да си последният дишащ човек в този град.

— Освен ако Моника не ти нареди — отвърна Клеър язвително. — Окей, не си дошла, за да се кълнем във вечна дружба. Защо тогава ми досаждаш?

Дженифър я изгледа свирепо, упорита и ядосана, после извърна очи.

— Ти си умна, нали така? Искам да кажа страшно умна?

— Какво общо има това?

— Освободи се от два предмета, в които бяхме заедно, значи трябва да си изкарала тестовете без грешка.

Клеър едва не се изсмя с глас.

— Искаш да ти давам уроци?

— Не, глупачке. Искам отговорите на теста. Виж, трябва да нося добри оценки вкъщи, иначе Покровителят ми ще престане да плаща за обучението ми. А аз искам да си изкарам и четирите години, дори ако след това дипломата не ми потрябва за нищо в този загубен град — едно мускулче по лицето на Дженифър играеше неспокойно. — Изобщо не я разбирам тая икономика. Само математика, Адам Смит, дрън, дрън, дрън. Като че ли някога ще ми дотрябва за нещо.

Молеше я за помощ. Може би не с толкова много думи, ала несъмнено беше това и за миг Клеър не знаеше какво да каже. Първо Моника, сега и Дженифър. Какво щеше да последва — кошница със сладкиши от Оливър?

— Не мога да ти дам отговорите на теста. Не бих го направила дори да ги имах — Клеър си пое дълбоко дъх. — Виж, знам, че после ще съжалявам, но ако наистина се нуждаеш от помощ, може да прегледаме заедно записките ти. Веднъж. Срещу заплащане. Петдесет долара.

Клеър знаеше, че прекалява, ала не й пукаше дали Дженифър ще се съгласи. Кое то Дженифър очевидно сериозно обмисли, преди да кимне отсечено.

— „Комън Граундс“ — каза тя. — Утре, в два часа.

Което беше най-безопасното време да излязат навън, при положение че не се забавеха твърде дълго. Клеър не бе особено възхитена от идеята отново да посети кафенето на Оливър, ала се съмняваше, че в града има много места, където Дженифър би се съгласила да отиде. Пък и не беше далеч от Стъклената къща.

— Два часът — повтори Клеър и се зачуди дали не трябва да си стиснат ръцете или нещо такова.

Очевидно не, защото Дженифър отметна косата си назад и си тръгна, видимо доволна, че е изпълнила задачата си. Метна се в черен кабриолет, паркиран наблизко, и се отдалечи със свистене на гуми.

Клеър остана да мисли за лъчите на слънцето и за това, доколко бе разумно да тръгне пеша из един град, в който Джейсън все още беше на свобода.

Клеър извади телефона си и се обади на единствения таксиметров шофьор в Морганвил, който ѝ каза, че в момента не е на работа, и ѝ затвори.

Така че Клеър позвъни на Травис Лоу.

Инспектор Лоу очевидно не преливаше от желание да играе ролята на личния ѝ шофьор. Полицаят, който паркира синия си форд до бордюра и отсечено ѝ каза да се качва, нямаше нищо общо с винаги милия и забавен мъж, когото тя познаваше. Той натисна газта още преди Клеър да си бе закопчала колана.

— Нали знаеш, че си имам истинска работа?

— Съжалявам — извини се тя и добави „сър“, навик, от който така и не успяваше да отвикне, колкото и да се стараше. — Просто реших, че не е добра идея да се прибера пеша, докато Джейсън...

— Правилно си решила, просто моментът не беше най-подходящият — гласът на Лоу поомекна.

Имаше уморен, леко нездрав вид, а под очите му имаше торбички, сякаш от няколко дена не бе мигнал. Изглеждаше така, сякаш има нужда от бръснене и душ. Повече от душ, отколкото от бръснене.

— Как е Шейн? — добави той.

— По-добре. Сестрата каза, че ще се оправи, просто ще отнеме време.

— Това е добра новина. Спокойно можеше и да умре. Защо изобщо решихте да се прибирате пеша посред нощ?

Клеър неспокойно се размърда на мястото си. За разлика от вампирските коли с техните затъмнени стъкла, светлината в колата на полицай Лоу беше неприятно ярка.

— Ами... опитахме се да намерим някой да ни закара...

Всъщност, като се замисли, Клеър си даде сметка, че никакво обяснение не е достатъчно добро. Реши да не споменава на Лоу, че са звънели и на неговия телефон, и на този на Джоу Хес. Нямаше смисъл да го кара да се чувства виновен. Още по-виновен.

— Решихме, че като сме трима...

— Добър план, ако ставаше дума за някой друг, а не за вас. Вие сте неприятности, повдигнати на трета степен. И макар да не ме бива особено по математика, дори на мен ми е ясно, че това е много.

Очите му бяха хладни и някак сдържани и Клеър имаше чувството, че в мислите си беше някъде другаде.

— Виж — каза той след малко, — трябва да се отбия на едно място. Вече закъснявам. Ти остани в колата, окей? Просто стой вътре. Недей да излизаш.

Клеър кимна и Лоу зави и подкара из някакъв жилищен квартал, който тя не познаваше. Беше западнал и порутен, с разкривени огради, по които бяха надраскани избелели от слънцето гангстерски символи. Къщите също бяха в окаяно състояние, по прозорците на повечето от тях вместо завеси имаше чаршафи, закачени с кабарчета.

Лоу паркира пред една такава къща и излезе, като нареди на Клеър да вдигне прозорците и да заключи вратите.

Тя се подчини и проследи с поглед как той отиде до входната врата и почука. Отвориха му почти веднага и Лоу влезе в къщата, затръшвайки вратата след себе си, преди Клеър да успее да види каквото и да било.

Клеър се намръщи и зачака, чудейки се какво ли прави Лоу вътре. Сигурно имаше полицейска работа, което в Морганвил можеше да означава абсолютно всичко — от изпълнение на някаква вампирска поръчка до търсене на изгубени кучета.

Лоу не се връщаше и когато погледна часовника си, Клеър видя, че са минали повече от десет минути. Беше ѝ казал да го чака, ала колко дълго? Ако беше успяла да си вземе такси, вече щеше да си е вкъщи, сигурно щеше да се е прибрала и ако беше тръгнала пеша.

А и в колата започваше да става горещо.

След още десет минути Клеър започна да се тревожи. Кварталът беше напълно безлюден, по улиците не се виждаше жива душа дори посред бял ден, което даже и за град като Морганвил не беше... нормално. Клеър не познаваше това място, никога не бе минавала от тук и неволно се запита какво ли се случваше.

Преди да е решила да направи нещо наистина глупаво, като например да проведе свое собствено разследване, инспектор Лоу излезе от къщата и почука по прозореца на колата. Клеър му отключи и той се настани на мястото на шофьора. Изглеждаше, ако това изобщо бе възможно, още по-уморен отпреди. Направо угнетен.

— Какво не е наред? — попита тя. Чаршафите, закачени на прозореца на къщата помръднаха, сякаш някой надничаше иззад тях. — Сър?

— Престани да ме наричаш „сър“ — сопна се Лоу. — И не е твоя работа. Не се бъркай.

По ръката му имаше кръв. Кокалчетата му бяха ожулени. Клеър рязко си пое дъх, а очите ѝ се разшириха. Лоу я погледна с присвити очи и подкара колата по пустата улица.

— Да не си се бил с някого? — попита Клеър.

— Какво ти казах току-що?

Никога досега не бе избухвал, поне не пред нея — явно му се беше насъбрало твърде много. Тя кимна и се обърна напред, опитвайки се да седи мирно, макар че не ѝ беше никак лесно. Имаше толкова въпроси, които искаше да зададе. Като например — къде беше инспектор Хес. Или кой живееше в онази къща и каква работа имаше Лоу там. Както и кого бе ударил, че да се ожули така.

И защо бе толкова ядосан, че ѝ се бе сопнал.

Лоу не благоволи да я просветли по никой от тези въпроси. Не след дълго рязко заби спирачки и Клеър с изненада видя, че бяха стигнали.

— Ако по-късно отново търсиш някой да те закара, позвъни за такси. Аз съм дежурен до края на деня.

Клеър слезе от колата и понечи да му благодари, ала той не я слушаше. Беше извадил мобилния си телефон и набираше някакъв номер с една ръка, докато с другата даваше на скорост. Клеър едва успя да затвори вратата, преди колата рязко да потегли.

— Чао — тихо каза тя на въздуха, после сви рамене и влезе в къщата.

Майкъл свиреше на китара в дневната и при появата на Клеър вдигна глава и кимна за поздрав.

— Ева отиде в болницата. Трябва да сте се разминали за малко.

Клеър въздъхна и се отпусна на дивана.

— Няма да я пуснат. Часът за свиждания свърши.

Тя се прозя и подви крака под себе си. Цялото тяло я болеше, всичко ѝ се струваше прекалено ярко и някак неестествено.

— Майкъл?

— Да?

Той работеше над една акордова прогресия и беше погълнат от музиката си. Разсеяният отговор бе знак, че всъщност не я слуша.

— Не трябва ли да спиш? Искам да кажа, вампирите не...

— Не спят ли през деня? — довърши той; очевидно все пак я слушаше. — Да, обикновено. Но аз не... не можах. Непрекъснато си мисля...

Прогресията стана минорна, после съвсем се обърка и Майкъл се намръщи.

— Непрекъснато си мисля, че досега трябваше да съм оправил нещата с Шейн. Боя се, че никога няма да го приеме. Не и наистина. И от това ме боли. Не искам да продължава по същия начин, не и ако аз не съм до него да му пазя гърба.

Клеър облегна глава на овехтялата черна възглавница в ъгъла на дивана. Усещаше се далечен мирис на разлята кола, ала най-вече миришеше на Шейн и Клеър зарови глава в нея и вдиша дълбоко. За миг изпита чувството, че Шейн бе до нея.

— Нямахте да те мрази така, ако не те обичаше поне мъничко — каза тя. — Всичко ще бъде наред. Ще останем заедно, нали? Четиримата?

Майкъл вдигна поглед и за миг Клеър не бе сигурна какво ще каже.

— Да — рече той най-сетне. — Ще останем заедно. Каквото и да се случи.

Прозвуча като лъжа и на Клеър ѝ се прииска да не го бе казал.

Постепенно тя се унесе в сън, докато го слушаше как композира нова песен, и засънува трептящи струни и портали, които отвеждаха навсякъде и никъде. Някой я гледаше и този някой не беше Майкъл. Не беше топло и доброжелателно. Нито безопасно. Тя не беше в безопасност, нещо не беше наред, изобщо не беше наред...

Събуди се толкова рязко, че едва не се изтърколи от дивана. Майкъл го нямаше, а китарата му беше прибрана в калъфа си. Клеър присви очи, за да види часовника. Беше почти два часа — проспала беше обяда, ала не се бе събудила от глад. Беше чула нещо.

Ето го отново, силно тропане на входната врата. Тя се прозя, отметна одеялото, с което Майкъл я беше завил, и като разтъркваше сънено очи, отиде да отвори.

Повдигна се на пръсти, за да надникне през шпионката, и видя някакъв тип, когото не познаваше, поне не на пръв поглед. Но не беше Джейсън и това пак беше нещо.

Не знаеше къде е Майкъл, ала очевидно го нямаше, така че с един последен поглед през рамо тя отвори вратата. Онзи отвън вдигна очи и ѝ подаде подплатен плик с лепенки. Клеър го пое и прочете своето име върху него.

— О! — възкликна тя разтревожено. — Благодаря.

— Няма за какво, Клеър — отвърна той. — Е, до по-късно.

Имаше нещо ужасно фамилиарно в начина, по който го каза. Клеър рязко вдигна глава и се взря в лицето му, ала и този път не можа да го познае. Той изглеждаше съвсем... обикновено. Среден ръст, средно телосложение, всичко в него бе средно. Около китката му имаше сребърна гривна, така че очевидно беше човек, а не вампир.

— Познаваме ли се? — попита тя.

Той наклони глава на една страна, ала не отговори. Просто се завъртя и тръгна към улицата.

— Хей! Почакай! — извика Клеър подире му. — Кой си ти?

Той ѝ махна и продължи да върви. Клеър направи няколко крачки след него и се намръщи. Беше без обувки, а циментът бе палецо горещ под лъчите на следобедното слънце. Никога нямаше да успее да го догони боса — щеше да се изпържи като резен бекон.

Тя се прибра в прохладния сумрак на къщата и въздъхна облекчено, когато почувства студеното дърво под краката си. Погледна към плика в ръцете си и внезапно я обзе желанието да го пусне на земята и да се отдръпне. Нямаше представа кой беше типът, който ѝ го донесе, а това, че отказа да ѝ отговори, беше наистина странно. В Морганвил „странно“ рядко вещаеше нещо добро.

Клеър затвори вратата и я заключи, след което си пое дълбоко дъх и скъса горния край на плика. Не я лъхна мирис на кръв или на разложено, което беше добре. Много предпазливо, тя го отвори и надникна вътре. Не видя нищо, освен една бележка. Изтърси я върху ръката си и веднага разпозна хартията — плътна кремава хартия, украсена със същия символ като върху гривната ѝ.

Бележка от Амели. Което означаваше, че онзи, който я бе доставил, бе някой, комуто Амели имаше доверие... поне донякъде.

— Всичко наред ли е? — долетя гласът на Майкъл от другия край на коридора.

Клеър ахна и като натъпка бележката обратно в плика, се обърна към него.

— Аха. Само едно писмо.

— Нещо хубаво?

— Не знам, още не съм го прочела. Най-вероятно някоя глупост.

— Радвай се, че не трябва да плащаш сметки за вода, смет, електричество, кабелна и интернет. Аз се качвам горе. Викни, ако ти трябва нещо. Ако си гладна, в хладилника има храна.

И след кратка пауза:

— Не отваряй каната в дъното на горния рафт.

— Майкъл, кажи ми, че не си сложил кръв в хладилника ни!

— Казах ти да не я отваряш. Така няма да знаеш.

— Отвратително!

Всъщност какво друго да очаква — та нали Майкъл все пак беше вампир.

— Хапни нещо. Аз отивам да спя.

Той хлопна вратата на стаята си и Клеър остана сама.

Тя отново извади писмото и го разгъна. Лъхна я далечен дъх на рози, сякаш хартията беше съхранявана сред сушени цветя, и Клеър неволно се запита колко ли бе стара.

Бележката беше съвсем кратка, ала след като я прочете, Клеър усети, че я побиват тръпки.

„Не съм доволна от напредъка ти. Съветвам те да се посветиш на учене и да усвоиш колкото се може повече материал. Времето ни свършва. Не ме интересува как ще го направиш, но през следващите два дни от теб се очаква да демонстрираш поне елементарно разбиране на онова, което ти преподават. Не може да въвлечаш Майкъл. Той не бива да бъде излаган на опасност.“

Само това. В продължение на няколко секунди Клеър се взира в съвършения почерк, после сгъна бележката и я мушна обратно в плика. Все още беше уморена и гладна, ала сега бе и уплашена.

Амели не беше доволна.

И това не беше хубаво.

Два дни. А Майкъл можеше да я придружава единствено вечер...

Само че тя не можеше да чака.

Клеър погледна в раницата си. Солницата с червените кристали все още бе там, прибрана на сигурно място в едно джобче.

Ако вземеше колата на Майкъл... не, не ставаше. Дори ако се чувстваше достатъчно уверена в шофьорските си умения, за да опита, нямаше да види нищо през затъмнените стъкла. Инспектор Лоу също нямаше да я откара. Можеше да опита с Джоу Хес, ала след държането на Лоу нещо я спираше.

Въпреки това не можеше да тръгне сама.

С дълбока въздишка тя набра номера на Еди, таксиметровия шофьор.

— Какво? — сопна се той. — Не мога ли да си почина поне един ден? Какво ви става днес!

— Еди, съжалявам, наистина съжалявам. Искам да те помоля за една услуга — Клеър погледна в портмонето си. — Тъ-тъ-тъ, не е далеч, но ще ти платя двойно, става ли? Моля те!

— Двойно? Не приемам чекове.

— Знам. Ще ти платя кеш.

— И никакво изчакване. Вземам те, откарвам те и си тръгвам.

— Еди! Ще ти платя двойно! Съгласен или не?

— Добре, добре, по-спокойно. Какъв е адресът?

— Къщата на Майкъл Глас.

Дълбоката въздишка на Еди прозвуча почти като ураган.

— Пак ли ти! Окей, идвам. Но се кълна, че го правя последен път. Оттук нататък никакви съботи, ясно?

— Ясно! Само този път.

Еди затвори. Клеър прехапа устни и мушна писмото от Амели в раницата си. Искрено се надяваше, че Майкъл наистина е отишъл да спи, защото, ако беше подслушал разговора ѝ, дори случайно, щеше да ѝ се наложи да дава доста обяснения.

Еди пристигна след пет минути. Клеър го чакаше на тротоара и побърза да се пхне на задната седалка на очуканото старо такси, толкова избеляло от слънцето, че вече изобщо не изглеждаше жълто. Клеър му даде всичките пари, които имаше, и той ги преброи. Два пъти.

После изсумтя и включи брояча.

— Накъде?

— Къщата на Катрин Дей.

Клеър вече бе успяла да научи, че с Еди нямаше нужда от улици и номера — имената бяха напълно достатъчни. Той познаваше всички, знаеше и къде живеят. Поне всички, които бяха родом от Морганвил. Студентите просто закарваше до университета и забравяше за тях.

Еди праметна ръка през седалката и я погледна намръщено. Беше едър мъж, с рошава тъмна коса и брада, сред които очите му едва се виждаха, когато се намръщеше. Кое то беше почти винаги.

— Къщата на Дей? Сигурна ли си?

— Да.

— Нали ти казах, че няма да те чакам?

— Еди, моля те!

— Е, ти си решаваш — каза той и натисна газта толкова рязко, че Клеър политна назад.

12

Да се влезе в бараката на Миърнин, не беше никак трудно. В крайна сметка, проблемът не беше влизането, а излизането оттам. Тънки ивици светлина нахлуваха през процепите между дъските и прорязваха мрака. Въпреки това на Клеър ѝ беше трудно да вижда, а идеята да се лута из бърлогата на Миърнин на тъмно, никак не я привличаше. На една полица близо до вратата Клеър откри фенерче и го запали. Струя бяла светлина заля пращия под и с нейна помощ Клеър откри тесните стъпала, отвеждащи надолу.

Много бавно и предпазливо, тя пое по тях.

— Миърнин? — повика тихичко, защото знаеше, че той ще я чуе. Беше ѝ казал, че тишината и самотата, в която живее, са изострили слуха му.

Отговор не последва.

— Миърнин?

В дъното на стълбището се виждаше светлина. Май беше запалил всички лампи, тъй като светлината имаше странен цвят — смесица от флуоресцентно осветление и газени лампи, свещи и електрически крушки.

— Миърнин, аз съм, Клеър. Къде си?

Замалко да не го види — толкова неподвижно бе застанал. Обикновено Миърнин не спираше нито за миг, като колибри, което прелиташе от едно ярко цвете на друго. Онзи, когото Клеър завари да стои наред стаята, приличаше на Миърнин, само дето беше съвършено неподвижен. Вампирите дишаха, макар и едва-едва — Клеър бе разбрала, че кръвта, която вземат от хората, се нуждае от кислород, макар и далеч по-малко, отколкото докато тече във вените на жив човек. Само че гърдите на Миърнин не се повдигаха, очите му бяха отворени и невиждащи и той изобщо не помръдваше. Дори не трепна, когато Клеър влезе в стаята. Вниманието му беше приковано от нещо встрани от нея.

— Миърнин? — Клеър предпазливо остави раницата си на пода.
— Аз съм, Клеър. Чуваш ли ме?

Гърдите му се повдигнаха едва-едва и той прошепна:

— Върви си.

От широко отворените му очи бликнаха сълзи и се стекоха по бледите му бузи.

— Какво има? Какво не е наред? — Клеър забрави за предпазливостта и пристъпи към него. — Миърнин, моля те, кажи ми какво не е наред!

— Ти — каза той. — Ти не си наред.

После рухна. Просто ей-така. Коленете му се подвиха и той се свлече на пода. Не беше изящно падане и ако Миърнин беше обикновен човек, сигурно щеше да се нарани, и то лошо. Главата му издумка върху пода и Клеър коленичи до него и сложи ръка на гърдите му. И сама не знаеше защо го прави, нито какво търси. Определено не беше пулс — вампирите нямаха пулс, или поне не такъв, че хората да могат да го напипат. Клеър го знаеше от прегръдките на Майкъл.

— Не мога да го направя — каза Миърнин. Ледените му пръсти се впиха в ръката ѝ достатъчно силно, за да ѝ оставят синина. — Защо си тук? Не трябваше да идваш!

— За какво говориш? — Клеър опита да се отскубне, ала със същия успех би се освободила от желязно въже. Миърнин можеше да строши костите ѝ, стига да поискаше... или дори ако просто не внимаваше. — Миърнин, причиняваш ми болка. Моля те...

— Защо? — Той я разтърси и ужасът, който съзря в очите му, накара Клеър да си поеме рязко дъх и да забрави болката в ръката. — Не трябваше да се връщаш!

— Амели ми изпрати бележка. Каза, че имам само два дена, за да науча...

Миърнин простена и я пусна. После прокара длан пред очите си, разтърка лице и каза:

— Помогни ми да стана.

Клеър го хвана над лакътя и успя да го вдигне и да му помогне да се подпре на солиден шкаф, който сякаш беше завинтен за пода.

— Дай да видя бележката.

Клеър отиде до стълбите, взе раницата си и извади писмото. Миърнин разгъна листа и изпитателно се взря в него.

— Какво? Да не е фалшиво?

— Не — бавно отвърна той. — Наистина те е изпратила при мен.

При тези думи той пусна бележката в скута си, сякаш листът хартия внезапно бе станал непосилно тежък. След това облегна глава на шкафа.

— Значи е изгубила надежда. Водена е от страх. Това не е в неин стил.

— Не разбирам — каза Клеър.

— Точно там е проблемът. Ти не разбираш. И никога няма да разбереш, дете. Колко пъти съм ѝ обяснявал — дори най-интелигентният човек не е в състояние да учи толкова бързо. А ти си така млада — гласът на Миърнин беше пропит от умора и печал. — И ето че стигаме до края, Клеър. Помисли — Амели те изпраща при мен, макар да знае, че според мен ти не си решение на проблемите ми. Защо тогава го прави? Знаеш какъв съм, какво правя, за какво жадувам. Защо ѝ е на Амели да те праща при мен, освен ако не иска да... да...

Миърнин явно отчаяно се опитваше да ѝ обясни нещо, ала думите му бяха напълно неразбираеми.

— Не знаеш на какво е способна тя, дете. Нямах представа!

В гласа и по лицето му имаше толкова много страх, че Клеър усети как я обзема ужас.

— Ако не иска да ме учиш, защо ме изпрати при теб?

— Въпросът е защо, след като досега винаги ти осигуряваше придружители, този път те е пуснала да дойдеш сама?

— Аз... — Клеър млъкна, спомнила си внезапно нещо. — Сам каза да те попитам за другите. За предишните ти ученици. Каза, че аз не съм първата...

— Самюел не е глупав — каза Миърнин и затвори очи. — Ти пламтиш, пламтиш като факла. У теб се крият такива зложби. Да, Амели ми е изпращала и други ученици. И хора, и вампири. Първия убих, без да искам, ала ефектът... Виждаш ли, колкото по-блестящ е умът, толкова по-дълго трае прояснението. Или поне така си мислехме в началото. Първият ми спечели близо година без пристъпи. Вторият... само няколко месеца. Колкото повече напредваше болестта ми, толкова по-кратки ставаха периодите на просветление.

— Изпратила ме е тук, за да умра — разбра Клеър най-сетне. — Искане да ме убиеш.

— Да — отвърна Миърнин. — Умно, нали? Тя отлично разбира отчаянието ми. А ти наистина пламтиш много ярко, Клеър. Изкушението е наистина... — Той рязко тръсна глава, сякаш за да прогони някаква мисъл. — Чуй ме! Амели се опитва да предотврати неизбежното, ала аз не мога да приема тази размяна. Животът ти е толкова крехък, едва сега започва. Не мога да ти го отнема само за да си спечеля един ден или няколко часа. Безсмислено е.

— Но... нали каза, че мога да се науча...

Той въздъхна.

— Искаше ми се да го вярвам, ала е невъзможно. Да, мога да те науча, ала ти няма да си нищо друго, освен даровит подражател, обикновен механик, а не инженер. Има неща, които не можеш да направиш, Клеър, не и преди да са минали години. И то в най-добрия случай. Съжалявам.

Миърнин й казваше, че е глупава, и Клеър усети как в гърдите й лумва гняв.

— Пусни ме! — сопна се тя и Миърнин толкова се изненада, че празнотата в погледа му отстъпи място на загриженост и той бавно разтвори пръсти. — Защо не ми обясниш? Ти не си всезнаещ, може би си забравил нещо.

Устните на Миърнин помръднаха — бледа сянка на обичайната му широка, почти маниакална усмивка.

— Уверявам те, че сигурно съм — съгласи се той. — Ала чуй, Клеър — мускулите ми вече отказват да ме слушат. Много скоро няма да съм в състояние да вървя, гласът също ще ме изостави, после ме очакват слепота и лудост и аз ще свърша дните си затворен на някое тъмно място, крещейки безмълвно, докато умирам от глад. Ако имаше дори зрънце надежда да избегна тази участ, не мислиш ли, че бих се вкопчил в него с цялото си същество?

Каза го толкова... спокойно. Сякаш вече се бе случило.

— Не — Клеър чисто и просто отказваше да го приеме. — Не, това няма да се случи.

Досега си мислеше, че Миърнин просто... ще си отиде. Кротко и безболезнено. Ала мъчението, което описваше... Не го заслужаваше. Дори Оливър не заслужаваше подобна участ.

— Как... Знаеш ли каква е причината?

Миърнин се усмихна горчиво.

— Някога си мислех, че знам. Амели знае много от онова, което аз съм забравил, но от записките ми също може да научиш доста. Естествено, бил съм предпазлив, но ако ги прочетеш внимателно, ще откриеш теориите ми. Ала вече е твърде късно. Мракът ме поглъща и този път няма да се върна.

— Но откъде знаеш?

— Виждал съм го и преди. Винаги е едно и също. Амели ще ме затвори някъде, защото няма да има друг избор. Трябва да се опита да запази тайната, а смъртта ми ще бъде много бавна, защото съм толкова стар — Миърнин поклати глава. — Няма значение. Вече не. Просто си върви вкъщи, дете, и никога повече не идвай тук. Не мога дори да си представя, че ще бъда достатъчно силен, за да откажа такъв прекрасен дар два пъти.

Това беше чисто и просто глупаво. Та тя не харесваше Миърнин, не можеше да го харесва. Той беше странен и я плашеше, а и вече се бе опитал да я убие неведнъж, а два пъти.

Защо тогава усети, че ѝ се плаче?

— Ами ако използваме кристалите? — рече тя и Миърнин присви очи. — Научих много, когато взех от тях. Не може ли да ги използваме и този път? И двамата? Това ще помогне ли?

Миърнин поклати глава още преди тя да довърши.

— Клеър, това е загубена битка. Дори да продължим работата си върху създаването на лек, нямаме достатъчно време, за да...

— Лек за заболяването ти! — Обзета от внезапен изблик на надежда, Клеър бръкна в раницата си и извади солницата. — Но ти вече си го постигнал, нали?

— Точно така. Много проникателно от твоя страна да се досетиш. Ала ми отне години, докато ги създам, а и в най-добрия случай кристалите си остават само временно решение на проблема. Действието и на най-голямата доза ще отmine след няколко часа, а последиците за теб...

— Но ако успеем да открием лек, истински лек?

— Наивно е да се мисли, че бихме могли да го направим за няколко часа. Не, смятам, че е най-добре да си вървиш. Днес проявих забележително благородство и бих искал да му се насладя, докато все още мога — той хвърли поглед към солницата в ръката ѝ и на Клеър ѝ се стори, че зърва в очите му искрица от пламения интерес, който го

бе пришпорвал така неуморно при предишните им срещи. — Дали пък... ако ти покажа проучванията си, навярно би могла да продължиш оттам? Заради другите.

— Сам каза, че всички сте болни. Дори Амели.

Миърнин кимна.

— Един ден те всички ще станат като мен. Освен ако някой не го спре, през следващите десет години същата участ ще сполети всички вампири.

Десет години! Не! Не и Майкъл!

Клеър не можеше да седи със скръстени ръце, без да се опита да направи нещо, ако не за друго, то поне заради Майкъл.

— Амели ни доведе в Морганвил, за да ни спечели време, докато открием начин да оцелеем. Тя вярваше... вярваше, че ключът към тази чума може да е у хората и че повече не можем да живеем както преди — да ловуваме нощем или да се крием. Мислеше, че хора и вампири могат да живеят заедно и заедно да открият лек за нашата болест. Разбира се, това много бързо се оказа невъзможно. След като каза на първите няколко вампира какво ги очаква, Амели си даде сметка, че те няма да могат да го понесат, ще полудеят и ще започнат да убиват безразборно. Така че истината се превърна в нашата ужасяваща тайна, а Амели разкриваше само част от нея — че се опитваме да намерим лек за това, което ни пречи да създаваме нови вампири. Само това и нищо друго.

— Значи Морганвил е... нещо като лаборатория? Амели иска едновременно да открие лек и да защити всички вас.

— Точно така — Миърнин отново потърка лицето си. — Започвам да се уморявам, Клеър. Най-добре ми дай кристалите.

Клеър изсипа няколко кристалчета в ръката му.

— Още — каза той. — Болестта ми напредва бързо. Ще имам нужда от голяма доза, за да остана с теб дори и за кратко.

Клеър му сипа около една чаена лъжичка и той ги лапна наведнъж, направи гримаса, когато усети горчивия им вкус, и преглътна. По тялото му премина тръпка и пред очите на Клеър объркването и умората му се изпариха.

— Отлично. Това наистина беше невероятно откритие. Много жалко за лекаря, той бе забележително умен.

О, Боже! Благодарение на кристалите, Миърнин бе на път да изпадне в една от маниакалните си фази. Това беше опасно.

— Ти също си много умна. Навярно би могла да прегледаш записките ми.

— Аз... аз едва сега започнах да изучавам биохимия за напреднали...

— Глупости! Природната ти надареност е очевидна — той махна към слъницата в ръката ѝ. — Вземи си и ти.

— Не, това е твоето лекарство.

— Това е лекарството, което ще ти помогне да не изоставаш от мен, защото разполагаме със съвсем малко време, Клеър, съвсем малко — очите на Миърнин бяха ясни и искрящи, като очите на птица и с почти толкова малко топлина. — Изборът е твой — можеш да вземеш от кристалите или да ми помогнеш да удължа периодите си на просветление по друг начин.

Клеър се олюля.

— Нали каза, че няма да го направиш!

— Така е. Ала болестта ми ме превръща в сантиментален глупак. Ако искам да намеря наследник за своите познания и да открия лек за своите събратя, не мога да си губя времето с подобни съображения — и той я изгледа с безстрастен, хищен поглед. — А у теб гори толкова ярък пламък.

— Да — промълви тя. — Вече ми го каза.

Мразеше това. Мразеше, че Миърнин се променя така, че само за миг можеше да се превърне от приятел във враг. Кой от двамата беше истинският Миърнин? А може би истинският Миърнин бе съвсем различен?

Клеър изсипа около половин чаена лъжичка кристали в шепата си.

— Не е достатъчно — каза Миърнин.

Тя извади още две–три кристалчета, при което той взе слъницата и насипа цяла купчинка в ръката ѝ.

— Ще трябва да научиш страшно много, а и без това си в неизгодно положение. По-добре да не рискуваме.

Клеър не искаше да го прави... е, всъщност част от нея искаше, защото ягодовото ухание изведнъж ѝ припомни какъв бе станал светът предишния път, когато беше взела от кристалите — диамантено ясен, без излишни усложнения, простичък.

Трудно бе да не поиска отново да изпита същото.

— Вземи ги или аз ще трябва да взема теб — каза Миърнин. — Това са единствените останали ходове на шахматната дъска.

Клеър изсипа кристалчетата върху езика си и едва не се задави от горчилката в устата си. Ягодовият дъх едва се усещаше, а когато преглътна, усети остър, гнил вкус, от който едва не повърна...

Изведнъж целият свят сякаш дойде на фокус, горещ, ясен, съвършен фокус.

Миърнин вече не ѝ се струваше странен и достоен за окайване, сега той приличаше на пламтящ стълб от чиста енергия, която тленната му обвивка едва успяваше да удържи. Ала Клеър виждаше, че е болен — у него имаше нещо тъмно, като гнилост в сърцевината на дърво. Призрачно сияние заля стаята. *Невротрансмитери*, помисли си Клеър. Мозъкът ѝ работеше с главозамайваща скорост, която я оставяше без дъх. *Реакциите ми трябва да са поне десет пъти по-бързи.*

Миърнин рязко се изправи, сграбчи я за ръката и я повлече към рафтовете на стената, където се залови да вади книга след книга. Тефтери, учебници, листове, надраскани на ръка. Две тетрадки с дебели черни корици, каквито Клеър използваше за лабораторните си упражнения. Дори няколко от евтините сини тетрадки, каквито раздаваха на някои изпити. И всичко бе плътно изписано със ситен, красив почерк.

— Чети! — каза той. — Бързо!

Достатъчно бе просто да прелиства страниците. Очите ѝ улавяха всичко, което виждаха, с фотографска точност, а мозъкът ѝ работеше с такава бързина, че Клеър превеждаше и вникваше в текстовете почти мигновено. Близо двеста страници, а тя продължаваше да прелиства толкова бързо, колкото пръстите ѝ можеха.

— Е? — попита Миърнин.

— Това не е вярно — каза тя и прелисти няколко страници. — Ето тук. Виждаш ли? Формулата е грешна. Променливата величина не е същата като преди, но оттам нататък се използва само тя...

От гърлото на Миърнин се откъсна рязък, свиреп крясък, като от ловуващ ястреб, и той издърпа тетрадката от ръцете ѝ.

— Да! Права си! Този глупак! Нищо чудно, че успя да ме поддържа само няколко дни. Ала ти, Клеър, о, ти си различна!

Клеър знаеше, че би трябвало да е уплашена от хищническата усмивка, която бавно се разля по устните на Миърнин, ала то бе по-силно от нея. Тя му се усмихна в отговор.

— Дай ми следващата — каза тя. — И да се залавяме да правим кристали.

Ефектът на кристалите започна да отшумява първо при Миърнин. Той беше взел повече, ала Клеър виждаше, че този път резултатът не е същият. Намаляваща възвръщаемост. Ето защо миналия път беше взел само няколко кристалчета — по-дълго действие, за сметка на не толкова драматичен ефект.

Последвалият срив беше жесток — като да се блъснеш в тухлена стена със сто и петдесет километра в час.

Започна се с това, че Миърнин загуби равновесие и залитна, подпря се на масата и събори една метална ваничка. Опита се да я улови, докато падаше (нещо, което само преди час би направил с лекота, дори с една ръка), но не успя. Разгневен, той се вгледа в ръцете си и с един ритник запрати ваничката в другия край на стаята, където тя се блъсна в стената с оглушително дрънчене.

Клеър, която беше заета да подрежда кристали върху друга ваничка, за да изсъхнат, се изправи. Тя също усещаше последиците — мозъкът ѝ работеше на все по-бавни обороти, тялото започваше да я боли. А заради болестта му, при Миърнин ефектът сигурно бе още по-ужасен. *Това беше грешка*, помисли си Клеър. Беше грешка, защото след маниакалната фаза на Миърнин, обикновено настъпваше деменция, а той толкова отчаяно искаше отново да бъде себе си.

Ала кристалите, които съхнеха на масата пред нея, можеха да променят всичко това... или поне така се надяваше Клеър. Защото Миърнин беше на прав път, просто предишният му помощник бе допуснал грешка, дали нарочно или не, Клеър не знаеше. Ала ефектът на новите кристали щеше да бъде по-силен и по-дълготраен.

Състоянието на Миърнин отново можеше да се стабилизира.

— Това не е лек — каза той, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Но ще ти спечели малко време. Виж, мога да дойда и утре. Обещай ми, че ще ги оставиш на мястото им, окей? Недей да ги опитваш, все още не са готови. А те са по-мощни, така че първоначално трябва да започнеш с по-малка доза.

— Не ми казвай какво да правя! — сопна се Миърнин. — Кой е учителят тук и кой — ученикът?

Това ѝ беше познато. Познато и опасно. Клеър побърза да наведе глава.

— Ти си учителят — каза тя. — Сега трябва да вървя. Съжалявам. Утре пак ще дойда, става ли?

Миърнин не отговори. Тъмните му очи бяха приковани в нея, ала Клеър нямаше никаква представа какво си мисли. И дали изобщо мисли. Беше на ръба.

Тя взе солницата със старите кристали и я натъпка в раницата си. В нея не беше останало кой знае колко, но все пак щеше да стигне за по една доза за двамата, а тя можеше да им потрябва, ако Миърнин отново изпаднеше в маниакално състояние и съсипеше новите кристали. Трябваше да попита Амели за някакъв сейф, където да си държи разни неща...

— Защо? — неочакваният въпрос на Миърнин я накара да го погледне недоумяващо. — Защо ни помагаш? Няма ли да е по-добре за хората, ако ние просто залинеем и умрем? Като помагаш на мен, помагаш и на останалите вампири.

Клеър знаеше какво би направил Шейн — би си тръгнал, твърдо убеден, че постъпва правилно. Ева навярно би сторила същото, ако не беше Майкъл.

А тя... тя им помагаше. Помагаше им. И сама нямаше обяснение защо, освен може би смътното чувство, че не би било редно просто да им обърне гръб. Не всички от тях бяха лоши, а тя просто не бе в състояние да пожертва някого като Сам или Майкъл в името на висшето благо.

— Знам — каза тя на глас. — И повярвай ми, това никак не ми харесва.

— Правиш го, защото се боиш.

— Не. Правя го, защото имате нужда.

Той я изгледа така, сякаш изобщо не разбира какво му говори. Време бе да си върви. Клеър потръпна, метна раницата си на гърба и забърза към стълбите. Непрекъснато поглеждаше през рамо, ала нито веднъж не видя Миърнин да помръдва. Въпреки това всеки път, когато погледнеше назад, той беше на различно място, все по-близо и по-близо. Беше като детска игра, в която той нямаше право да се движи, докато тя го гледа, само че тази игра беше смъртоносно опасна.

Клеър се обърна към него и тръгна заднишком, без да го изпуска от поглед. Миърнин се изкиска и звукът отекна в стаята като шумолене на прилепови криле.

Когато усети първото стъпало под крака си, Клеър се завъртя и хукна нагоре.

Миърнин можеше да я настигне, ала не го направи, и Клеър изхвъркна от вратата на бараката, запъхтяна, обляна в пот и разтреперана.

Миърнин не я последва, а и най-вероятно не можеше. Клеър не бе сигурна защо — навярно същата сила, която задържаше морганвилци в града и изтриваше спомените им, когато успееш да го напуснат, не позволяваше на Миърнин да излиза от къщата, като дух, затворен в бутилка.

Клеър усети как някакъв повея раздвижи косъмчетата на тила ѝ и чу гласове, които шепнеха нещо неразбираемо. Шейн? Какво търсеше Шейн тук?

Той беше вътре! Беше вътре и се намираше в опасност, тя трябваше да му се притече на помощ...

Преди да осъзнае какво прави, Клеър вече посягаше към вратата. — Миърнин, престани! — ахна тя и рязко се отдръпна, после се завъртя и хукна към относителната сигурност на улицата.

Едва когато се озова там, си даде сметка, че вече е нощ.

Еди нямаше да дойде след залез-слънце, а Стъклената къща беше прекалено далеч, за да се прибере пеша.

Клеър тъкмо се канеше да позвъни на Майкъл, когато видя една полицейска кола да се приближава към нея. Не беше вампирска кола — предните стъкла бяха само леко матирани, макар че задните бяха напълно затъмнени. Клеър присви очи срещу ярката светлина на фаровете и махна. Действието на кристалите бе почти отминало и тя се

чувстваше тромава, бавна и ужасно изморена. Искаше единствено да спи и не би отказала дори на Сатаната, ако ѝ предложеше да я откара.

Патрулната кола спря до нея и някой смъкна прозореца от страната на шофьора. Клеър се наведе и погледна вътре.

Полицай Фентън.

— Не бива да се разхождаш сама — каза той. — Не го ли знаеш? Всички те търсят. Приятелите ти се обадиха в полицията, за да съобщят, че си изчезнала.

— О! — бе единственото, което Клеър можа да каже. Изобщо не се бе сетила да им се обади, тъй като напълно бе изгубила представа за времето. — Аз просто... Ще ме откараш ли у дома? Моля?

Той сви рамене.

— Скачай вътре.

Изпълнена с благодарност, Клеър се качи и си закопча колана. Сега вече всичко я болеше — главата, очите и последното мускулче в тялото ѝ. Освен това подозираше, че не след дълго ще се почувства още по-зле.

— Като заговорихме за приятелите ти, как са те? Чух за онова с Шейн. Направо ужасно.

— Шейн ще се оправи.

— Ами другият? Майкъл?

— Добре е — отвърна Клеър. — Защо?

— Просто питам. Няма да е лошо да го държите под око, при положение че той е бил набелязаната жертва на нападението — Фентън бавно обърна колата и подкара към изхода на улицата. — При положение че са искали да убият него.

Главата на Клеър я болеше твърде много, за да ѝ се говори.

— Предполагам — с мъка каза тя.

И тогава, в някакъв последен проблясък на яснота, тя внезапно осъзна какво бе чула. Сърцето ѝ прескочи един удар, а после заби с удвоена сила.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Какво?

— Че Сам не е бил набелязаната жертва? Той беше в безсъзнание, когато го откри. Не може да ти е казал нещо.

— В безсъзнание — друг път. Беше мъртъв.

— Както и да е. Не е могъл да ти каже... — внезапно всичко си дойде на мястото и онова, което се разкри пред очите на Клеър, никак не ѝ хареса. — Бил си там преди сирените.

— За какво говориш?

— Когато погледнахме през прозореца, видяхме, че си паркирал зад колата на Сам, и решихме, че си го открил така. Само че ти изобщо не си го намерил паднал на улицата...

Полицай Фентън натисна педала за газта, така че колата рязко ускори, и включи сигналната лампа. Разнесе се силно изщракване и нощта бе прорязана от ярки сини и червени лъчи.

— Къде ме водиш?

— Млъкни.

Клеър сложи ръка на дръжката на вратата, ала вече се движеха твърде бързо, за да скочи. В най-добрия случай щеше тежко да се нарани.

— Ако ми направите нещо, Амели ще...

— Точно на това разчитаме — изсмя се Фентън ехидно. — А сега млъквай.

Шейн страхотно би се изкефил на цялото това „тайно общество на убийци на вампири“. Клеър обаче искаше единствено да си отиде вкъщи. Ужасно много.

Освен полицай Фентън, малката групичка, събрала се в бараката зад фотографското ателие, включваше още жената на Фентън — неприятната медицинска сестра, която се държеше така, сякаш Клеър имаше някакво особено отвратително заразно заболяване. Дори си сложи хирургични ръкавици, докато я връзваше за един стол.

Останалите Клеър познаваше само смътно. Единият беше от поддръжката на университета — беше го мяркала няколко пъти. Видя и един от касиерите в банката, както и обикновения, с нищо незапомнящ се тип, който ѝ беше донесъл бележката от Амели. Както Клеър научи, той дълго време проучвал къде живее Амели и кой работи за нея, и после убил истинския пощальон.

Пак той се приведе към нея, подпрял ръце на облегалките на стола ѝ, за да процеди:

— Не си падаме по колаборационисти. Дори когато са непълнолетни.

Клеър цялата трепереше, пресъхналата ѝ уста беше пълна с горчилка. Миърнин беше прав — страничните ефекти от взимането на кристалите не бяха приятни.

— Капитан Очевиден, предполагам — каза тя на глас и той се засмя.

Имаше хубави бели зъби. Човешки, не вампирски.

— Каква си ми умница! Виждам, че славата ти е напълно заслужена — той потупа златната ѝ гривна с пръст. — Не са много дишащите, които са виждали Основателя, още по-малко са онези, които тя е взела под крилото си. Последният преди теб беше Сам Глас. Знаеше ли го? Това е неговата гривна. Е, сигурно е трябвало да я стеснят малко.

Клеър се размърда в стола, ала въжетата бяха твърде стегнати.

— Какво искате от мен?

— Ти си нашата маша — отвърна полицаей Фентън. — Вампирите явно те харесват.

— Не всички — каза Клеър. Ако някой помолеше Оливър да ѝ се притече на помощ, той най-вероятно нямаше да си помръдне и малкия пръст. — А ако си мислите, че Амели ще се пожертва заради мен, значи не сте наред.

Та Амели собственооръчно бе подписала смъртната ѝ присъда, изпрацайки я при Миърнин с ясното съзнание, че той ще я изяде. Това, че той не го бе сторил, си беше чист късмет.

— Всъщност не мисля, че някой от тях го е грижа...

— Напротив — каза Капитан Очевиден. — Майкъл Глас го е грижа. А ние точно него искаме. Тя го знае, разбира се. Направи всичко по силите си да го държи далеч от нас.

При тези думи той отвори телефона си и натисна един бутон за бързо избиране.

— Кажу ми къде си — нареди той и ѝ тикна телефона.

Клеър го изгледа свирепо.

— Няма! — отсече тя и стисна устни, когато от слушалката се разнесе гласът на Майкъл.

Не бива да говоря. Не бива да издавам нито звук.

В този миг вратата в дъното се отвори и в бараката пристъпи още някой. Някой кльоцав и мръсен, облечен в черно кожено яке със скъсан джоб. Някой с налудничави очи и рана от ухапване на врата.

Джейсън.

Той взе телефона от ръката на Капитан Очевиден.

— Здравсти, Майки, Джейсън е. Затваряй си устата и слушай. Клеър е при мен и тъкмо си мисля за всички неща, които мога да направя с нея, докато те чакам да дойдеш. Май ще е най-добре да побързаш.

— Не! — възкликна Клеър, без да се замисли, после осъзна, че това бе грешка — току-що бе потвърдила, че е в плен, и сега Майкъл нямаше друг избор, освен да дойде. — Майкъл, недей!

От другата страна Майкъл казваше нещо, ала тя не можеше да разбере какво.

Джейсън долепи телефона до ухото си и се заслуша.

— Да, точно така. Имаш половин час да се появиш, в противен случай ще ти я върна на парченца. А, и още нещо — това не е клопка, а бизнес предложение. Ела сам и двамата ще си тръгнете заедно, здрави и невредими.

Пауза.

— Къде? Я стига, човече! Много добре знаеш къде. Капитана чака.

И той затвори телефона, подхвърли го във въздуха и го улови. Очите му не слизаха от лицето на Клеър, по устните му играеше усмивка.

Майкъл нямаше да го направи. Не можеше да бъде толкова глупав, нали? Само че Шейн лежеше в болницата, а той нямаше кого друго да помоли за помощ, освен останалите вампири, които не биха си мръднали пръста, за да я спасят. Клеър не бе сигурна, че дори Амели я бе грижа, освен ако не държеше Миърнин да закуси с нея.

Вратата отново се отвори и Капитан Очевиден и Джейсън се обърнаха.

Инспектор Травис Лоу пристъпи в бараката и затвори вратата зад гърба си. За миг Клеър усети как я заливат вълни на радост и облекчение, ала те бързо се стопиха. Лоу изобщо не изглеждаше учуден да завари Джейсън и Капитана вътре, не реагира и когато забеляза Клеър, освен дето придоби раздражен вид.

О, боже!

Той беше един от тях. Които и да бяха те.

— Не можахте ли да оплескате всичко още повече? — сърдито попита той. — Казах ви, че Глас не е важен. Нямахте нужда да го правите.

— Глас е най-младият. Той е символ, човече — отвърна Капитан Очевиден. — Освен това беше един от нас. Той е предател.

Един от нас? Да не искаше да каже, че... не, невъзможно бе да е това! Не можеше да има предвид, че Майкъл познава тези хора, че е бил част от тази гнусна малка конспирация... ала Джейсън се бе държал така, сякаш Майкъл отлично знае къде се намират.

Сестра Фентън уби всяка надежда, че може и да не е така, като каза:

— Вече го обсъдихме. Майкъл знае твърде много. Ако реши да се разприказва, с нас е свършено. Не можем да поемем този риск. Вече не — при тези думи тя хвърли мрачен поглед на мъжа си. — Ако не беше оплескал всичко...

— Не съм виновен аз! Вампирска кола, която излиза от вампирска къща. Откъде да знам, че не е той!

Разбира се! Нищо чудно, че през цялото време нещо я беше човъркало — къщата ги беше събудила не защото Сам беше в опасност, а заради заплахата, надвиснала над Майкъл, нейния собственик. Въпреки че него го нямаше в момента, тя бе реагирала на предумисъла, който беше усетила.

Не Фентън беше първият полицаи, пристигнал на местопрестъплението, както бяха предположили, а престъпникът — той беше намушкал Сам и го бе оставил да умре, а после се бе престорил, че просто е открил тялото му. Ако Ричард Морел не се бе появил и не бе действал толкова решително, покушението на Фентън щеше да успее.

Клеър преглътна мъчително и спря поглед върху инспектор Лоу.

— Мислех, че си от добрите!

Болезнена, уморена сянка пробяга по лицето на Лоу и той поклати глава.

— Клеър... Не е толкова просто. Не и в Морганвил. Тук не може да си само добър или само лош.

— Той не е виновен — намеси се Джейсън. По устните му играеше вълча усмивка. — Ако иска отново да види партньора си, няма да прави глупости.

Инспектор Хес. Бяха пленили инспектор Хес. Нищо чудно, че не го бе виждала от дни... и нищо чудно, че Лоу се бе държал толкова странно. Клеър се вгледа по-внимателно във Фентън и забеляза, че на лявата му буза имаше синина, която поразително приличаше на ожулванията по кокалчетата на Лоу. Бил е в онази къща, навярно с инспектор Хес, и Лоу му беше ударил едно кроше.

Лоу извърна потъмнелите си от болка очи.

— Хлапето няма нищо общо с това — каза той.

— „Хлапето“ се движи сред най-високопоставените вампири — възрази сестра Фентън. — Колко хора познаваш, които имат достъп до Основателя? Та тя дори вампирите държи настрана! Разбира се, че момичето има общо. Навярно много повече, отколкото предполагаш.

Сестра Фентън и сама не знаеше колко верни бяха думите ѝ. Клеър се замисли за всичко, което беше научила от Миърнин — болестта на вампирите, порталите, мрежата от къщи на Основателя — и си даде сметка, че то е достатъчно, за да унищожи Морганвил.

Тя стори всичко по силите си, за да изглежда уплашена и в пълно неведение. Поне първото не беше никак трудно.

Когато Джейсън се приближи до нея с бавна, нехайна крачка и сложи ръка на рамото ѝ, Клеър потръпна. Вонеше като сметище през лятото, а от якето му се долавяше мирис на кръв. *Той намушка Шейн.* И то с усмивка на уста.

— Свали си ръцете от мен — каза тя и го погледна право в очите. — Не ме е страх от теб.

Лоу го сграбчи за рамото, завъртя го и го блъсна с лицето напред в грубата дървена стена.

— Нито пък мен — изръмжа той. — А аз не съм вързан. Остави я на мира.

— О, какъв герой! — ехидно подхвърли сестра Фентън. — Двамата с Хес сте направо жалки.

— Нима? — Лоу изви ръката на Джейсън болезнено високо. — Не аз се забавлявам, като изнасилвам и убивам момичета.

— Нито пък Джейсън — намеси се полицай Фентън. — На него просто му харесва да говори за това.

— Тогава откъде знае за трупа в нашето мазе? — попита Клеър и всички я погледнаха.

— Не съм виждал доклад, в който да се споменава за тяло, открито във вашето мазе — каза Лоу. — Знам само за онова на улицата.

От гърдите на Джейсън се откъсна сух, дрезгав смях.

— Те го преместиха. Хей, Клеър, хрумвало ли ти е, че не съм бил аз? Ами ако го е направил някой от двамата ти приятели в къщата. Шейн, например. Той не е от най-уравновесените. А кой знае какви ги върши Майкъл тези дни?

На Клеър ѝ се прииска да се разпищи, ала предпочете да си пази силите. Тя имаше тънки китки, а сестра Фентън не се бе постарала особено, когато я връзваше. Въжето поддаваше леко и Клеър бе сигурна, че ще успее да измъкне поне едната си ръка. Въжето се впиваше в кожата ѝ, ала тя продължаваше да дърпа, като се опитваше да го прави незабелязано. Внезапно усети остра болка в дясната китка и разбра, че раната от ножа на Джейсън се бе отворила.

Кръвта, която бликна от нея, заедно с потта, която се стичаше по ръцете ѝ, всъщност ѝ помогна и като се прокашля, за да отвлече вниманието, тя дръпна с всички сили и успя да освободи дясната си ръка, макар и с цената на жестоко ожулване. Без да променя позата си, тя се зае с възела, който придържаше лявата ѝ ръка към стола.

— Е, какви сте вие? — попита тя, за да наруши мълчанието и да им попречи да забележат какво прави. — Ловци на вампири?

— Нещо такова — отвърна полицаей Фентън.

— Не че си личи — изсумтя Клеър пренебрежително. — Бащата на Шейн дойде и за нула време изби всички вампири, които познавам. А вие какво сте направили?

— Затваряй си устата! — сопна се сестра Фентън. — Тук си само от няколко месеца. Нямаш никаква представа какво е да се живее в този град. Ще действаме, когато сме готови. Франк Колинс имаше добри идеи, но не мислеше в перспектива.

— Значи вие планирате революция? Не просто произволни нападения?

— Ще престанете ли да разгласявате плановете ни пред пленничката! — рязко се намеси Капитан Очевиден. — По дяволите, изобщо ли не гледате филми? Просто млъкнете!

— Тя няма да каже на никого — подхвърли полицай Фентън толкова нехайно, че Клеър усети как вътрешностите ѝ се вледеняват.

Нямаха никакво намерение да удържат на обещанието, което бяха дали на Майкъл. Никой от двамата нямаше да си тръгне оттук жив.

Не го прави, Майкъл. Не идвай да ме спасяваш.

Ала петнайсет минути по-късно вратата се отвори с трясък и един вампир, покрит с дебело одеяло, влетя в бараката. Въздухът се изпълни с мирис на изгоряла плът още преди вампирът да затръшне вратата с крак и да се облегне на нея, борейки се да си поеме дъх. Обвиваше го гъст облак дим, а на няколко места под одеялото Клеър зърна почернялата му кожа.

— Крайно време беше — изръмжа полицай Фентън, грабна една черна пръчка от близката щайга и я заби в гърдите му.

За миг Клеър помисли, че е кол, ала когато изскочиха искри, а вампирът се свлече на земята, в хаос от одеяла и дим, тя разбра, че е Тейзър.

Капитан Очевиден извади дървен кол и обърна вампира по гръб. Клеър изпищя. Досега се бе опитвала да не мисли за него като за Майкъл, ала русата коса и формата на лицето му не можеха да бъдат сбъркани.

Сините му очи бяха отворени, ала той не бе в състояние да помръдне. Ръцете му бяха обгорени на много места, но беше жив...

Капитан Очевиден вдигна кола.

Клеър рязко се изправи и се завъртя надясно. Лявата ѝ ръка все още бе завързана за стола, ала инерцията ѝ помогна да го стовари със страшна сила в гърба на Капитана и той се блъсна в стената. Клеър сграбчи стола с две ръце и го вдигна пред себе си като щит, тъкмо навреме, за да избие Тейзъра, който полицай Фентън бе вдигнал срещу нея. Един от краката на стола се заби в корема на Фентън и той залитна назад, а Клеър извика за помощ.

Травис Лоу изруга и щракна чифт белезници върху китките на Джейсън.

— Сядай! — нареди той и извади пистолета си; изглеждаше мрачен и напрегнат, ала решителен. — Назад, Фентън. Ти също, Кристин. Обърнете се с лице към стената.

— Не можеш да го направиш — каза полицај Фентън. — Трав, ако се опиташ да ни попречиш...

— Знам, знам. Ще се разправите с мен. Ще гледам да не се напикая от страх — Лоу кимна на Клеър, която тъкмо развързваше последния възел, задържащ стола към ръката ѝ. — Закопчай ги. Аз ще ти пазя гърба.

И той ѝ подхвърли още два чифта белезници. Клеър не можа да ги задържи и те се изплъзнаха от изтръпналите ѝ пръсти. Тя се наведе да ги вдигне и в този миг Капитан Очевиден, който макар и паднал, все още не беше въвн от играта, се пресегна през неподвижното тяло на Майкъл и я сграбчи за крака. Клеър изпищя и загуби равновесие, а Капитана я издърпа към себе си.

Лоу се обърна с вдигнат пистолет, ала беше твърде късно. Капитан Очевиден имаше нож — дълго, зловещо оръжие, което се долепи до гърлото на Клеър, точно под брадичката ѝ. Острието, първо студено, а после неприятно топло, притисна нежната ѝ кожа.

— Пусни го, Джеф — излая Лоу и заплашително пристъпи напред. — Сериозно говоря. Пусни ножа.

И тогава електрическият заряд от Тейзъра го блъсна в гърба. Пред очите на Клеър тялото му бе разтърсено от мощни конвулсии и той се свлече на пода. Клеър усети, че я обзема паника.

Сега ще ни убият. Ще убият и трима ни.

Всъщност — четирима, ако броеше и Джоу Хес, когото държаха в плен някъде другаде.

Изведнъж нещо изпращя и от стената до главата на Капитан Очевиден изскочи бледа, силна ръка и го сграбчи. Дъските се строшиха и Капитан Очевиден бе издърпан назад. Клеър усети как острието се плъзва по гърлото ѝ, ала натискът беше изчезнал. Ножът издрънча на пода, а Капитана размаха ръце, борейки се да запази равновесие. Само след миг той бе извлечен под ярките слънчеви лъчи и отвън се разнесе сух, пращящ звук.

Облечен в черен кожен тренчкот, черна шапка с широка периферия и черни ръкавици, Оливър пристъпи в бараката. На устните му играеше широка вампирска усмивка.

— Е, това ми подейства наистина страшно освежаващо.

Той издърпа Майкъл и му помогна да седне до Клеър, след което застана пред тях.

— Можеше да дойдеш по-бързо — прошепна Майкъл, който бе започнал да се съвзема от парализата, макар че целият трепереше.

Клеър го прегърна, а той бръкна в джоба си, извади носна кърпичка и я притисна към шията ѝ. Клеър дори не бе усетила, че кърви.

Без да им обръща никакво внимание, Оливър се насочи право към двамата Фентън, които се мъчеха да се доберат до вратата. Той ги изпревари със собствената за всички вампири змийска бързина и Клеър потръпна при вида на израженията, изписали се по лицата на двамата.

Те знаеха какво ги чака.

— Не се тревожете — каза Оливър. — Ще получите справедлив процес. Тъй като Самюел не загина, а и днес също се провалихте, няма да ви изгорим.

Той посегна към китката на Кристин Фентън, разкъса ръкава ѝ и оголи сребърната ѝ гривна. Макар украшението да прилягаше плътно към ръката ѝ, Оливър с лекота провря пръст между метала и кожата, разкопча го и го пусна в джоба си, после стори същото и с полицай Фентън.

Мястото, скривано допреди малко от гривните, имаше нездрав, блед цвят, а Кристин Фентън не спираше да го потърква, сякаш допирът на хладния въздух до голата кожа ѝ причиняваше болка.

— Поздравления — каза Оливър. — Освобождавам ви от договорите ви.

После сграбчи Кристин. Остри и бели, вампирските зъби проблеснаха в устата му, когато я блъсна към стената и я ухапа.

Клеър зарови лице в гърдите на Майкъл. Той сложи ръка на главата ѝ и я задържа така, за да не вижда как Кристин Фентън умира.

Въпреки това Клеър чу как тялото ѝ се свлече на пода, а после и жестокия, плътен глас на Оливър:

— Твой ред е.

Последва остър звук и още едно тяло тупна на земята.

Майкъл я пусна, ала Клеър не погледна натам. Просто не можеше.

Вместо това погледна към Оливър, който се взираше в Травис Лоу. Инспекторът тъкмо бе започнал да идва на себе си.

— Ами този? Приятел или враг?

Без да чака отговор, той сграбчи Лоу за яката и го вдигна във въздуха.

— Приятел! Приятел! — трескаво извика Клеър и видя как очите на Лоу се затварят с облекчение. — Партньорът му е отвлечен. Мисля, че са го затворили някъде.

Оливър сви рамене с неприкрито безразличие и след като пусна Лоу на пода, бавно се завъртя в кръг.

— Имаше още един. Къде е? — Той си пое дълбоко дъх и се изкашля отвратено. — Джейсън. Така значи.

Очевидно, докато Оливър се разправяше с двамата Фентън, Джейсън бе изскочил навън, без Майкъл да му попречи. Може би, защото бе твърде слаб, може би, защото се тревожеше за Клеър. Каквато и да беше причината, Джейсън го нямаше.

— Ще го открия — каза Оливър. — Търпях го, докато не застрашаваше нашите интереси, но вече стига.

И като подхвърли на Майкъл и Клеър едно „Вървете си у дома“, той излезе навън, без да поглежда назад. Трима убити, а на него дори окоето му не мигна.

Травис Лоу успя да седне и улови главата си с две ръце.

— Ненавиждам Тейзъри — простена той, после вдигна кървясалите си очи към Клеър. — Добре ли си? Дай да видя врата ти.

Клеър махна кърпичката, по която имаше само няколко капки кръв. Всъщност китката ѝ беше по-зле, така че Клеър я превърза, като си мислеше, че ще трябва да купи няколко чифта нови кърпички на Майкъл. Нямаше идея защо си мисли за подобни неща в такъв момент. Може би копнееше за нещо нормално.

Защото това, което се случваше около нея, определено не беше нормално.

Майкъл се изправи и помогна първо на Клеър, а после и на Лоу да станат. След това извади ключовете на колата си и ги подхвърли на Лоу.

— Докарай я до вратата с багажника напред, отвори го и свирни с клаксона, когато си готов.

Лоу кимна и излезе под ярките слънчеви лъчи. Майкъл положи ръце върху раменете на Клеър и я изгледа продължително, после стисна лицето ѝ между дланите си.

— Повече не го прави.

— Нищо не съм направила. Просто приех един полицаи да ме откара вкъщи, това е всичко...

— Не това — каза Майкъл. — Имах предвид Миърнин. Не го прави повече. Не ходи при него. Следващия път ще те убие.

Знаеше къде е била. Е, навярно не е било особено трудно да разбере.

— Не трябваше да идваш — каза тя. — Ясно бе, че е капан. Да не си полудял?

— Повиках Оливър.

— Не си го направил!

— Е, подейства, нали?

Клеър погледна към мъртвите тела на пода.

— Аха.

На Майкъл сякаш внезапно му прилоша и той отвори уста, за да каже нещо, ала в този миг отвън се разнесе звукът на клаксон.

— Колата е тук.

Клеър кимна и се запъти към ослепителното слънце. Нещо прошумоля покрай нея и капакът на багажника се хлопна, преди тя да бе направила и две крачки.

Много бавно Клеър стигна до колата и се настани на мястото до шофьора. Уморена, изтръпнала от болка и обзета от глупавото желание да избухне в плач, тя не проговори през целия път.

Джоу Хес бил в съборетината на улицата, която двамата с Лоу бяха посетили по-рано през деня, заключен в един килер. Бил мръсен, едната му ръка била счупена, имал и две пукнати ребра — това им съобщи два часа по-късно инспектор Лоу, който го бе измъкнал оттам. Клеър искаше да се зарадва, ала сривът, който бе започнал още преди да си тръгне от Миърнин, все повече изцеждаше силите ѝ. Беше ѝ лошо, чувстваше се празна и ужасно немощна и не можеше да събере достатъчно енергия дори за да посети Шейн в болницата. Майкъл каза на Ева, че е болна (което не беше далеч от истината), и тя си остана в леглото, зъзнейки, въпреки че бе увита с дебели одеяла, а в стаята беше топло. Всичко в главата ѝ ту придобиваше неясни сиви очертания, ту засияваше с кристална яснота и тя нямаше представа колко дълго ще продължи това. По някое време през нощта главата ѝ запулсира от остра, режеща болка и когато най-сетне заспа, вече се съмваше.

Телефонът ѝ иззвъня в два часа следобед в неделя. Клеър тъкмо бе станала, за да отиде до тоалетната, както и да си вземе бутилка вода. Цялото тяло я болеше, не ѝ бе останала и капчица сила.

— Къде си? — настоятелно попита някой от другия край на линията.

Клеър присви очи, за да види колко е часът, и прокара пръсти през сплъстената си, немига коса.

— Кой се обажда?

От слушалката се разнесе шумна въздишка.

— Дженифър е, идиотка такава! Чакам те в „Комън Граундс“. Смяташ ли да се появиш изобщо?

— Не — отвърна Клеър. — Болна съм.

— Виж какво, не ме е грижа даже да си на смъртно легло. Утре имам тест, който ще определи половината от оценката ми, така че си докарай задника тук още сега!

И Дженифър затвори. Клеър хвърли телефона на нощното си шкафче, при което той шумно издрънча, и седна, или по-скоро се

свлече на леглото.

Не мога. Искам единствено да спя.

Откъм вратата се разнесе тихо почукване, после някой отвори предпазливо. На прага стоеше Ева, стиснала в ръце очукан пластмасов поднос, върху който имаше запотена чаша кола (очевидно току-що налята, защото още съскаше), сандвич и бисквита.

Както и една червена роза.

— Хапни — каза Ева и сложи подноса в скута на Клеър. — Човече, на това му се вика махмурлук!

— Махмурлук? — Клеър я погледна странно и отпи от колата; сладката, хладна течност ѝ подейства добре. — Нямам махмурлук.

Ева поклати глава.

— Изпитала съм го на собствен гръб, вярвай ми. Хапни нещо, изкъпи се и ще се почувстваш по-добре.

Клеър кимна. Наистина усещаше наченки на глад и дори успя да преглътне две хапки от сандвича, преди умората да я връхлети отново. Тя реши да опита с бисквитата.

Душът ѝ подейства страхотно и Ева се оказа наистина права — когато най-сетне се облече и изяде половината сандвич, вече се чувстваше почти жива.

Телефонът ѝ отново иззвъня. Дженифър. Клеър изобщо не ѝ даде възможност да се развика или да започне да я заплашва.

— Десет минути — отсече и затвори.

Не ѝ се ходеше, ала да си стои в леглото, очевидно не помагаше особено, така че тя свали подноса на долния етаж, изми и него, и чашата, след което си взе раницата и се приготви да излезе.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

Майкъл. Стоеше в коридора и ѝ препречваше пътя към вратата с такъв вид, все едно пазеше райските двери. По ръцете му имаше бледорозови белези — явно още се оправяше от изгарянията. Клеър се замисли за това, колко много му трябваша ръцете, за да може да свири, и усети как я пробужда чувство на вина.

— Имам среща с Дженифър в „Комън Граундс“. Ще ѝ помогна с ученето. Срещу заплащане.

— Е, пеша няма да отидеш, а аз не мога да те закарам.

— Аз мога — предложи Ева и застана до Клеър. — И без това трябва да отида на работа. Ким отново не се е появила. Току-що ми

звъннаха. Малко извънредни часове няма да ми дойдат никак зле. Може дори да си позволим тако.

Майкъл не изглеждаше особено възхитен, но нямаше друг избор, така че кимна и се отмести от вратата. Ева се изправи на пръсти, за да го целуне, което отне известно време, докато накрая Клеър се прокашля и като погледна часовника си, се запъти към колата.

Пътуването до „Комън Граундс“ не беше дълго, но определено не беше от най-приятните, тъй като първото, което Ева направи, бе да я попита:

— Вярно ли е? Че Оливър убил Фентънови и Капитан Очевиден? На Клеър никак не ѝ се говореше за това, но все пак кимна.

— И Майкъл също е бил там?

Клеър отново кимна и се загледа през прозореца.

— Пострадал е. Видях раните от изгорено.

Този път Клеър изобщо не си направи труда да отговори. Ева помълча в продължение на няколко секунди, след което опита отново:

— Не се затваряй в себе си, Клеър. Аз, ти, Майкъл и Шейн — ние сме всичко, което си имаме.

Само че онова, което Клеър знаеше, не можеше да бъде споделено. Нито с Майкъл, нито с Ева, още по-малко пък — с Шейн.

Тя беше съвсем сама, понесла товара на едно знание, което нито искаше, нито можеше да използва. И всеки път, когато си спомнеше вледеняващата усмивка на Оливър или зъбите му, впиващи се в гърлото на Кристин Фентън, ѝ се повдигаше.

Като продължавам да работя за Миърнин и Амели, аз му помагам.

Ала освен това помагаше и на Майкъл. На Сам. На Миърнин.

Ева явно усети, че сега не е моментът да я притиска, и когато спря пред „Комън Граундс“, каза единствено:

— Стой вътре, докато се стъмни. Майкъл ще дойде да те вземе.

— Ще отида да видя Шейн — отвърна Клеър. — Но после ще помоля да ме закарат до вкъщи.

— По дяволите, Клеър... — въздъхна Ева. — Не мога да ти попреча, но ако изчакаш, може да отидеш заедно с Майкъл. Ще се видим довечера. Ще вечеряме тако, нали?

Точно в този момент нищо не ѝ звучеше особено примамливо, ала Клеър все пак кимна, след което излезе от колата и прекрачи прага

на „Комън Граундс“. Както обикновено, кафенето беше същинско море от шумове и разговори, претърпано със студенти и неколцина морганвилци. Клеър ставаше все по-добра в това да забелязва проблясването на гривните само с един поглед.

Седнала на любимата маса на Моника, Дженифър пиеше нещо, за което Клеър бе сигурна, че е същото, което Моника си поръчваше, и носеше дрехи, които или Моника ѝ беше дала, след като ѝ бяха омръзнали, или най-малкото бяха копие на същите дизайнери. Изглеждаше ядосана и се намръщи сърдито на Клеър, когато тя пусна раницата си на пода и се настани на един от свободните столове.

— Изглеждаш отвратително — каза Дженифър. — Наистина ли си болна, или имаш махмурлук?

— Има ли някакво значение?

— Значи е махмурлук — реши Дженифър и се ухили. — А аз те мислих за Госпожичка Самото съвършенство.

От миризмата на кафе ѝ се повдигаше, ала въпреки това Клеър отиде да си поръча една мока. Оливър не беше на смяна, а тя не познаваше двамата зад бара.

Когато се обърна, видя, че на масата на Дженифър се бе настанил още някой.

Моника.

По дяволите! Не мога да се занимавам с нея. Не и сега.

Чувстваше се ужасно и последното, което искаше, бе да се разправя с кралицата на вещиците.

Моника я огледа от главата до петите, след което се обърна към Дженифър и с престорено драматичен жест допря ръка до челото си.

— А аз си мислех, че модата на бездомниците отмря още през деветдесетте.

— Затваряй си устата — срязва я Клеър и седна на свободния стол с моката в ръка. — Имам урок с Дженифър, не с теб.

— Сякаш аз бих ти позволила да ми даваш уроци. Ти сигурно ще ми пробутах грешни отговори.

Кое не беше никак лоша идея, помисли си Клеър и видя как по лицето на Дженифър се изписа страх.

— Не бих го направила — въздъхна тя.

— Защо не?

— Защото... защото училището е важно. — И Моника, и Дженифър я изгледаха така, сякаш не е наред. — Няма значение. Просто не бих го направила. Е, искаш ли да ти помогна, или не?

Дженифър кимна. Клеър извади тетрадката си, отвори на записките, които си беше водила по икономика, и започна да обяснява. Дженифър наистина се стараяше, докато Моника непрекъснато се въртеше на стола си и въздишаше, ала Дженифър внимаваше и дори улучи няколко от формулите, когато Клеър я препита. След около час Дженифър вече можеше да разчита на много добра оценка, което ѝ стигаше. Моника пък изобщо не я беше грижа.

От моката на Клеър ѝ стана още по-лошо, затова тя изхвърли наполовина пълната чаша и отиде до тоалетната. Взе си и раницата, водена донякъде от съвсем основателното опасение, че Моника и/или Дженифър могат да направят нещо гадно, ако я остави на тяхната милост.

Клеър тъкмо стоеше пред огледалото, загледана в прежълтялото си лице с безкръвни устни и големи кръгове под очите, когато я споходи мимолетен миг на просветление, проблясък на безпощадна красота в един свят, удавен в сивота.

Може би съвсем малко.

Само колкото да издържи до края на деня. И без това не бяха останали много.

Не си остави време да размисли. Главата ѝ щеше да се пръсне, устата ѝ беше пресъхнала, мускулите я боляха. Искаше единствено да се почувства по-добре. Защото в този момент дори не бе сигурна, че ще изкара деня.

Изсипа в шепата си десет жалки кристалчета. Усети съблазнителен ягодов аромат и ги разбърка, гледайки как острите им ръбчета отразяват светлината. Приличаха на бонбони.

Това е наркотик, призна си тя най-сетне. И дори не е за теб, а за Миърнин. Какви ги вършиш? От него ти става лошо.

Ала преди това щеше да се почувства добре.

Тъкмо изсипваше кристалчетата в устата си, когато Моника блъсна вратата на тоалетната.

Клеър побърза да преглътне, при което се задави, и избърса ръка в крачола си. Знаеше, че има гузен вид. Моника, която се бе запътила към една от кабинките, спря и я погледна.

— Какво беше това?

— Кое?

Грешен отговор, почувства Клеър още докато го изричаше. Защо не бе казала „аспирин за главоболието ми“ или „ментови бонбони“? Изобщо не я биваше в лъжите.

После кристалите започнаха да действат и тя рязко си пое дъх, когато ги усети да изпрачат химичното си послание по цялото ѝ тяло. Във вените ѝ сякаш потече лед, а светът изведнъж стана ярък, кристалноясен и — поне за миг — безболезнен.

Моника не беше вчерашна. Тя погледна към ръката, която Клеър продължаваше да трие в дънките си, после я изгледа изпитателно и бавно се усмихна.

— Човече, това трябва да си го бива. Зениците ти току-що станаха огромни — тя се приближи до Клеър и провери грима си в огледалото. — Откъде го взе?

Без да отговори, Клеър посегна към солницата, която бе оставила на ръба на умивалника. Моника се оказа по-бърза, грабна солницата и тръсна едно кристалче върху ръката си.

— Страхотно. Какво е?

— Нищо. Не е за теб — каза Клеър и посегна да си я вземе, ала Моника се отдръпна.

— О, аз пък мисля, че е точно за мен. Особено щом толкова държиш да си го получиш обратно.

Клеър реагира, без да се замисли. Мозъкът ѝ работеше толкова бързо, че само за миг тя притисна Моника към стената, изви ръката ѝ и издърпа солницата от пръстите ѝ, без да ѝ даде време дори да извика.

Моника си оправи дрехите и отметна косата си назад. В очите ѝ се беше появил налудничав блясък, бузите ѝ бяха порозовели. Това ѝ харесваше.

— Ах, ти, глупава кучко — процеди тя задъхано. — Току-що допусна огромна грешка. Значи от него ставаш по-бърза. И бас държа, че си го взела от вампирите. Което означава, че е мое.

— Не — каза Клеър.

Знаеше, че здравата бе оплескала нещата, ала с говорене само щеше да влоши положението. Тя прибра солницата в раницата си, дръпна ципа, преметна я през рамо и понечи да си тръгне.

Ръката ѝ вече беше на бравата, когато чу Моника да казва:

— Шейн все още е в Интензивното.

Имаше нещо в гласа ѝ, нещо в начина, по който го изрече... Клеър бавно се обърна към нея.

— Което означава, че все още не е въвн от опасност. Интересно е колко бързо може да се влоши състоянието на човек. Ако например му дадат грешните лекарства. От това спокойно може да се умре. Веднъж по новините имаше репортаж за това — усмивката на Моника беше неприкрито зла. — Адски неприятно ще ми е, ако нещо такова се случи с Шейн.

Клеър бе обзета от най-дивия леден импулс, който бе усещала някога. Копнееше да се нахвърли върху Моника, да разбие главата ѝ в стената, да я разкъса на парченца. Виждаше се как го прави. Картината беше толкова ужасяваща, че рязко я върна на земята.

— Какво искаш? — попита тя с леко разтреперан глас.

В отговор Моника протегна ръката си със свършен маникюр, повдигна вежди и зачака.

Клеър свали раницата от рамото си, извади солницата и ѝ я подаде.

— Това е всичко, което имам, и няма откъде да взема повече. Дано се задавиш!

Моника изсипа няколко кристалчета в шепата си.

— Колко? И без глупости. Ако ми пробутах свръх-доза, здравата ще загазиш.

— Най-много половината от това — каза Клеър и Моника върна част от кристалчетата в солницата.

Така вече беше добре. Клеър кимна.

Моника изсипа остатъка в устата си и си облиза ръката. Клеър съвсем ясно видя мига, в който кристалите започнаха да действат — очите на Моника се разшириха, а зениците ѝ станаха огромни. Беше зловещо и Клеър усети, че я полазват тръпки, когато Моника започна да трепери.

Значи така изглежда отстрани?

Изглеждаше ужасно.

— Хубава си — изненадано каза Моника. — Всичко е толкова ясно...

После очите ѝ се забелиха, тя се строполи на пода и се загърчи в конвулсии.

Клеър изпищя за помощ, постави раницата си под главата ѝ, за да не се удря в плочките, и се опита да я удържи. В този момент се появи Дженифър и като изпищя, се нахвърли върху Клеър. Клеър с лекота избегна вдигнатата ѝ ръка (Дженифър беше твърде бавна за нея) и я отблъсна назад.

— Не съм го направила аз! — изкрещя тя. — Взе нещо!
Дженифър позвъни на 911.

Не така си беше представяла посещението в болницата. Още по-страшно бе, че докато стигнат, Моника вече не дишаше и парамедиците трябваше да сложат тръба в гърлото ѝ. В болницата лекарите трескаво се заеха да я включват към разни машини, а кметът идваше насам, както и половината от полицаите в града.

— Трябва да знам какво е взела — попита я един лекар.

Клеър се опита да погледне над рамото му. Ричард Морел тъкмо идваше откъм паркинга. Лекарят щракна с пръсти пред лицето ѝ, за да привлече вниманието ѝ.

— Зениците ти са разширени. Ти също си взела нещо. Какво беше?

Клеър безмълвно му подаде солницата. Той погледна червените кристали и се намръщи.

— Откъде ги имаш? — Той също носеше гривна, сребърна, със символ, който Клеър не познаваше. — Виж, не се шегувам. Това момиче умира и аз трябва да знам...

— Нямам представа. Попитайте Амели.

И тя му показа гривната си. Беше като вцепенена. Макар да бе изпитала желание да убие Моника, нямаше намерение наистина да го направи. Защо бе станало така? Нали тя бе взела същата доза като Моника, а кристалите със сигурност не бяха заразени...

Лекарят я изгледа с отвращение и подаде солницата на един санитар.

— В лабораторията — нареди той. — Трябва да знам какво има вътре. Незабавно. Кажи им да зарежат всичко друго.

Санитарят се отдалечи тичешком.

— Ти също отивай в лабораторията — каза лекарят и като сграбчи една минаваща наблизо сестра, изреди цяла камара

изследвания със скорост, която дори изостреният от кристалите мозък на Клеър не можеше да възприеме, но сестрата само кимна.

Кръвни изследвания, помисли си Клеър и се подчини, без да протестира. При всички случаи предпочиташе да отиде в лабораторията, отколкото да присъства, когато Ричард Морел научава, че е отровила сестра му.

В мига, в който сестрата приключи с взимането на кръв, Клеър се отправи към Интензивното. Шейн беше буден и четеше книга. Изглеждаше по-добре, а топлата усмивка, с която я посрещна, издаваше облекчение.

— Ева каза, че си болна. Реших, че просто ти е трудно да ме гледаш такъв.

Клеър усети, че ѝ се плаче. Искаше единствено да се мушне в леглото до него, да потъне в обятията му и поне за миг да не чувства ужасния товар на вината и страха, който тегнеше върху плещите ѝ.

— Какво има? — попита той. — Очите ти...

— Направих грешка — рече тя на един дъх. — Направих ужасна грешка и не знам как да я поправам. Тя умира, а аз не знам...

— Умира? — Шейн се изправи с мъка. — Кой? Господи, не и Ева...

— Моника. Дадох ѝ нещо, тя го взе и сега умира. — Студени сълзи се затъркаляха по бузите на Клеър, всяка от тях щипеше като ледено убождане. — Трябва да направя нещо, но не знам какво мога да сторя.

Очите на Шейн се присвиха.

— Клеър, за наркотици ли говориш? Дала си ѝ наркотици? Господи, какво си мислеше! — Той я сграбчи за ръката. — Ти също ли взе?

Клеър кимна нещастно.

— На мен не ми вредят, но тя умира.

— Трябва да им кажеш какво си взела. Веднага.

— Не мога. То... — Клеър отлично разбираше какво ще последва, когато му каже, как всичко между тях ще се промени, когато той научи. — Не мога да им кажа, защото то има общо с Амели. Не мога, Шейн.

Той я стисна още по-силно, после я пусна и извърна поглед.

— Ще оставиш един човек да умре, защото Амели ти е наредила да не казваш нищо? Дори Моника не струва толкова малко. Ако не направиш нещо...

Той си пое дълбоко дъх, а когато продължи, гласът му потреперваше:

— Ако не направиш нещо, ще означава, че поставяш вампирите на първо място, а аз не мога да го приема, Клеър. Съжалявам, но не мога.

Клеър знаеше това. От очите ѝ продължаваха да извират сълзи, ала тя не се опита да спори с него. Шейн беше прав, а тя грешеше. На всяка цена трябваше да намери изход. В Морганвил и без това умираха достатъчно хора, някои от тях — заради нея.

Записките. Записките, които оставих у Миърнин.

От тях лекарят би могъл да разбере какво се съдържа в кристалите и как да им противодейства. Можеше да започне да ги възстановява още сега, докато мозъкът ѝ все още работеше на бързи обороти, макар вече да усещаше как светът започва да избледнява по краищата.

— Шейн — каза тя, ала той не я погледна. — Обичам те. Не бе имала намерение да го казва, ала знаеше, че може и да не се върне. Никога вече. Шейн сякаш го почувства, защото улови ръката ѝ и я стисна. Когато най-сетне я погледна, тя обясни:

— Не мога да им кажа нищо, но мисля, че мога да ѝ помогна. И смятам да го направя.

Кафявите му очи бяха уморени и разтревожени, и като че ли разбираха твърде много.

— Ще направиш нещо безразсъдно, нали?

— Не по-безразсъдно, отколкото ти би направил — тя го целуна и усещането беше ужасяващо прекрасно, устните им си подхождаха съвършено, а когато се докоснеха, времето сякаш спираше. — До по-късно — прошепна тя и прокара пръсти по бузата му.

После побягна, преди той да се е опитал да я разубеди.

— Почакай! — извика Шейн след нея, ала тя не спря. Излезе от болницата тичешком, твърде бързо, за да може някой да я спре, и се насочи към последното място на света, където искаше да отиде.

В лабораторията на Миърнин цареше мъртвешка тишина. Клеър слезе по стълбите много бавно и много предпазливо, като се заслушваше за признаци, че той е там. Всички лампи бяха запалени, газените светилници горяха с треперливи пламъчета, а две–три бунзенови горелки съскаха под стъкленици, пълни с бълбукаща течност. Беше странно студено и миришеше на ягоди и разложение.

Ако побързам...

Миърнин имаше легло някъде тук долу, нали така? Може би спеше. Или четеше. Или беше зает с нещо нормално.

А може би не беше.

Клеър бавно си запроправя път през стаята, като внимаваше да не се спъне в някоя книга или да настъпи някоя строшена стъкленица. В дъното на лабораторията видя, че металната ваничка, върху която бе сложила кристалите да съхнат, е празна. От кристалите нямаше и следа, но тетрадките бяха подредени на купчинка в един ъгъл.

Тя ги взе и в същия миг чу гласа на Миърнин иззад дясното си рамо и усети хладния му дъх върху тила си.

— Не са твои.

Клеър рязко се обърна и неволно бутна купчина книги, които на свой ред катурнаха друга камара, също като плочки за домино.

— Виж какво направи — каза Миърнин.

Изглеждаше спокоен, ала нещо в очите му не беше както трябва.

Ни най-малко.

Клеър отстъпи назад, хвърляйки поглед през рамо, за да се увери, че пътят е чист, и в тази частица от секундата Миърнин се нахвърли отгоре ѝ. Тя вдигна тетрадките пред себе си и острите му нокти ги раздраха.

— Не! Миърнин, недей!

Изплъзна му се най-вече защото се спъна в разпилените книги и успя да изпъзни встрани. С мъка си поемаше дъх, ала въпреки това продължаваше да стиска изпокъсаните тетрадки. Миърнин изръмжа и скочи след нея, ала отрупаният с какво ли не под му изигра лоша шега и той се блъсна в една етажерка, която се преобърна върху него и го затрупа с книги.

Клеър се хвърли към стълбите, ала опитът ѝ беше обречен. Миърнин вече се бе втурнал настрана, за да ѝ отреже пътя към всяка надежда за спасение или бягство.

Беше загубена, Моника — също. Миърнин също щеше да умре — вече бе твърде късно и връщане назад нямаше. В очите му не бе видяла и най-мимолетната искрица на разпознаване.

Клеър отстъпи назад и се блъсна в каменната стена. Понечи да се свие в ъгъла, ала пътят ѝ беше препречен от препълнена етажерка, която поддаде под натиска на тялото ѝ, разкривайки вратата, която Миърнин ѝ беше показал по-рано.

Сърцевидният катинар беше отключен.

Клеър го смъкна със замах и отвори вратата.

Усети ноктите на Миърнин в косата си, ала успя да се отскубне и политна напред... в мрака от другата страна.

Не, не, нали преди видях нашата къща! Трябваше да се озова в дневната.

Не и този път. Миърнин бе направил нещо и сега порталът водеше към място, което Клеър изобщо не познаваше. Беше тъмно и влажно и миришеше на нещо средно между клоака и бунище. Клеър примига няколко пъти, преди очите ѝ да привикнат с тъмнината, много по-бързо, отколкото би трябвало — очевидно кристалите все още действаха. В ръцете и краката ѝ се бе появила болка, която бавно пълзеше към останалата част на тялото ѝ. Много скоро отново щеше да изпадне в абстиненция.

Не знаеше колко тежко щеше да я удари този път, ала нямаше нито минута за губене.

Обърна се и видя Миърнин да се взира в нея, очертан от рамката на вратата.

Не можеше да се върне оттам. Трябваше да намери друг път.

Клеър се втурна в мрака. През високите тесни прозорци се процеждаше точно толкова светлина, колкото да ѝ разкрие, след като очите ѝ привикнаха с нея, че е попаднала в затвор — отвратителен, мръсен затвор, в който не проникваше почти никаква светлина.

А някои от килиите бяха пълни!

Отне ѝ известно време, докато го осъзнае, защото бяха толкова тихи — безмълвни, бледи създания, по едно в килия, които като призраци се долеяха до решетките, докато тя тичаше по коридора. Ала когато тя влезе навътре, това бързо се промени. Надигна се шум — първоначално просто шепот, който постепенно се превърна в гръмогласен вой, съпроводен от металическо дрънчене.

Опитват се да излязат!

Ставаше ѝ все по-трудно да си поема дъх, започваше да се уморява, а Миърнин беше зад нея.

Ето къде ги държи Амели. Онези, които не могат да бъдат оправени.

Значи тук щяха да свършат всички вампири, рано или късно. Захвърлени да умрат от глад, сами в мрака, затворени между четири стени.

Амели бе допуснала това да се случи.

Внезапно отново се възцари тишина, по-ужасна дори от воя и дрънченето. Клеър хвърли поглед през рамо и видя как Миърнин забави крачка и спря. Сега единственият звук беше шумът от стъпките ѝ по каменния под, поне докато и тя не спря.

— Клеър — прошепна Миърнин. — Какво правиш тук?

Звучеше объркан, но поне си бе спомнил името ѝ.

Залови се да рови из джобовете си, докато не откри малка сребърна кутийка. Отвори я, изсипа същинска планина от червени кристалчета в шепата си и като се давеше, ги натъпка в устата си.

Ефектът им беше толкова силен, че едва не го събори. Той се олюля и като се облегна на стената, простена. Звучеше така, сякаш го боли. И то много.

— Нямам много време — каза той. Гласът му бе немощен, ала в ледената тишина, която цареше в коридора, Клеър чуваше всяка сричка. — Тетрадките. Трябват ли ти?

— Аз... аз направих грешка. Някой друг взе от кристалите. Трябва да ги дам на лекарите.

— Някой друг е взел от кристалите?

— Да.

— Повечето умират — равнодушно каза Миърнин. — С помощта на записките си може и да измислиш начин да го спасиш, не знам. Аз никога не съм опитвал.

Което означаваше, че когато първия път ѝ бе дал от кристалите, изобщо не е бил сигурен, че няма да я убият.

Господи! А тя си мислеше, че го е грижа.

— Сега наясно ли си как да използваш порталите? — попита той изтощено.

— Не.

— Трябва просто да откриеш някой от тях и да се съсредоточиш върху мястото, където искаш да отидеш. Имай предвид, че не са много смъртните, чийто ум е достатъчно силен, за да го направи дори веднъж, да не говорим пък за повече от един път, а порталите си имат свой начин да се оправят с неканени гости. Можеш да отидеш в която и да е от къщите на Основателя, както и на още седем други места в града, ала първо трябва да извикаш в съзнанието си образа на мястото, което ти е необходимо. Ако не го сториш, ще се озовеш — той вдигна ръка с усилие и направи немощен жест — тук. Където тя държи чудовищата.

Миърнин се усмихна едва-едва, ала в усмивката му имаше нещо покрусено.

— В крайна сметка аз се озовах тук, нали?

Клеър се мъчеше да успокои разтуптяното си сърце.

— Как да се върна обратно в лабораторията ти?

Той вдигна ръка и учудено се вгледа в нея, сякаш му бе чужда; завъртя я пред очите си няколко пъти, после посочи:

— Оттук. Дръж се вдясно и ще откриеш пътя. Не се приближавай до решетките. Ако те хванат, не им позволявай да те издърпат достатъчно близо, за да те ухапят. И, Клеър...

Клеър срещна очите му и неволно притисна тетрадките към гърдите си. Погледът му все още беше ясен, ала дори огромната доза от кристалите, която беше взел, не бе успяла да прогони напълно звяра, който се спотайваше в него.

— Искам да направиш две неща за мен — каза той. — Първо, обеща ми, че ще продължиш да работиш за намирането на лек. Аз вече не мога.

Клеър преглътна мъчително и кимна. Така или иначе, възнамеряваше да продължи.

— Не мога да се справя сама. Ще имам нужда от помощ. Ще дам записките на лекарите в болницата и може би заедно ще открием нещо.

Миърнин кимна.

— Но не им обяснявай за какво служат кристалите.

Той се огледа наоколо. На отсрещната стена имаше празна килия, чиято врата беше отворена. Вътре имаше прогнил нар и нищо друго.

Миърнин си пое дълбоко дъх, после го изпусна и прекрачи прага й. След това се обърна и затвори вратата след себе си. Клеър чу как

ключалката изщрака със силен металически звук.

— Носи ми книги, когато идваш да ме посещаваш. И може би малко кристали, ако успееш да направиш нови. Би било хубаво отново да мисля ясно, макар и само за няколко минути.

Клеър се почувства така, сякаш Миърнин се беше пресегнал и беше изтръгнал сърцето от гърдите ѝ. Усещаше се някак празна и безтегловна.

И невероятно тъжна.

— Обещавам — отвърна тя. — Ще се върна.

Когато отново погледна към килията, видя, че Миърнин беше приседнал на ръба на нара и се взираше в пода.

— Няма да те оставя тук — зарече се тя, ала той не вдигна поглед. — Обещавам. Ще идвам да те виждам.

Клеър се поколеба, после ѝ се стори, че нечий глас ѝ прошепва нещо.

Гласът на майка ѝ.

— Върви си — безизразно каза Миърнин. — Преди да се е случило нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

Клеър побягна.

Нищо не ѝ се случи, докато тичаше към вратата, макар че мнозина от болните вампири протягаха безмълвно ръце през решетките или пищяха. Тя запуши ушите си с ръце и продължи да тича, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, с всеки изминал миг ѝ ставаше все по-лошо и я обземаше все по-голям ужас. Когато видя отворената врата пред себе си, усети как облекчението я обгърна като топло одеяло след студа. От другата страна на вратата тегнеше непрогледен мрак. Лабораторията на Миърнин не се виждаше, не се виждаше абсолютно нищо.

Мисли!

Миърнин ѝ беше казал, че трябва да се съсредоточи и да си представи мястото, където иска да отиде. Разбира се, беше ѝ казал също така, че най-вероятно няма да успее.

Не, недей да мислиш за това. Ако искаш да се измъкнеш оттук, трябва да се съсредоточиш с всички сили.

Нищо. Абсолютно нищо.

Колкото и да бе ужасно да го прави в място като това, Клеър стисна здраво очи, успокои дишането си и насочи мислите си към лабораторията на Миърнин, към безпорядъка в нея, към книгите и стъклениците, към старото и новото. Почувства дори мириса ѝ, като повей от дома, и когато отвори очи, я видя от другата страна на вратата.

Клеър си пое дълбоко дъх и прекрачи прага. Усети леко съпротивление, ала то не я спря и тя затвори вратата след себе си.

Когато отново се обърна, Амели я чакаше.

Беше застанала в средата на стаята, скръстила ръце пред гърдите си. Древното ѝ гладко лице беше напълно безизразно, ала в очите ѝ имаше горчивина.

— Няма го — каза тя. — Къде е?

— Аз... В тъмницата.

— Завела си го там долу? — намръщи се Амели. — Ти си го завела там?

— Мисля, че сам поиска да отиде. Той... той се затвори в една килия — Клеър се опитваше да овладее гласа си. — Как... как сте могли да ги изоставите така?

— Нямах друг избор — на Амели никога не би ѝ хрумнало да дава обяснение за постъпките си, а Клеър знаеше, че дори да ѝ поиска такава, няма да го получи. — Ако Миърнин е безвъзвратно изгубен, това е краят. С експеримента е свършено, а лек няма. Вече нищо не може да спаси расата ми.

И тя седна на едно овехтяло кресло, като блъсна на пода книгите, натрупани върху него. За първи път Клеър я виждаше да прави нещо, лишено от обичайната ѝ сдържана изисканост.

— Мислех си... никога не съм предполагала, че ще се проваля — промълви Амели.

Клеър направи една–две крачки напред.

— Записките му са у мен — каза тя. — А тук сигурно има още неща, които бих могла да прочета. Не всичко е загубено.

Амели поклати глава. Кичур коса се изплъзна изпод диадемата ѝ и ѝ придаде неочаквано младежки, уязвим вид.

— Трябва ми някой, на когото имам доверие, за да поддържа оборудването тук, иначе всичко така или иначе ще пропадне. А

единствено Миърнин знае как. Надявах се, че може би ти... ала той ми каза, че трябва да е вампир. Само че няма кой.

— Ами Сам?

— Не е достатъчно стар, нито достатъчно силен. Ще трябва да е някой горе-долу на моите години, а това би означавало... — Амели я изгледа остро. — Не мога да поверя такава власт на своя враг.

На Клеър идеята също не ѝ харесваше.

— Какво друго може да се направи?

— Мога да сложа край — гласът на Амели беше толкова тих, че Клеър едва я чуваше. — Да го унищожа.

Да се предам.

— Имате предвид... да пуснете всички да си вървят?

Амели улови погледа ѝ и го задържа за миг.

— Не, изобщо нямах това предвид.

Клеър потрепери.

— Тогава защо... защо не посветите Оливър? Толкова усилия сте положили, за да го държите настрана. Защо не опитате нещо друго? Какво можете да изгубите?

Светлите вежди на Амели бавно се повдигнаха.

— Нищо. И всичко. Ала нашият успех би трябвало да те плаши, Клеър. Защото какво ще стане с теб, когато нашата раса вече не е обречена? Интересен въпрос, ала сега не му е времето — тя кимна към тетрадките в ръцете на Клеър. — Ако възнамеряваш да спасиш момичето на Морел, ще трябва да побързаш. Използвай портала. Аз ще те изпратя в болницата.

Имаше портал, отвеждащ в болницата? Клеър примига и погледна към заключената врата зад гърба си.

— Сигурно ли е, че няма да се озова...

— Там долу ли? — Амели поклати глава. — Аз нямам такова намерение. Ако ти също не го искаш, порталът ще направи онова, което му наредим. Миърнин можеше да накара портала да го отведе долу, но не и да го върне обратно. Засега само ти и аз имаме тази способност.

Изведнъж Клеър осъзна нещо и усети, че ѝ прилошава.

— Напълно ли сте сигурна?

— Какво имаш предвид? — Амели бавно вдигна глава, а в очите ѝ лумна пламък.

В главата на Клеър се заредиха картини. Оливър, който я сграбчва в собствената ѝ къща. Мъртвото момиче в мазето. Джейсън, който се появява и изчезва от партито на Моника, само за да изникне отново до „Комън Граундс“.

О, не!

— Можете ли да разберете когато някой използва порталите? — попита Клеър.

— Подозирам, че Миърнин може, но не и аз. Защо? — Амели се изправи, без да се опитва да скрие помрачнелото си изражение. — Какво знаеш?

— Мисля, че има предател. Някой ги е показал на Оливър, а той на Джейсън. Капитан Очевиден и приятелите му сигурно също са знаели. Джейсън несъмнено им е казал...

— Невъзможно — прекъсна я Амели нетърпеливо. — Хората ми са извън подозрение.

— Как тогава Джейсън успя да внесе труп в къщата на Майкъл без разрешение? Защото вие казахте, че трябва да е поканен, за да влезе. А той не беше.

Амели замръзна, погледът ѝ стана леден и безстрастен.

— Разбирам — каза тя, после рязко се обърна към ниската врата, която отвеждаше в тясната, претъпкана библиотека и онази врата, която веднъж бе довела Клеър от университета. — Май предположението ти е на път да бъде доказано. Някой идва. Бързо, портала!

Клеър отвори вратата. През въздуха сякаш премина вълна и Клеър видя... дневната у дома. После някаква непозната сграда. Тиха, бяла стая с прозорци със стъклопис.

— Сега! — рязко нареди Амели. — Това е болницата. Докато прекрачваше прага, Клеър хвърли поглед през рамо, тъкмо навреме, за да види как Оливър пристъпва в лабораторията на Миърнин, оглежда се и спира поглед върху Амели. Широко ухилен, по петите го следваше Джейсън — очевидно новият му домашен любимец. А може би беше такъв от самото начало.

— Интересно — каза Оливър и погледна към отворения портал и Клеър. — И неочаквано.

С разтуптяно сърце, Клеър затръшна вратата зад гърба си и тя изчезна. Това не означаваше, че не може отново да се появи, но поне

засега Клеър беше в безопасност. Амели нямаше да допусне Оливър да я последва.

Или поне така се надяваше.

Тя прелисти тетрадките. Миърнин бе скъсал само една от тях, и то единствено последните ѝ страници. Останалите бяха непокътнати.

Клеър излезе от бялата стая и установи, че се намира в болничния параклис, който не принадлежеше към някое определено вероизповедание, а беше по-скоро нещо като помещение за размисъл. Вътре нямаше никого, с изключение на една коленичила фигура, която скочи на крака при появата на Клеър.

Беше Дженифър.

— Какво търсиш тук?

Тя подсмръкна и сърдито изтри зачервените си очи, размазвайки спиралата си и съсипвайки остатъците от грима си. Клеър видя, че има лунички. Досега не го беше забелязала.

— Спасявам живота на приятелката ти — отвърна тя. — Поне така се надявам.

На лабораторията ѝ бяха нужни три дни, за да създаде противоотрова, ала когато това стана, Моника започна да диша самостоятелно само няколко часа след като ѝ дадоха от нея. Или поне това научи Клеър от Ричард Морел, който се отби у тях в сряда вечерта, тъкмо когато четиримата (Шейн най-сетне беше изписан от болницата) сядаха да вечерят.

— Радвам се, че ще се оправи — каза Клеър. — Ричард, аз... съжалявам. Ако знаех...

— Имаш късмет, че онова, което сте взели, не те е убило — отвърна Ричард без особена жар. — Виж, сестра ми не е най-прекрасният човек, когото познавам, но аз я обичам. Благодаря ти, че помогна.

Клеър кимна. Майкъл се мотаеше наблизко, уж безцелно, ала Клеър знаеше, че е нащрек, готов да се намеси, ако Ричард изведнъж откачи. Не че имаше голяма опасност това да се случи. Ричард беше най-уравновесеният Морел, когото Клеър бе срещала досега.

— Недей да идваш в болницата — продължи той. — Опитвам се да я убедя, че не си искала да я убиеш. Ако се появиш, може и да не

успее да удържа положението. Дори сега... — той се размърда неспокойно на мястото си и извърна поглед. — Пази си гърба, Клеър.

— Няма защо да го прави — намеси се Ева и я прегърна през раменете. — Кажй на сестра ти, че опита ли се да стори нещо на Клеър, ще си има работа с нас. Лицето на Ричард стана подчертано безизразно.

— Сигурен съм, че ще си умре от страх. Лека нощ, Клеър, Ева.

Той кимна на Майкъл. Шейн не си беше направил труда да стане от масата — все някаква полза да имаше от това, че беше пронизан в корема, но освен това нямаше намерение да се докарва пред никой Морел, пък бил той и Ричард. На Клеър й се стори, че Ричард бе също толкова доволен, че не му се налага да се прави на учтив с Шейн.

Клеър го изпрати до вратата, заключи я и се върна в кухнята, където междувременно се бе развихрила битка за последното тако. Спечели я, както можеше да се очаква, Шейн. Напоследък неговият отговор за всичко беше „Ранен!“, нещо, на което те нямаше как да възразят, поне не и в следващите няколко седмици. Той доволно си напълни чинията, а Клеър се облегна назад в стола си и усети как непрестанното напрежение на последните няколко дни бавно се стопява. Шейн дори бе престанал да се заяжда с Майкъл, особено след като Клеър му разказа как й се беше притекъл на помощ. Шейн отдаваше на това значение, каквото малко други неща имаха.

Когато откъм входната врата се разнесе почукване, четиримата замръзнаха по местата си.

— Окей — въздъхна Майкъл. — Мой ред е да изиграя ролята на портиер.

Клеър си взе малко месо от чинията на Шейн, той се престори, че я бодва с ножа, и в крайна сметка облиза пръстите й вместо нея, един по един.

— Окей, не знам дали това е гнусно или секси, но според мен е гнусно, така че престанете — каза Ева. — Ако имате намерение да се лигавите, намерете си стая.

— Добра идея — прошепна Шейн.

— Нали си ранен? — напомни му Клеър насмешливо. — Пък и мислех, че не искаш да рискуваш.

— Та аз живея в Морганвил! Какво по-рисковано от това?

В този миг Майкъл застана на прага. Лицето му беше придобило много странно изражение.

— Клеър, мисля, че трябва да дойдеш.

Тя се изправи и го последва в коридора. Майкъл отвори входната врата и се отдръпна.

На стъпалата отвън стояха родителите ѝ.

— Мамо! Татко! — хвърли се в прегръдките им Клеър. Глупаво бе да се радва толкова, че ги вижда, ала в продължение на няколко секунди тя се наслади на усещането да бъде глупава.

После ужасът се стовари отгоре ѝ като вълна и тя направи крачка назад.

— Какво правите тук?

Моля ви, кажете, че сте дошли да ми донесете нещо!

Майка ѝ, облечена в прилежно изгладени сини дънки, колосана синя риза и яке от „Coldwater Creek“^[1] дори в такъв горещ ден, се сепна.

— Искахме да те изненадаме — каза тя. — Нима има нещо лошо? Клеър, ти си само на шестнайсет...

— Почти седемнайсет — въздъхна Клеър едва чуто.

— И мисля, че би трябвало да можем да ти идваме на гости по всяко време, за да се уверим, че си здрава и щастлива — майка ѝ дари Майкъл с неспокойна, разсеяна усмивка. — Е, добре тогава, ще ти кажа истината. Безпокояхме се за теб, миличка. Първо онези неприятности в общежитието, после те нападнаха и трябваше да идеш в болница, а сега и този купон...

— Какво? — Клеър хвърли поглед на Майкъл, ала той изглеждаше не по-малко изненадан от нея. — Кой ви каза?

— Не съм сигурна. Получихме имейл. Нали знаеш, че не мога да се оправям с тези неща. Трябва да е бил някой твой приятел.

— Хм. Силно се съмнявам в това. Виж, мамо, не беше...

— Само не ни казвай, че не е било нищо особено, миличка — намеси се баща ѝ. — Прочетох как е било. Пиене, наркотици, побоища, изпотрошени мебели. Деца, които правят секс. Ти също си била там, нали?

— Аз... не, татко, не беше... — просто не можеше да ги излъже. — Да, бях там. Всички бяхме там. Но Шейн не го намушкаха на купона. Стана после, докато се прибирахме.

Още докато го изричаше, осъзна, че родителите ѝ изобщо не бяха споменали Шейн. Ала вече беше твърде късно да си върне думите назад.

— Намушкан? — повтори майка ѝ ужасено и закри устата си с ръка. — Е, това вече преля чашата!

— Да поговорим вътре — каза баща ѝ с мрачно изражение. — Решихме, че нещата трябва да се променят.

— Да се променят?

— Местим се тук. Купихме една хубава къща в другия край на града. Доста прилича на тази, само дето е по-малка. Дори мисля, че стаите имат същото разположение. И добре, че го сторихме. По всичко личи, че положението е още по-лошо, отколкото предполагахме.

— Вие...

Не може да го беше разбрала правилно!

— Местите се тук? В този град? Не можете да го направите! Не можете да дойдете да живеете тук!

— О, Клеър, а аз така се надявах, че ще се зарадваш — каза майка ѝ с онзи тон, от който Клеър се ужасяваше и който сякаш казваше „толкова съм разочарована от теб“. — Вече продадохме старата къща. Камионът с мебелите трябва да пристигне утре. О! — възкликна тя внезапно и се обърна към баща ѝ. — Нали не забравихме да...

— О, за бога! Не сме забравили — изръмжа той. — Каквото и да е, със сигурност не сме го забравили.

— Е, не е нужно да бъдеш...

— Мамо! — прекъсна ги Клеър отчаяно. — Не можете да се преместите тук!

Майкъл сложи ръка на рамото ѝ.

— Само за минутка — каза той на родителите ѝ и я дръпна настрана. — Клеър, спри. Вече е твърде късно. Ако Съветът не го беше искал, те нямаше да са тук и нямаше да се настаняват в една от къщите на Основателя. Ако прилича на нашата къща и има същото разположение, значи е една от къщите на Основателя. Което означава, че Амели иска това да се случи. Най-вероятно тя е причината то да се случи.

Не може да се каже, че от това на Клеър ѝ стана по-леко. Тъкмо напротив — тя цялата се разтрепери.

— Но това са моите родители! — прошепна тя яростно. — Не можеш ли да направиш нещо?

Майкъл мрачно поклати глава.

— Не знам. Ще се опитам. Ала засега просто се преструвай, че се радваш, става ли?

Само че Клеър не искаше да го прави. Единственото, което искаше, бе да натика родителите си в колата и да ги накара да си вървят.

Как можеше Амели да ѝ причини това? Всъщност не, отговорът беше очевиден — родителите ѝ бяха просто още един начин да накарат Клеър да прави онова, което вампирите поискат от нея. А сега, когато знаеше твърде много, когато можеха да се уповават единствено на нея да продължи да работи с Миърнин върху изнамирането на лек, те никога нямаше да я пуснат да си отиде.

— Ехо? — повика ги майка ѝ. — Може ли да влезем?

Майкъл запази спокойното си, дружелюбно изражение.

— Разбира се! Заповядайте вътре!

Защото навън бе започнало да се стъмва.

Родителите на Клеър прекрачиха прага. Майкъл тъкмо се канеше да затвори вратата след тях, когато нечия ръка му попречи и на входа застана още някой. Клеър нямаше никаква представа кой е той. Никога досега не го бе виждала, а бе сигурна, че щеше да го запомни. Той имаше гъста сива коса, големи сиви мустаци и огромни зелени очи зад старомодни очила с дебели стъкла.

Майкъл се вцепени и Клеър моментално разбра, че нещо не е наред.

— О! — обади се майка ѝ, сякаш напълно беше забравила за непознатия. — Това е господин Бишъп. Срецнахме го на път за Морганвил. Колата му се беше развалила.

Господин Бишъп се усмихна и вдигна ръка към главата си, все едно докосваше невидима шапка.

— Благодаря ти за любезната покана да вляза в твоя дом — гласът му беше дълбок и плавен, а в интонацията му се долавяше нещо руско. — Макар че всъщност не се нуждая от такава.

Защото беше вампир.

Клеър бавно отстъпи назад. Майкъл пък изглеждаше така, сякаш не е в състояние да помръдне, докато гледаше как господин Бишъп

прекращва прага.

— Не искам да разстройвам милото ти семейство — тихо каза той на Клеър, — но ако до половин час Амели не е тук, за да говорим, ще избия всички дишащи в тази къща.

Клеър неволно погледна към родителите си, ала те вече се отдалечаваха по коридора и не бяха чули нищо.

— Не — каза Майкъл. — Няма да докоснеш никого. Това е моята къща. Веднага се махай, ако не искаш да пострадаш!

Бишъп го изгледа от главата до петите.

— Бива те в лаенето, кутре, ала зъбите ти още не са пораснали. Доведете Амели.

— Кой сте вие? — прошепна Клеър.

От непознатия извираше усещане за заплаха и го обгръщаше като мъгла, която Клеър почти можеше да види.

— Кажете й, че баща й е дошъл да я види — добави Бишъп и се усмихна. — Семейните събирания са нещо прекрасно, нали?

[1] „Coldwater Creek“ — верига за дамско облекло, с репутация на магазин, където пазаруват само по-възрастни жени. — Бел.прев. ↑

Издание:

Рейчъл Кейн. Среднощна алея
Американска. Първо издание
ИК „Ибис“, София, 2011
Редактор: Симеон Айтов
Коректор: Снежана Бошнакова
ISBN: 978-954-9321-50-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.